

БАРБАРА МАКОЛИ
ВЛАДЕНИЯТА НА ПУМАТА

Превод от английски: Таня Недялкова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Преминаването забранено! Частна собственост.“

Касандра Филипс натисна спирачките на джипа и плавно спря на тесния черен път. Изглежда ядосано дървената табела и промърмори с възмущение:

— Преминаването забранено, каква глупост!

След като беше прелетяла близо три хиляди километра от Бостън до Денвър и бе шофирала още сто и десет до най-пустото планинско градче, нямаше никакво намерение да се връща, без да е намерила сестра си. Щом бе открила това затънтено място, сигурно щеше да намери и Сара.

Кугър Пас... Ха, проходът на пумата!

Дори не бе отбелязано на картата. Трябваше да спре на две бензиностанции и да разпита трима души, преди да попадне на някой, който бе чувал за градчето. Макар че универсален магазин, бръснарница и конюшня с ветеринар едва ли биха могли да се нарекат град.

Все пак хората тук бяха дружелюбни. Когато попита трима възрастни мъже пред бръснарницата, дали познават човек на име Мейсън, те я упътиха в един глас.

Каси изключи двигателя на джипа, взря се през пращното предно стъкло и се намръщи. Скоро щеше да се стъмни. Тя стисна волана с потни длани. Мисълта да се скита из гората в непрогледния мрак я плашеше.

Не бе време за глупави страхове. Излезе от колата, но се олюля и се задържа за вратата. Притисна чело в хладния метал. Полетът, двата дни, прекарани без сън, и надморската височина явно бяха причините да ѝ се завие свят.

Тя пое дълбоко изпълнения с мирис на бор въздух и почака погледът ѝ да се проясни. Макар да я притесняваше мисълта, че трябва да бърза, не можа да устои на изкушението да се наслади за миг на великолепието на гората. Полюшващи се трепетлики, високи борове,

сочнозелени папрати... В минути като тези тя почти завиждаше на свободния дух на по-малката си сестра. Не можеше да си спомни кога за последен път е отсъствала цял ден от офиса и се е любовала на някое красиво дърво. Нито пък кога за последен път е почивала, откакто работеше за „Филипс, Уестън и Роу“.

Каси притвори очи и се заслуша. Птички пееха в хор, вятърът свиреше във високите клони на боровете, а една сива катеричка цвъртеше ядосано — очевидно протестираше, че бяха навлезли в територията ѝ.

Мразовитият вечерен въздух я накара да потрепери и тя отвори очи. Почувства се потисната под огромните дървета. Тази откъснатост от света я плашеше. Катеричката имаше право — мястото ѝ не беше тук.

Каси се пъкна в джипа, взе кафявото си кожено яке и го облече върху пуловера. Времето през юни в планината се оказа доста по-хладно, отколкото бе очаквала. Тя потрепери и се пресегна за ръкавиците и бялата скиорска шапка. Добре че поне бе обула джинси и удобни ботуши. Практична и уравновесена — нали така казваше баща ѝ за нея! Сложи си шапката, подпъкна кичурите тъмнокестенява коса и тръгна пеша. Не искаше Сара да чуе шума от колата и да се скрие. Беше прекалено уморена и нямаше настроение за игри.

Тогава забеляза хижата. Изненадана, тя я гледаше втренчено. Значи тук, в тази планинска хижа, се беше настанила сестра ѝ. От каменния комин се виеше пушек, а до предната веранда бе спрял стар светлосин пикап. Очевидно вътре имаше някой. Каси пое дълбоко дъх и си нахлупи още по-ниско шапката.

Ненадейната атака е най-добрата стратегия, реши тя и се запрокрадва между стволите на дърветата. Дебелият килим от борови иглички заглушаваше стъпките ѝ. Задъха се от чистия въздух. Този път щеше да каже доста неща на Сара. Никак не бе забавно да дебне покрай чуждите къщи. Безпокойството я накара да ускори крачка и скоро се озова пред вратата.

В този миг погледът ѝ се закова в дулото на пушка, което се подаваше иззад една бъчва. Някой я държеше на мушка.

Каси ахна, премигна уплашено и се свлече на земята в безсъзнание.

Когато натрапникът се показа зад ъгъла, Слейд не бе и помислил, че пред него ще се появят най-невероятните златистокафяви очи, които някога бе виждал.

Той хвърли пушката и коленичи над непознатия.

Когато бе забелязал самотната фигура да се спотайва в сенките зад хижата, бе толкова изненадан, че няколко минути наблюдава от прозореца на кухнята. Тук горе, рядко идваше някой. Любопитството му бързо премина в гняв, когато забеляза, че непознатият се запромъква към входната врата.

Не му стигаха неприятностите през деня, ами и това!

Орелът, който преследваше от седмица, му се бе изплъзнал. Едва не си счупи врата, подхлъзвайки се на една скала и търкаляйки се десетина метра надолу в пропастта. Гърбът още го болеше. Искаше само да седне, да изяде печеното пиле и да се отдаде на самосъжаления.

Нямаше спокойствие от натрапници! Слейд бе крайно изненадан — непознатият се оказа жена!

Погледът му се плъзна по неподвижното тяло. Тя дишаше едва забележимо и лицето ѝ бе бледо. Кестенявата ѝ коса се подаваше от бялата шапка. Той я свали и гъсти лъскави кичури се посипаха на вълни. Слейд изруга тихо. Чувстваше известна вина, че я бе изплашил до смърт.

Защо, по дяволите, тази красива жена дебнеше край хижата му?

Тъй като в момента не бе в състояние да му отговори, той я вдигна на рамо и я понесе. Тялото ѝ бе стегнато и гъвкаво и когато започна да му се изплъзва, Слейд го прикрепи, като постави едната си ръка на заобления ѝ ханш.

Колко приятно, помисли си той, но веднага си спомни, че дамата бе в безсъзнание. Е, бе гостенка, макар и неканена.

Внесе я в дневната и ритна вратата след себе си. Положи я на кушетката и главата ѝ клюмна на една страна, а разбърканата ѝ вълниста коса се разпиля. За момент остана надвесен над нея, като потриваше замислено брадичка. Нямаше амоняк, за да я свести, но се сети за студена вода и се усмихна. Щеше да свърши работа. Имаше късмет, че не простреля красивата ѝ главица.

Тя тихо изстена. Гъстите ѝ тъмни мигли се открояваха на мъртвобледото лице. Дългата гладка шия го накара да преглътне.

Проклетата глупачка! Нима не знаеше колко е опасно да скита сама в планината? Не, вероятно не знаеше, помисли си той раздражено и седна до нея. Пъхна ръка под тялото ѝ, повдигна я и свали коженото яке. Тя политна и гърдите ѝ докоснаха неговите. Слейд стисна зъби при допира и бързо я пусна. Тихите ѝ стенания му подействаха възбуждащо и съживиха забравени усещания.

Той прогони похотливите си мисли, като се чудеше какво да прави. Личеше си, че е богато градско момиче. Свали ръкавиците и забеляза нейните дълги тънки пръсти. Не носеше пръстени, но Слейд видя златния часовник на тънката ѝ китка. Беше швейцарски и доста скъп.

Тя просто миришеше на богатство. Той си позволи лукса да вдъхне нейния предизвикателен парфюм. Направо изкусителен! Този вид аромати събуждаха у мъжете желанието да разкрият тайните на меката разгорещена кожа. Тук горе можеха да привлекат само осите и пчелите.

Изведнъж му дойде наум, че може би е приятелка на Даян, но бързо отхвърли тази мисъл. През двете години, в които беше женен, нито един от богатите приятели на бившата му съпруга не беше припарвал до това място. Този факт, разбира се, напълно го устройваше. Във всеки случай те не бяха нищо повече от тълпа егоцентрични лицемери. Ако не бе толкова заслепен от красивото лице на Даян, щеше да разбере, че тя го преследваше упорито не от любов, а от скука. Не бе могла да устои на приключението да се омъжи за университетски преподавател — най-голямата грешка, която някога бе правила, както бе заявявала много пъти.

За Слейд това също беше най-голямата грешка в живота му.

Слабо стенание го върна отново към действителността. Коя бе тази жена и какво, по дяволите, правеше тук?

Би могъл да провери в джобовете ѝ за документи за самоличност, но джинсите ѝ бяха толкова тесни, че се страхуваше да не би намеренията му да бъдат изтъкувани погрешно, ако тя дойдеше на себе си. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха под белия пуловер и той отново изруга.

— Госпожице, събудете се — сграбчи я Слейд за раменете и я разтърси. — Трябва да ми обясните някои неща.

Божествен аромат на печено пиле изпълни размътеното съзнание на Каси. Тя си помисли, че халюцинира и не обърна внимание на сърдития мъжки глас. Слейд обаче твърдо бе решил да не я остави на мира. Големите му силни ръце обгърнаха раменете ѝ. Мъглата бавно се разсея и Каси отвори очи.

Измина известно време докато се опомни. Нечии тъмносиви очи я гледаха изпод вежди. Погледът ѝ се насочи към присвитите в очакване устни на непознатия. Страните му бяха обрасли с тъмна като къдравата му коса брада. Той се надвеси над нея и тя усети топлината на тялото му. Замириса ѝ на бор, влажна земя и първична мъжественост. Суровите му черти никога не биха могли да се сметнат за красиви, но в комбинация въздействаха по поразителен начин. Стаената му сила я накара да си помисли, че прилича на пума, готова за скок. Каси се взря в очите му и почувства, че това е съдбата.

Прозрението я хвърли в паника. За бога, та това беше годеникът на сестра ѝ! Тя бързо се изправи, но стаята се завъртя пред погледа ѝ. Притвори очи и се облегна назад. Сърцето ѝ биеше така лудо, като че ли току-що бе пробягала голямо разстояние.

— Ти искаше да ме застреляш!

— А ти се навърташе около къщата ми — повдигна той тъмните си вежди.

Беше прав. Каси си припомни защо бе тук. Въздъхна и огледа оскъдно мебелираната стая: карирани завеси, тапициран с кафяво кадифе диван, едно старинно кожено кресло. Съвсем не в стила на Сара. Тя харесваше съвременните мебели от стъкло и хром. Каси погледна мъжа, седнал до нея. Доста износени джинси, кални ботуши, синя работна риза с навити до лактите ръкави. Той също не отговаряше на вкуса на Сара. Предпочиташе музиканти и художници, а не мускулести хищни типове.

— Къде е тя?

— Тя!?

Болката в слепите ѝ очи започна да пулсира. Беше се надявала, че Сара няма да сметне за необходимо да се крие.

— Мейсън — каза тя, опитвайки се да скрие раздражението си, — изминах доста път. Уморена съм. Не е нужно вие със Сара да ме

разигравате. Кажи ѝ да престане да се крие и да поговорим.

Той я погледна изумен. Какво си въобразяваше тази луда? Че я е скрил в килера? Тази мисъл едва не го накара да се разсмее, нещо, което не беше правил отдавна.

— Госпожице, аз никога не си играя с хората!

Неговият кадифен глас накара сърцето ѝ да подскочи. По дяволите, какво ѝ ставаше? Сигурно бе от проклетата височина. Близостта на този мъж я караше да се задъхва от вълнение.

Каси скочи, но коленете ѝ се подгънаха и тя политна назад.

Той ловко я подхвана за лакътя.

— Добре ли сте?

Добре?! Едва не припадна, защото годеникът на сестра ѝ я докосна. Какво ѝ ставаше?

Каси отдръпна ръката си и отговори:

— Малко съм замаяна...

Той се изправи. Вдигна очи и срещна стоманения му поглед. Господи! Толкова висок!? Сигурно бе поне два метра. И толкова гъвкав!

— Името ви е Мейсън, нали?

Той кимна.

— А това е Кугър Пас, нали?

Слейд сви устни и кимна отново.

— Добре тогава. — Тя извади някакъв лист от джоба си. — Може би ще ми обясните това.

Беше писмо. Странно! Каси се отправи към кухнята, като го изгледа през рамо. Слейд стисна зъби и зачете. Писмото бе адресирано до Каси Филипс в Бостън.

Филипс... Филипс... Сара Филипс!

Престана да чете и я погледна. Тя бавно се приближаваше към спалнята му. Завъртя очи и отвори писмото.

„Мила Каси,

Ти винаги си държала между нас да няма тайни. Така и постъпвам. Срещнах един мъж и веднага разбрах, че това е той — истинският. Зная, Кас, че и друг път съм го твърдяла, но имай ми доверие, сега не греша. Напуснах

колежа. Ние с Мейсън възнамеряваме да се оженим. Сигурна съм, че няма да ме упрекнеш, ако не ти кажа къде се намирам. И двете знаем колко упорит може да бъде татко и колко трудно ще приеме моя избор. Моля те, повярвай ми, аз съм добре и съм по-щастлива от всякога. Обещавам да се обадя преди сватбата. За мен е важно вие с татко да присъствате.

Прости ми, че ти го съобщавам по този начин. Най-малко бих искала да те нараня.

Обичам те, Сара“

Всичко бе ясно! Слейд сгъна писмото.

Сара беше споменала за сестра си Каси. Той вдигна поглед и я видя да наднича в спалнята. Тя наистина смяташе, че в неговия гардероб има жена. Слейд поклати глава и въздъхна дълбоко. Не знаеше да се забавлява ли или да се ядосва. Тя изчезна от погледа му и той се намръщи.

Каси се огледа в спалнята и с изненада забеляза, че нямаше и помен от Сара, нито пък от присъствието на друга жена. Огромно легло с шоколадовокафява покривка, някакъв скрин и нощно шкафче. Никакви цветя. Никаква следа от женска ръка. Не може да устои да не надникне в откренатия дъсчен гардероб. Въдици, скиорски якета и зимни обувки. Сара наистина липсваше.

— Не искаш ли да провериш и под леглото?

Като чу гласа му, тя се обърна. Слейд стоеше на вратата и я гледаше гневно, скръстил ръце на широките си гърди. В едната държеше писмото на Сара.

— Извинявай. Малко се увлякох... — изчерви се Каси.

— Наистина ли мислиш, че там крия жените, избягали от опеката на сестрите си? — изсмя се саркастично той.

— Ни най-малка представа нямам как постъпваш. Нито пък считам себе си за прекалено покровителствена. — Тя спря пред него и вирна брадичка, без да обръща внимание на факта, че ръцете ѝ треперят. Слейд присви очи. — Извинявай, че те питам — рече Каси, забелязвайки ситните бръчици около очите му, — но не мислиш ли, че си прекалено, хм... зрял за Сара?

Брадичката му потрепна.

— Ако имаш предвид, че съм прекалено стар за нея, наистина не съм мислил за това.

— Спомена ли тя, че е само на осемнадесет?

Каси видя как в погледа му за миг проблесна изненада. Значи Сара не му беше казала. Стомахът ѝ се сви. Почувства, че този мъж не е от онези, които една жена може да излъже без сериозни последици.

— Виж — бързо продължи Каси, — женитбата е сериозно нещо. Затова не бива да се бърза. Вие двамата едва се познавате.

— Вярно е — кимна той.

Слава богу, помисли си тя с облекчение. Поне се вслушваше в здравия разум.

— Мейсън, има някои неща, които не знаеш за Сара... — Той се намръщи и тя бързо добави: — Нищо лошо, разбира се, просто на Сара не може да се разчита. Не за първи път постъпва така необмислено.

Слейд я слушаше внимателно.

— През последните две години, след като почина мама, на Сара никак не ѝ беше лесно. Трябваше да я спасявам, след като я арестуваха за участие в демонстрация против построяването на ядрена електроцентрала, да увещавам декана три пъти да не я изключва от колежа и на два пъти я крих от някакъв неин приятел. — Слейд се намръщи още повече. Мъжете не обичат да слушат за миналите връзки на любовниците си. — Това е истината. Не се опитвам да ви разделя. Всъщност, разбирам защо си въобразява, че е влюбена в теб. Ти си привлекателен мъж, а съм сигурна, че и животът ти в планината е предизвикателство за повечето жени.

— Ти не се ли числиш към тях?

Тя се поколеба.

— Може би...

— Така е. — Той се облегна небрежно на рамката на вратата. — Защото не мога да си спомня да е влизала жена в спалнята ми, без да съм я канил.

Погледът му пробяга по нея, сякаш я дебнеше. За миг тя затаи дъх и сърцето ѝ заби ускорено. Започваше да разбира как Сара бе хлътнала по този мъж. Той притежаваше такава първична сила и очарование! Стана ѝ ясно, че си играеше с нея и това я разгневи.

— Мейсън, не зная какво целиш, освен ако не печелиш време, за да дадеш възможност на Сара да избяга.

— Така — отпусна ръце той, — след като сме сами в спалнята ми, мисля, че трябва да уточним името. Казвам се Слейд. Слейд Мейсън.

— Слейд Мейсън?! — Тя се втренчи в него, объркана. В писмото си Сара бе назовала своята нова любов е името „Мейсън“. Каси бе предположила, че това е малко име. Тя отстъпи колебливо назад. На друг мъж ли беше попаднала?

— Искаш да кажеш, че ти не си въпросният Мейсън от писмото? Слейд бавно поклати глава и се приближи.

— Но... — Каси усещаше, че той не лъже.

— Мейсън е мой братовчед — обясни Слейд. — Предпочита да го наричат с фамилното име.

— О!? — тихо възкликна тя. — В такъв случай, извинявай, че те обезпокоих. Ако обичаш, върни ми писмото и ми кажи къде мога...

— Не си свикнала да грешиш, нали? — Той пристъпи към нея.

— По принцип не.

— И си убедена, че имаш право да се месиш в живота на другите?

— Почакай... — наежи се тя.

— Не, ти почакай! — Слейд ловко я хвана за една гайка на джинсите и я притегли към себе си. — Никой, нито сестра, нито баща, независимо от това колко е добронамерен, няма право да си пъха носа там, където не му е работа. — Натика писмото в предния джоб на джинсите ѝ и я пусна. С широко отворени очи, тя отстъпи, като се препъна. — Ще ме извиниш, но пиленето ми вероятно вече е изгоряло.

Разтреперана от близостта му, Каси го гледаше стъписана как излиза от стаята. След три секунди го настигна.

— За бога, Сара е само на осемнадесет! — почти изкреця тя. — Това нищо ли не означава за теб?

Слейд спря и се обърна. Каси не го очакваше и се блъсна в гърдите му. Той протегна ръце и я хвана, преди да е паднала.

— Доколкото зная, има законното право да взема самостоятелни решения.

— Законно? — Тя се дръпна от него. — Мисля, че сестра ми е на път да направи поредната си голяма грешка.

— Кой казва това? — скръсти ръце Слейд.

— Аз го казвам! — Каси бе прекалено ядосана, за да вземе под внимание факта, че той е доста по-висок от нея и непоклатим като бетонна колона. — Знам колко импулсивна е Сара. Колко пъти се е забърквала в неприятности и след това е идвала да я спасявам.

— Не забелязвам да е дошла при теб — подхвърли Слейд иронично.

— Още не, но утре, следващата седмица или месец? Какво знае тя на нейната възраст за брака? Какво ще стане, ако се впусне в тази авантюра и по-късно разбере, че Мейсън не е това, което е желала?

— Тогава грешката ще си е нейна и ще трябва да се оправя сама. Така е в живота, нали знаеш? — Слейд се наведе опасно близо. — Кажете, госпожице Филипс, какъв е в действителност проблемът? Не е ли в това, че вие с баща ви се безпокоите да не би Мейсън да се окаже неподходящ за вашето елитно бостънско общество? Че може би не познава подходящи хора или няма да знае как да се облича на вашите приеми? Или вероятно — той сграбчи ръката ѝ, — че не може да си позволи златни часовници или скъпи коли?

Каси дръпна ръката си разярена. Слейд бе донякъде прав. Баща ѝ наистина мислеше така. Но не и тя.

— Господин Мейсън, не смятам за необходимо да се оправдавам пред вас. Кажете ми само къде е сестра ми и ще си тръгна. Вярвам, че и за двама ни така ще е по-удобно.

Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ, когато срещна погледа му. Неговите очи бяха студени и просветваха животински. Той я плащеше до смърт, но това не се дължеше на ръста му или на опасенията ѝ, че може да я нарани. Приличаше ѝ на пума, дебнеща жертвата си! Ядосана на себе си и на липсата на самообладание, Каси стисна юмруци, съпротивлявайки се на желанието си да се обърне и да избяга.

В напрегнатата тишина се чуваше цвъртенето на пилето, което се печеше. Вкусният мирис я замая. Стомахът ѝ запротестира и тя си спомни, че не бе яла от сутринта.

Слейд лениво се отдалечи и влезе в кухнята. Извади пилето от фурната и постави горещата тава на кухненския плот.

— Е? — последва го Каси. — Ще ми кажете ли къде е Сара?

— Не.

— Какво? — Тя така беше вперила очи в пилето, че почти пропусна да чуе отговора му.

Той хвърли кърпите и се обърна.

— Трудно ли ви е да разберете тази дума, госпожице? Казах не. Не! Или накратко казано, изчезвайте! — Взе една чиния от бюфета и я постави на масата.

По дяволите, ама че непоносим тип!

— Разбирам думата, господин Мейсън — рече ехидно Каси, — но просто не я приемам. — Тя реши да смени тактиката. — Виж, Слейд, съжалявам. Не мога да очаквам от теб да разбереш семейството ми. Направи го за мен. Обади се на братовчед си и ми позволи да поговоря със Сара по телефона.

— Не мога. — Той извади един нож от чекмеджето.

— И защо?

— Защото Мейсън няма телефон.

Господи, беше по-лошо отколкото си мислеше! Онзи не можеше да си позволи дори телефон. Бог знае в какви условия живееше Сара.

— Добре — промълви сдържано тя, като се опитваше да се овладее, — какво ще кажеш да й занесеш съобщение, че я чакам тук.

Слейд се замисли за минута.

— Става. — Каси пое дълбоко дъх и се усмихна. Е, не бе съвсем безразсъден! — Утре.

— Утре? Какво искаш да кажеш? Не, тази вечер!

— Утре или никога!

Той я пронизваше с поглед и по суровото изражение на лицето му личеше, че говори сериозно. Каси се сети за пушката, която бе забелязала подпряна до входната врата, но отхвърли ненадейно блесналата ѝ мисъл.

Извърна се — не желаше Слейд да види, че ще заплаче от безсилие. Искаше само да прибере Сара и да си отиде вкъщи. И ако не беше този мъж, изпречил се на пътя ѝ, можеше да го направи. Усети как стомахът ѝ се сви. Бе загубила битката. Но не и войната!

— Слейд Мейсън — изправи рамене тя, — вие сте най-твърдоглавият мъж, който някога съм срещала.

Каси грабна якето си и изхвърча навън. Иначе би прибягнала до ругатни и би се срамувала от себе си.

Спря се на външните стълби и се замисли. Ако тя бе на негово място и си седеше спокойно вкъщи, а той се беше промъкнал в дома ѝ с намерението да узнае къде е братовчед му, Каси също щеше да го изгони. Очевидно Слейд обичаше Мейсън и бе прав, че не е нейна работа да се меси. Можеше да го разбере.

Седна на стълбите на верандата и се замисли какво да прави. Беше тъмно, до града имаше един час път с кола, а бе толкова уморена, че едва гледаше. Преглътна гордостта си и се изправи. Влезе обратно в къщата и се запъти към кухнята. Слейд седеше на масата.

— Хайде, мислите ли, че можем да поговорим за това като възрастни? — предложи тя и скръсти ръце.

Той се усмихна и ѝ посочи един стол.

— Е добре — провлече Слейд, — може би няма да е толкова забавно, но съм съгласен да опитаме, щом искаш.

Каси погледна втренчено чинията. След това премести очи върху тържествуващото му лице.

— Знаели сте, че ще се върна?

— Госпожице — отвърна той, смеейки се, — нямаше начин такова решително момиче като вас да не се върне.

— Прав сте. — Тя издърпа стола и седна. — Решена съм на всичко. И независимо от това какво мислите, аз наистина обичам сестра си и искам онова, което е най-добро за нея.

Слейд се намръщи, набоде парче пиле и го пусна в чинията ѝ.

— Не мога да го изям... — вдигна ръка тя.

— Има достатъчно — прекъсна той протеста ѝ.

Каси беше прекалено гладна, за да спори. Тихо му благодари и взе вилицата.

— И така, откъде знаеш кое е най-доброто за Сара? — попита Слейд и ѝ подаде печен картоф.

Каси съзнаваше, че посоката, която взе разговорът щеше да доведе само до нов спор.

— Господин Мейсън...

— Слейд.

— Слейд, ти познаваш Сара, нали?

Той кимна.

— И вярваш, че те с Мейсън са щастливи?

Слейд се поколеба, преди да кимне отново. Подозираше какво цели тя.

— Ако са успели да убедят теб, сигурна съм, че ще съумеят да убедят и мен. Тогава мога да се върна вкъщи и да обясня на татко.

— А какво ще стане, ако не успеят?

Каси сви рамене. Нямаше намерение да се връща без Сара.

— Има ли някаква причина, поради която смяташ, че няма да одобря Мейсън?

— И пет пари не давам за вашето одобрение, госпожице Филипс!
— Пръстите му стиснаха нервно вилицата. — Но все пак ще отговоря на въпроса ви. Мейсън е добър човек. Този вид добрина не се измерва с банкова сметка, а със сърцето. — Той подпря лакти на масата и се наведе напред. — Знаете ли нещо за сърцето или вашата синя кръв тече по златни вени, движена от чиста егоцентричност?

Егоцентричност!? Синя кръв!? Каси се опита да овладее гнева, който се надигаше в нея. Независимо колко гладна и уморена беше, не бе длъжна да седи тук и да слуша обиди. Дори и заради Сара. Тя се изправи и столът ѝ изскърца по дървения под. Ръката му се стрелна през масата и я сграбчи за китката.

— Съжалявам — каза тихо Слейд. — Не исках.

— Пусни ме!

— Ако обещаеш, че ще седнеш отново.

— Пусни ме... — процеди тя с тих равен глас.

Той я освободи. Каси остана права, като разтриваше китката си. Очите ѝ срещнаха неговите и тя продължи да го гледа известно време — прекалено разгневена, за да каже нещо.

— Каси, изглежда и на двамата са ни слабост, имам предвид Сара и Мейсън. По-добре е да не говорим за тях повече. — Слейд въздъхна. — Поне докато вечеряме. После можем да си сложим боксьорските ръкавици и да обсъдим положението.

Мисълта за един удар в челюстта на Слейд накара Каси да се усмихне. Това със сигурност щеше да намали напрежението. Тя седна отново на масата.

— Е, тогава, за какво да говорим?

— Добре, интересно ще ми бъде да чуя повече по въпроса защо Сара се е влюбила в мъж като мен — предложи Слейд и се усмихна предизвикателно. — Или какво разбираш под „привлекателен“?

Каси едва не се задави.

— Ами... аз имах предвид, хм... че Сара е способна да се влюби в мъж от твоя тип.

— Аха... — Той дъвчеше замислено. — И какъв тип съм аз?

О, господи, само затъваше още по-дълбоко!

— Ами, хм... от суровия тип мъже. Като Пол Бъниън, Гризли Адамс... От този тип. Първично мъжествени, като хищници.

— А теб, разбира се, не те привличат такива мъже, нали? — Слейд се опита да сдържи усмивката си и устните му потрепнаха. — Особено толкова стари като мен. Искам да кажа, че тридесет и четири наистина не са малко години.

— Нямах предвид, че си твърде стар за мен, а за... — Тя замълча. Започваше да губи контрол над себе си. Дали не беше по-добре да минат отново на въпроса за Мейсън и Сара? Всеки разговор щеше да е за предпочитане пред този.

— Аз живея в град, Слейд. — Каси се опита да избегне въпроса му. — Не зная много за живота извън небостъргачите и подлезите. И въпреки че харесвам гората и цвърченето на катеричките, такова уединение наистина би ме влудило. — Тя взе черния пипер и поръси обилно картофа си. — Не мога да си представя какво правиш сам по цял ден. Между другото с какво се занимаваш? — Най-накрая тя откри възможност да преминат към по-безопасна тема. — Имам предвид, какво работиш?

Слейд се изправи и отиде до малкия хладилник.

— Предимно наблюдавам как растат дърветата — пошегува се той, като извади отвътре кутия с мляко. — А понякога, когато закипя от енергия, скитам наоколо из владенията си, за да видя какви нови животинки са се заселили.

Каси нямаше представа какво да каже, за да не го обиди. Слейд се шегуваше със сигурност, макар че изражението на лицето му бе напълно сериозно. Възможно ли беше наистина да не прави нищо друго? Как тогава поддържаше такава добра форма? Мускулестите му ръце и широките гърди предизвикваха възхищение.

— Колко интересно.

— Понякога е, а друг път не — отвърна той и се облегна. Макар по устните му да не личеше усмивка, Каси можеше да се закълне, че я съзира в очите му. — Сега, позволи ми да отгатна с какво се занимаваш

ти... Сара ми каза, че баща ви притежава компания, така че вероятно работиш за него.

В гласа му усети арогантно самодоволство и това я накара да настръхне.

— За какво намекваш, че съм получила работата си благодарение на моето семейство? — Как се осмеляваше той — мъж, който не правеше нищо друго, освен да гледа как „растат дърветата“ — да я подценява! — Трябва да знаеш, че учих четири години в Станфорд и имам диплома по бизнес. Никой не ми я е подарил. Сама си я заслужих, както заслужих и работата си, нищо че фирмата е на баща ми.

Слейд видя как лицето ѝ почервения от гняв. Очите ѝ заискриха и тя вирна брадичка. Но това, което привлече вниманието му в този момент, бяха устните ѝ, достатъчно пълни, за да подхождат съвършено на нечи мъжки. Нямаше намерение да се вторачва в нея, просто така се случи. И колкото по-дълго я гледаше, толкова по-червено ставаше лицето ѝ.

Разбра, че я беше засегнал дълбоко.

— Засегна се, нали? — рече той, обезпокоен от факта, че само при вида ѝ пулсът му се ускоряваше. Той поклати глава. — Компанията на твоя баща е преуспяваща, но ти си негова дъщеря и не виждам защо да не работиш за него.

— Съжалявам. — Огорчена, Каси седна отново и се усмихна за извинение. — Трябва да се примиря с коментарите, които понякога се правят по отношение на длъжността, заемана от мен в компанията. Чувствителна съм на тази тема.

Слейд забеляза с възхищение колко великолепно блестяха очите ѝ, когато се усмихваше. Тя излъчваше енергия и жизненост. Присъщата ѝ сила и упоритост я бяха накарали да тръгне да търси своенравната си сестра. Каси нямаше намерение да си тръгне от Кугър Пас без Сара, независимо от това дали тя искаше, или не. Щеше да му се наложи доста да помисли какво да прави с госпожица Каси Филипс.

— Какво по-точно работиш?

— Занимавам се с персонала на компанията, с отношенията между служителите — усмихна се тя. — Повечето време прекарвам да убеждавам хората да приемат моята рационална гледна точка, опитвам се да създавам оптимален микроклимат и...

Слейд повдигна вежди и Каси се разсмя, забелязала несъответствието между изявлението си и тяхната първа среща. Тя постави ръце на масата и се наведе напред.

— Разбирам съмненията ти, но наистина съм добра в работата си. — Каси въздъхна и усмивката ѝ изчезна. — Но се страхувам, че, когато става въпрос за Сара, моите лични чувства малко замъгляват представата ми за нещата.

Малко ли, помисли си Слейд, но реши да не ѝ казва, че нейната „замъглена представа“ приличаше повече на плътна превръзка на очите. Седна отново, като продължи да обмисля ситуацията. Ами ако грешеше по отношение на Сара и Мейсън? Ако в думите на Каси имаше известна истина и годежът на Сара с братовчед му беше просто още едно приключение за богатото отегчено момиче? Слейд бе против това човек да се меси в живота на другите, но не искаше да види Мейсън разочарован и изоставен. Ако Сара беше толкова лекомислена, колкото твърдеше Каси, може би щеше да е по-добре Мейсън да научи сега, преди да е станало твърде късно. Както се случи с него.

Каси го наблюдаваше със затаен дъх. Знаеше, че обмисля дали да ѝ помогне. Личеше по лицето му и по начина, по който я гледаше. Не можа да разбере само защо изведнъж се намръщи и суровото му лице придоби гневно изражение. Щеше да откаже. Сигурна беше. Тя въздъхна и се приготви за битка.

— Добре, Каси — рече накрая той и това я изненада. Гледаше я втренчено с тъмните си напрегнати очи. — Искаш да поговориш със Сара и да се срещнеш с Мейсън? Мога да го уредя.

Заля я вълна на облекчение. Нямахте представа какво го накара да промени решението си, но не смяташе да задава повече въпроси.

— Благодаря — единствено успя да каже тя.

— Утре.

— Но...

— Казах утре! Не ме карай да съжалявам, че взех подобно решение.

Каси млъкна и стисна зъби. Добре, нека бъде както той иска. Един ден не е от толкова голямо значение. А освен това, бе уморена. Не, съсипана — това бе точната дума.

Тя кимна.

— Ти си шефът... — За момента, рече наум. Изправи се и започна да разчиства масата. — В колко часа да дойда утре сутринта?

— Не е необходимо да идваш.

— Моля?

— Казах — Слейд наля сапун в мивката, — че не е необходимо да идваш, но можеш да останеш тук тази нощ.

ВТОРА ГЛАВА

Каси не повярва на ушите си. Слейд ѝ предлагаше да остане!

— Това едва ли е добра идея.

— Защо?

— Ами, защото... защото... — По дяволите, тя заекваше! —
Защото не те познавам, затова.

Слейд се обърна и иронично я изгледа.

— Не те каня в леглото си, Каси, просто казвам, че можеш да спиш тук. — Слейд посочи към гостната и се засмя широко, откривайки белите си равни зъби. Очите му весело блестяха. — Ако ти предлагам нещо повече, щях да ти го кажа направо.

Безсрамният намек в думите му накара сърцето ѝ лудо да забие. Цялата пламна и се прокле, че се държеше като ученичка. По принцип не се притесняваше в компанията на мъже. Но досега не беше срещала тип подобен на Слейд. Той бе нахакан, пряк и прекалено самоуверен. Тя не знаеше как да се държи, дори се съмняваше дали изобщо бе способна да общува с него.

Но да остане тук? Тя огледа хижата и се почувства, като в кибритена кутийка. Навън вече се бе стъмнило. Каси бе прекалено уморена и съзнаваше, че шофирането по тесния планински път е крайно опасно. Не беше разумно да тръгва.

Пое дълбоко дъх, обърна се и го погледна. В тъмносивите му очи се четеше мълчаливо предизвикателство.

— Кушетката ще свърши работа, благодаря.

Рано сутринта на другия ден Каси се събуди от тишината. В апартамента ѝ в Бостън обикновено я будеше някой камион за отпадъци, боботещ долу на улицата, или съседът ѝ, който обичаше да пее под душа, или онова малко пекинезче на другите съседи. Тук, на две хиляди метра височина, беше прекалено тихо. Тя имаше нужда от

някакъв шум. Радио. Телевизор. Нещо, което да наруши мъртвата тишина.

Повдигна се на лакът и завъртя глава, за да раздвижи схванатия си врат. Кушетката на Слейд никак не беше удобна. Седна и провеси босите си крака на хладния дървен под, после се пресегна и взе тоалетния си несесер.

Миналата нощ след вечеря Слейд предложи да докара джипа вместо нея. Мисълта да се скита в тъмното из гората я плашеше и тя с готовност прие. Съдейки по неговата раздражителност, Каси предположи, че е свикнал да бъде сам и присъствието на друг човек вероятно го правеше напрегнат. Няма значение, помисли си тя и отметна одеялото. Днес си заминаваше и животът отново щеше да потече по старому.

Тя прекоси на пръсти дневната. Вратата на спалнята беше затворена. Погледна часовника. Минаваше седем. Миналата нощ Слейд си бе легнал рано и тя предполагаше, че вече е станал. Винаги бе смятала, че хората, живеещи в планината, се събуждат в четири сутринта и излизат да секат дърва или да вършат нещо подобно. Тя въздъхна. Не беше ли разбрала, че с мъж като Слейд бе по-добре да не се правят предположения?

Каси тихо влезе в банята и затвори вратата. А може би беше мързеливец и тъй като нямаше истинска работа, спеше до късно, след което ходеше на лов. Тя отхвърли това предположение. Още не знаеше всичко за него.

Изкъпа се бързо, сложи джинсите си и облече чиста жълта фланелка. Когато излезе от банята, вратата на спалнята все още бе затворена. Тя се намръщи. Цял ден ли щеше да спи?! Искаше да приключи с тази работа и да тръгне обратно за Бостън. Със Сара.

Каси леко почука на вратата.

— Слейд — тихо го повика тя. — Буден ли си? — Тишина. Почука още веднъж. Този път по-силно.

— Слейд?

Никой не отговори. Господи, да не е заспал зимен сън! Прехапа долната си устна, отвори вратата на спалнята и надникна. Леглото му бе оправено. Значи беше излязъл!

Каси се втурна в дневната и погледна през прозореца. Джипът си стоеше там, паркиран до неговия камион. Изтича в кухнята и погледна

зад къщата. Нямахте и следа от Слейд.

Измърмори под нос някакво проклетие. Може би я беше излъгал и бе отишъл да предупреди Сара. Подлец! И като си помисли, че му се бе доверила и бе повярвала, че ще я заведе...

В този момент го видя. Облечен в риза на червени и черни карета и черен анорак, той се показа изпод навеса в края на поляната. Каси се упрекна, че веднага си бе помислила такива лоши неща. Но в този момент той се обърна и тръгна към гората. На гърба си носеше раница.

Ако отиваше да предупреди Мейсън и Сара, за какво му беше пълна раница? Защо просто не взе камиона? Може би е променил намерението си да ѝ позволи да поговори със Сара или вероятно я е излъгал. Ами ако е решил да се скрие в гората и да я остави сама, докато се откаже да чака и си тръгне? В гърдите ѝ се надигна гняв. Проклетата да е, ако го остави да я прави на глупачка!

За секунди Каси обу чорапите и ботушите си, навлече пуловера, грабна якето и излезе тичешком през задната врата. Като го настигна, помисли си тя, ще му дам да разбере!

Въздухът бе мразовит и Каси спря да си облече якето. Ослуша се да чуе някакъв шум, който да ѝ подсказва накъде бе тръгнал Слейд. Във високите клони на боровете свиреше вятърът. Над главата ѝ се чуваха птичи крясъци, а една голяма сойка я гледаше втренчено от ниските клони на близката ела.

Каси не знаеше коя посока да избере.

— Е, накъде тръгна той? — попита тя птицата.

В гората ухаеше на бор и влага. През клоните на дърветата се провиждаше синьото небе, по което плуваха леки бели облаци. При други обстоятелства би се насладила на красотата, която я заобикаляше. Но сега не ѝ беше до това.

Коленичи и огледа земята на мястото, откъдето Слейд бе тръгнал. Отпечатъците от ботуши в меката пръст завиваха наляво.

— Е, планинецо — каза високо тя, — няма да се измъкнеш толкова лесно. — Каси се усмихна. Представи си колко изненадан ще бъде Слейд, когато тя се появи. Нямахте търпение да види изражението на лицето му.

Час по-късно разбра, че се е изгубила.

Всички дървета изглеждаха еднакви. Всяка скала, всяка борова игличка и клонче. Не се виждаше пътека. Бе излязла на сечище и Слейд не се виждаше и чуваше никакъв. Нямахте никакво съмнение. Беше се изгубила. Обзе я паника. Нямахте и най-малка представа накъде да тръгне.

Трябваше да запази спокойствие. Седна на един дънер да помисли какво да предприеме. Не биваше да рискува да върви нататък. Можеше никога да не намери обратния път. Макар Каси да не искаше да си признае, знаеше, че трябва да се върне в хижата и да дочака Слейд. Идеята не ѝ хареса, но бе по-добра пред заплахата да умре от глад в гората или да падне на дъното на някоя пропаст. Поне щеше да получи известно удовлетворение, като покаже на този мъж, че не смята да се предаде и да се върне вкъщи, без да е разговаряла със сестра си. Налагаше се да се върне обратно. Но имаше проблем — не знаеше пътя.

Тя стана и изтупа джинсите си. Няма да е трудно, ще тръгне обратно по стъпките си и...

Звукът от чупещи се клони и шумолящи листа бързо я накара да се изправи на крака. Значи се бе върнал, помисли си тя с доволна усмивка. Вероятно беше разбрал, че го следи и се опитваше да я издебне, за да я изплаши. Каси се обърна, готова да му каже какво мисли за неговата непочтена постъпка и замръзна от ужас. Не беше Слейд! На около петнайсетина метра от нея, в края на сечището, стоеше голяма черна мечка. Тя душеше въздуха с огромната си муцуна.

Каси усети как сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Стой спокойно, стой спокойно! — започна да си повтаря тя, като се опитваше да си вдъхне кураж.

Без да сваля очи от животното, Каси бавно заотстъпва назад.

— Слейд — прошепна тя с пресекнал глас.

Мечката се изправи на задните си крака, наблюдавайки я с интерес, но не се приближи.

— Слейд! — извика по-високо Каси, като се молеше да е наблизко и да я чуе.

Животното застана отново на четирите си крака и Каси изкрещя.

— Слейд!

Тя се завъртя, готова да се втурне в бяг, и се блъсна в нечии корави гърди. От силния сблъсък Каси разпери ръце и се просна по

гръб.

— Боже мой, Каси, какво правиш? — Слейд се надвесил над нея намръщен.

— Ме-ме... — посочи обезумяла тя зад себе си.

— Какво?

Каси побърза да се изправи и изтича зад него. Забеляза пушката в ръката му и облекчено въздъхна.

— Изплюй камъчето, момиче, не мога цял ден да стоя тук.

— М-мечка! — успя най-накрая да каже тя и го сграбчи за ръката. — Ето т-там. — Скри лице зад гърба му и се притисна към него, размахвайки пръст в посоката, от която току-що бе дошла.

— Мечка ли? — Той се взря натам, където сочеше и отново я погледна.

— Ето там! — извика Каси, обезумяла от страх. Повдигна глава и надникна през рамото му.

Мечката я нямаше.

Слейд се обърна. В очите му се четеше неверие.

— Стоеше там! Точно там!

— Добре — провлече той, — но сега там няма нищо. Виковете ти навярно са я изплашили.

— Аз да съм я изплашила? — Тя продължи да трепери, като се държеше здраво за него и не го пускаше. Силните му мускулисти ръце я караха да се чувства в безопасност. — Шегуваш се, нали? Едва не послужих за обяд на някакво кръвожадно животно, а ти си правиш шегички. — Каси се притисна в него. — Сигурно си полудял, Слейд!

Той я отдръпна от себе си и обърна лицето ѝ към своето.

— Наистина няма никаква опасност, освен ако не е била женска с малките си. Мечките не са свикнали да срещат хора по тези места. Ако действително си я видяла...

— Какво искаш да кажеш? — отдръпна се рязко тя. — За какво намекваш? Че халюцинирам?

— Ами, когато човек се загуби, представата му за нещата може да се обърка и...

— И как разбра, че съм се загубила? — Каси скръсти ръце и вирна брадичка, като го стрелна с пламнал поглед. — Да не би да си ме следил?

— Всъщност — отвърна той и свали раницата си, — ти ме следеше, но обърка пътя. Не е ли така, малка Червена шапчице? — Слейд се усмихна широко и посочи зад нея. — Къщата на бабата е в тази посока.

Тя погледна натам, накъдето показва той. Господи, никога нямаше да се сети, че това е пътят за хижата.

— Зная.

— Нима? — повдигна вежди Слейд.

— Разбира се!

— Тогава можеш да се върнеш. — Той праметна пушката през рамо и взе раницата. — Сама.

Сама? Каси преглътна и огледа гората. Преди да види мечката, тя й изглеждаше красива, спокойна. Ала сега...

— Нямам намерение да се връщам. — Тя изправи рамене. — Очевидно се готвиш да се измъкнеш и да не спазиш нашето споразумение, тъй че смятам да не те изпускам от очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Както забелязвам, господин Мейсън — Каси посочи към раницата, — заминавате нанякъде и ме зарязвате.

— А, значи така си си помислила?

— Вероятно си смятал, че ще се откажа да чакам и ще си ида вкъщи.

— Признавам, надявах се — усмихна се той.

— Е, няма да стане! Обеща да ме заведеш при Сара и...

— Достатъчно по този въпрос! — Веселите пламъчета в очите му изведнъж изчезнаха. — Казах, че ще уредя да говориш със Сара. Не съм обещавал да те заведа при нея. Това си е твой проблем, не мой.

— Проблем? — Каси стисна зъби. — Сара ми е сестра, Слейд, и аз се безпокоя за нея. Защо не можеш да го разбереш?

— Прекрасно разбирам — рязко отвърна той. — Ти си тази, която, изглежда, е забравила, че Мейсън е мой братовчед и ми е като брат. Имам предвид, че живее в нашето семейство откакто загинаха родителите му. Тогава беше на осем години.

Гневът й премина в тъга. Каси притвори очи и бавно си пое дъх. Беше на двадесет и шест, когато майка й почина неочаквано. Понесе го много тежко. А как ли бе преживящо подобен удар едно малко момче?

— Съжалявам. Не знаех. — И двамата се опитваха да защитят хората, които обичаха. — Прав си. — Каси забеляза изненадата му. — Наистина, говоря съвсем искрено. Оценявам това, което направи за мен, особено като се има предвид как се натрапих. — Тя въздъхна и погледна към върховете на дърветата. — Страхувам се, че животът в града ме е направил недоверчива, Слейд. — Каси сведе очи и срещна твърдия му поглед. — Нима не можеше да разбереш колко важно е за мен какво ще се случи със Сара? Трябва да знам дали е добре и дали е щастлива. Аз я обичам. Не мога просто така да си тръгна.

Измина почти цяла вечност, а Слейд продължаваше да я гледа. По очите му личеше, че се колебае.

— Понякога — тихо каза той, — когато обичаш някого, най-добре е да го оставиш да постъпи както той е решил.

Слейд се приближи и измъкна няколко борови иглички от косата ѝ. По гърба ѝ пробягаха тръпки и тя потрепери. Изпита невероятното безумно желание да склони лице в дланите му. Гората ги бе обгърнала отвсякъде и Каси отново се почувства изгубена, този път в тъмните дълбини на неговите очи. Погледът на Слейд я изплаши може би повече, отколкото мечката и тя инстинктивно се отдръпна. Нещо се таеше в него.

— Ще помисля върху това — отдалечи се тя с треперещи колене, — когато се върна в хижата.

— Каси? — Тя спря. — Къщата на Мейсън е много далече.

Добре ли чу или само така ѝ се стори?

Каси се обърна с разтуптяно сърце.

— Сложила съм си ботуши.

— Не, искам да кажа, че има много път дотам — усмихна се той.

— Колко много?

— Два дни — погледна я открито Слейд.

— Два дни? — Сигурно се шегуваше. Кой би могъл да живее в такава изолация? Най-малко Сара! — И трябва да вървим през гората?

— Това е най-прекият път.

— Два дни и ти наричаш това пряк път?!

— Може би по-малко, ако не възникнат проблеми.

— Какви проблеми? — попита Каси със страх и притвори очи.

— Ами зависи от времето, от това как се чувстваш...

— В чудесна форма съм — изпъна гърди тя, — но да тръгна просто така и да вървя цели два дни през този пущинак...

— Права си — съгласи се той и намести раницата, — просто си помислих, че... — Обърна се и тръгна.

— Почакай!

Слейд спря и я погледна през рамо.

Каси преглътна.

— Аз... Нямам спален чувал... нито дрехи, нищо. Възможно ли е да се върнем и да вземем моите неща?

Той поклати глава.

— Прекалено далеч сме, за да се върнем и отново да тръгнем. На един ден път оттук се намира лагер за почивка. Ако потеглим сега, можем да се доберем до него, преди да се е мръкнало. Там има някои неща, от които се нуждаеш. — Слейд се усмихна. — Останалото ще си го поделим.

Мисълта да дели нещо със Слейд предизвика странни усещания в стомаха ѝ. Тя се поколеба, като обмисляше на какво се излага. Да остане сама в гората с този мъж цели два дни?!

— Идеята не беше добра. — Той бръкна в джоба на ризата си и извади компас. — Върви само на североизток и след около час ще си при хижата.

Не бе в характера ѝ да отмине такова явно предизвикателство. Слейд смяташе, че тя няма да се справи. Но той не познаваше Касандра Филипс. Тя вирна брадичка. Вече бе взела решение. Приблужи се към него, дръпна компаса от ръката му и го мушна обратно в неговия джоб.

— Няма да ми е необходим. — Тя вдигна очи и срещна изпълнения му със съмнение поглед. — Идвам с теб.

— Не мисля, че...

— Ще дойда, Слейд! Ти ме попита и не е честно да се отказваш от думите си. Така че, да спрем да спорим и да тръгваме. — Каси мина пред него и бързо се отдалечи.

— Каси! — Тя се обърна. — Не в тази посока — усмихна се широко той.

Два часа по-късно, до един широк буен поток, Слейд реши, че Каси има нужда от почивка. Не би го признала никога, помисли си той с усмивка, въпреки че при последните няколко километра тя постепенно започна да изостава. Известно време вървя след нея, но после реши, че ще е далеч по-добре за него, ако води. Не можеше да откъсне поглед от тесните джинси, обгърнали плътно тялото ѝ. Точно сега не искаше и нямаше нужда от това. Остави раницата си на покрития с трева бряг и приклезна, чакайки я да го настигне.

Каси го изненада в някои отношения. Луксозните кожени ботуши и златният часовник явно говореха, че е градско момиче до мозъка на костите. Въпреки това, не се оплака нито веднъж, дори когато трябваше да се катерят по онзи скалист склон. Изглежда тази Филипс притежаваше повече от едно достойнства.

Каси си проби път през гъсталака и се приближи. Дългата буйна коса обгръщаше зачервеното ѝ лице. Дишаше тежко с отворена уста. Приличаше на някакво екзотично горско животно, диво и неукротено. Беше свалила якето и пуловера, тъй като бе станало топло, и жълтата фланелка, влажна от потта, очертаваше прекрасните ѝ гърди. Не му се нравеха тези тайни помисли и реакцията на тялото му. Застави се да не я гледа. Беше тръгнал с благородна мисия, а не за...

Като се обърна отново, видя я в края на поляната, сложила юмруци на кръста си, да го фиксира тревожно с поглед. Слейд едва не се разсмя на глас. Движеше се на не повече от двајсетина метра от нея, а тя отново се бе изплашила, че го е изгубила.

Тази сутрин беше я чул да върви след него и бе я проследил. Не бе устоял на любопитството да види как ще реагира в подобна ситуация. Заобиколи я в кръг, като я следваше от разстояние.

Слейд се усмихна доволно. Не мислеше да ѝ казва, че и той бе видял мечката. Нека се чуди.

— Хей, тук съм — вдигна ръка Слейд.

Лицето ѝ светна и тя забърза напред. Нейното възбудено изражение го накара да се усмихне още по-широко. Отдавна не го беше гледала така жена. Хареса му топлото чувство, което се породило у него. В действителност Каси просто се радваше, че той не е мечка.

Когато видя Слейд да седи до потока, тя съвсем забрави за болката в краката си. Беше го изгубила от поглед за няколко минути и отново бе започнала да се безпокои, че се е заблудила. Ако това се

случеше, сигурно нямаше да оцелее, като имаше предвид познанията си за дивата природа. Да не говорим за мечките и змиите.

Тя се поколеба за момент. Досега не бе се сещала за змиите.

— Какво има? — попита Слейд, когато тя се приближи. Усмивката му се бе сменила със загриженост.

Каси разрови с върха на ботуша си гъстата трева и заобиколи на разстояние една голяма, покрита с мъх скала.

— Нищо, просто се чудех дали има змии наоколо?

— Не много. — Той потупа гъстата трева до него. — Седни и не мисли за това. Ще те предупредя, ако има нещо опасно.

Каси се приготви да седне и неуверено хвърли поглед към потока. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Тази вода става ли за пиене?

— Какво?

— Водата — посочи тя потока. — Дали е чиста?

Слейд разбра и се засмя.

— Малко са местата като това, където водата е все още хубава за пиене, Каси. — Той слезе до брега на потока, загреба шепа и я изпи. Каси се приближи. — Страхотна е! Става и за разхлаждане — и я плисна в лицето ѝ.

Тя ахна изненадано и се закова на място. От носа ѝ и кичурите коса капеше вода. Каси бавно повдигна глава и Слейд забеляза в кехлибарените ѝ очи да проблясват отмъстителни пламъчета. Тя стисна устни и направи крачка, но той отстъпи.

— Това планинска шега ли се нарича? — Каси настъпваше и Слейд продължи да върви назад към брега.

— Нали попита как е водата — измърмори той през смях.

Тя повдигна рамене и въздъхна.

— Само погледни! — Каси посочи мократа си фланелка.

Смехът на Слейд секна изведнъж. Под блузата ясно личаха гърдите ѝ с настръхнали зърна. Почувства как тялото му се стегна, но не можа да откъсне очи от възбуждащата гледка.

Каси се възползва от ситуацията и се втурна към него.

ТРЕТА ГЛАВА

По лицето на Слейд се изписа изненада, когато Каси внезапно връхлетя отгоре му. Имаше намерение да го заобиколи и порядъчно да го наплиска с вода, но той се дръпна и кракът му стъпи на мокър камък. Слейд се подхлъзна и я сграбчи за ръката. Каси усети, че полита с него и изпищя. Размахвайки ръце, те се плъснаха в потока, той по гръб, а тя върху него.

Студената вода ги заля.

Каси извика, шокирана от студа и интимната близост на телата им.

— Слейд! — тя се опита да се освободи. — Пусни ме!

— Какво има? Да не би да ти е студено?

— Ще измръзна! — Каси се мъчеше да се освободи, но изведнъж разбра грешката си. Телата им бяха така плътно прилепнали, че нейното гърчене само засилваше чувствеността на допира. Тя усети с известна доза възхищение и безпокойство всеки негов мускул. Бе толкова гъвкав и силен! Ръцете му бяха обгърнали раменете ѝ и той здраво я държеше в прегръдката си. Каси се укроти, но сърцето ѝ биеше така лудо, че Слейд със сигурност го усещаше. Гърдите ѝ се притискаха в неговите, а телата им се бяха слели като на любовници. Заля я топлина, неочаквано и бързо, и прогони студа.

Накрая успя да се освободи и се изправи. Течението я теглеше и тя се олюля назад. Мокрите ѝ дрехи бяха залепнали. Неговият поглед жадно се плъзна по тялото ѝ и тя разбра, че близостта им бе действала и на него. Между двамата припламнаха искри. Очите им се срещнаха и за миг те изпитаха желание да протегнат ръце един към друг и да забравят за света около тях. Каси никога не бе усещала такава възбуда.

Пристъпи напред, но внезапно спря. Какви мисли се въртяха в главата ѝ! С мъж като Слейд всяка проява на чувства бе опасна. Той беше от онзи тип мъже, които караха жените да губят контрол и да забравят за всичко останало. Не, не биваше да си го позволява!

Обърна се и излезе на брега с разтуптяно сърце, като си повтаряше, че краката ѝ треперят само от студа.

Слейд остана да лежи още известно време в потока. Ледената вода го обливаше и той се почувства благодарен, че охлади пламналата му кръв. Виещото се тяло на Каси го изпълни с желание и той изпита болезнена потребност да я притегли отново към себе си.

Опита се да прогони силното усещане. След като охлади достатъчно желанието си, той се изправи и излезе на брега.

— По дяволите! — изруга Каси и тръсна ръце. — Часовникът ми се намокри.

Думите ѝ ясно напомниха на Слейд за различията в начина им на живот. Той дори нямаше часовник, да не говорим за такъв, който струваше повече от джипа му.

Слейд се приближи намръщено. От дрехите му капеше вода.

— Трябваше да те оставя сама да намериш сестра си. — Той тръсна глава и наоколо се разхвърчаха блестящи капчици вода.

— Ти започна пръв — нервно се засмя Каси и седна на брега на потока.

— Типично женско оправдание! — завъртя очи Слейд и посегна към горното копче на мократа си риза. Разкопча я и я извади от джинсите. Когато я свали, дъхът на Каси секна.

Гърдите му бяха толкова широки, че тя едва ли можеше да ги обхване с ръце. Бяха покрити с тъмни косъмчета. Той се отдалечи и простря ризата си на една скала. Преди го бе сметнала за лентяй, но сега си даде сметка, че едва ли бе възможно да не работи нещо. Сила като неговата се добиваше с тежък труд. Но с какво се занимаваше, чудеше се тя, като го наблюдаваше. Сърцето ѝ се разтуптя отново и Каси бързо отклони поглед, страхувайки се, че Слейд може да види с какво възхищение го наблюдава.

Когато се обърна, той я гледеше усмихнат, мушнал палци в гайките на колана си. Мокрите косъмчета по гърдите му блестяха и Каси не можа да се сдържи да не проследи с поглед тъмния триъгълник, слизащ до горното копче на джинсите му. Стомахът ѝ се преобърна.

— Ще обядваме ли? — Слейд затършува из раницата и извади парче говежда пастърма и пакет ядки.

— Предполагам, че не носиш хамбургери? — попита тя.

Той поклати глава. Каси въздъхна и прие предложената ѝ храна. Умираще от глад и дори сушеното месо ѝ се стори вкусно.

Слейд седна до нея и подпря ръце на коленете си. Каси, все още развълнувана от случилото се, не смееше да го погледне. Очите ѝ зашариха наоколо. Листата на трепетликите блестяха, сребристите вода лудуваше около камъните, а един гуцер се препичаше на слънце до потока. Да можеше да съблече мокрите си дрехи и да се изтегне на някоя топла скала.

Слейд забеляза замислената ѝ усмивка. Любопитен да узнае на какво се дължи тя, той проследи погледа ѝ и съгледа гуцера. Изненада се. Като имаше предвид отворачението ѝ към влечугите, бе очаквал да види друга физиономия. Тя си оставаше загадка за него. На пръв поглед изглеждаше хладна и изтънчена, владееща себе си до съвършенство. Представи си я в нейното всекидневно обкръжение: в скъп костюм, с вдигната коса, седнала гордо зад масивно, полирано до блясък, бюро в кабинет с климатична инсталация.

Сега седеше тук, сред пущинака, решена да предпази Сара от фатална грешка. Наистина ли беше загрижена за сестра си или като баща си се тревожеше, че името на семейство Филипс ще бъде опетнено, ако Сара се омъжи за никому неизвестния Мейсън?

Слейд се намръщи и продължи да дъвче, като я наблюдаваше. Разпилените ѝ коси блестяха като огнени на слънцето. Тя изпъна дългите си крака и небрежно ги кръстоса. Преди няколко минути в потока си ги беше представил обвити около него. Еротичната гледка отново се появи пред очите му.

По дяволите! Той извърна глава и насочи вниманието си към двойка ястреби, кръжащи над тях. След малко птиците се извиха грациозно и се изгубиха от погледа му.

Като овладя чувствата си, Слейд се облегна назад, подпря главата си с ръка и неволно продължи да съзерцава Каси. Притворила очи, тя бе изложила лицето си на лекия ветреца, който рошеше косата ѝ.

— Не си приличате със Сара.

Каси отвори очи и му хвърли въпросителен поглед.

— Мейсън я доведе един ден, малко след пристигането им тук — обясни той. — Нямахме търпение да ми я представи.

Лицето на Каси светна от удоволствие.

— Сара е наследила русата коса и сините очи на мама. Винаги съм ѝ завиждала. Аз съм тъмна като татко — усмихна се със съжаление тя.

— Ти си страшно красива, Каси. — Слейд я пронизваше с поглед. — Не си представям, че можеш да завиждаш на някого.

Каси сведе очи и той с удивление забеляза как се изчервява. Нейната естественост и непоковареност му се сториха също толкова привлекателни, колкото и избухливия ѝ нрав, с който вече се бе сблъскал. По тънката ѝ шия се стичаха капчици вода и изчезваха в деколтето на фланелката ѝ. Слейд не можа да се сдържи да не погледне по-надолу. Гърдите ѝ, ясно очертани под мокрото трико, накараха дланите му да потреперят. Той сви пръстите си в юмрук и бързо отклони поглед.

— Знаеш ли, Каси — рече Слейд, като смени темата, — когато се запознах със Сара, тя приличаше на зряла млада жена.

— Наистина ли? — хладно отвърна тя и се изправи. — И предполагам мислиш, че всички „зрели“ осемнадесетгодишни млади момичета напускат колежа, за да избягат с мъж, който току-що са срещнали.

Той се усмихна, като видя как очите ѝ мятаха искри.

— Хората си загубват ума, когато се влюбят, нали?

— С мен наистина ще е така — рече Каси и отметна коса. — Нямам богат опит в това отношение. — Веждите ѝ се повдигнаха и тя срещна погледа му. — А ти?

Слейд потрепери вътрешно. Нямаше намерение да обсъжда с никого миналото си и своя провален брак.

— Искам да кажа само, че не ми направи впечатление на толкова безразсъдна, колкото я смяташ. — Той се изправи намръщен. — Мислиш ли да им дадеш някакъв шанс?

— Очевидно, ние двамата с теб не можем да говорим за Сара и Мейсън, без да спорим. Затова ти предлагам да спрем дотук.

Слейд стана, като едва се сдържаше да не хвърли Каси обратно в потока. Какъв смисъл имаше да разговаря с нея! Тя беше потвърдоглава от всяка друга, която бе срещал. Взе ризата си, облече я, напъха мокрите ѝ краища в джинсите и метна раницата през рамо.

Каси стоеше с гръб към него, скръстила ядосано ръце. Мократа ѝ коса се спускаше на буйни къдрици до средата на кръста. Очите му се

плъзнаха надолу по тънката талия и закръгления ханш и се спряха на дългите ѝ крака. Не го интересуваеше коя е и каква е! Скоро щеше да си замине и дори нямаше да си спомня за нея.

Малката колиба, която Каси разглеждаше с интерес, можеше да се определи само с една дума — първобитна.

Забити в подножието на стръмен склон, грубо насечените трупи приличаха на гигантски клечки кибрит, замазани с кал и изсъхнала трева. Колибата беше покрита с ламарина, а един много тесен прозорец, през който едва ли проникваше дневна светлина, бе изсечен в дървената врата.

Каси се приближи внимателно и застана на разстояние, като че ли колибата бе живо същество и криеше заплаха. Слейд се усмихна като горд собственик на разкошен дом и спря недалеч, скръстил доволно ръце.

— Е, как ти се струва?

— Ами, хъм... Все пак е подслон.

— Така си и мислех, че ще кажеш — засмя се Слейд.

— Действително ли отсядаш тук? — Тя го последва до входа.

Той дръпна резето и блъсна вратата с рамо. Върху главата му се посипа прахоляк.

— Само, когато искам да се усамотя — отвърна той. Изтърси косата си, отвори широко вратата и надникна вътре. Пумата проверяваше леговището си.

— Да се усамотиш ли? Живееш на хиляди километри от цивилизацията и имаш нужда от усамотение!

— Дори тук в планината човек може да привикне да върши едни и същи неща и да има нужда от разнообразие. — Слейд се закашля и излезе навън. — Добре е да оставим да се проветри.

— Да, наистина — промърмори Каси, благодарна, че се отложи влизането ѝ в това свърталище на бог знае какви твари. Предпочиташе красотата на гората пред примитивната колиба.

На не повече от десетина метра малък водопад се спускаше от стръмен склон и образуваше плитко езеро. Гигантски кедри, смесени с по-ниски иглолистни видове, бяха заели цялото пространство наоколо. Те изпълваха въздуха с аромата си и като дантелен чадър предпазваха

от жаркото следобедно слънце. Меката влажна почва около дънерите бе обрасла с папрат и подобно на детелина яркозелено растение. Краката я боляха и тя седна да си почине на един покрит с мъх камък.

Слаб стон привлече вниманието ѝ и Каси видя Слейд да се протяга. Тесният му ханш и дългите мускулести крака предизвикаха за кой ли път възхищението ѝ. Джинсите и ризата му бяха прашни, а тъмната му коса — посипана с изсъхнали листа и паяжини. Див и необуздан, той се сливаше с околността. Опита се да си го представи в костюм, но не успя.

— Уморена ли си? — попита той и се приближи.

— Не ми ли личи? — Искаше ѝ се да прикрие умората си от гордост, но бе прекалено изтощена, за да играе роля.

— Толкова ли си зле? — засмя се той.

— Не бих се помръднала и на сантиметър от този камък, дори ако от това зависеше животът ми.

— Зная старо изпитано средство за случая. — Слейд коленичи пред нея.

— Не ми казвай само, че трябва да се наложа с кожа от гущер или да пия отвара от кора на някое дърво.

— Нищо подобно. — Каси ахна от изненада, когато той вдигна десния ѝ крак и го подпря на бедрото си. — Става въпрос за един добър масаж.

И преди да успее да протестира, ръцете му вече се бяха заловили с подутия ѝ глезен. Дори и през грубия плат на джинсите, неговото докосване ѝ подежда като балсам.

— Слейд, недей! — Думите ѝ приличаха повече на вик от удоволствие, отколкото на протест. Пръстите му масажираха нежните ѝ мускули и по тялото ѝ се разливаха приятни вълни. Вече не искаше да го спре. Почувства се като омагьосана под вълшебните му пръсти. Притвори очи, отметна глава и въздъхна.

— Можеш да си изкарваш прехраната с това си умение...

— Ако всичките ми клиентки изглеждат така, бих се позамислил — засмя се той.

Ще направи състояние, помисли си Каси и си представи Слейд като професионален масажист. Наблюдаваше през леко отворените си клепачи как големите му силни ръце бавно се движат по крака ѝ.

Когато той се зае с другия, тя леко изстена и затвори очи. Почувства се между рая и ада.

Слейд видя как тя отмята глава и гърлото му пресъхна. Беше ѝ предложил да я разтрие, просто за да облекчи болката ѝ, но сега му се струваше трудно да се съсредоточи върху действията си. Изпитваше болка при допира с тялото ѝ. Едва се сдържаше да не събуе тези джинси и да я притегли към себе си. Тя отново простена с дрезгав глас и Слейд си помисли, че ще загуби контрол над себе си.

— Каси... — отчаяно, почти молещо, прошепна той. — Каси, направи нещо, за да не изглеждаш така дяволски сексапилна! В противен случай не отговарям за действията си.

Мина известно време, докато думите стигнаха до съзнанието ѝ. Тя отвори очи и го видя да се взира в нея с измъчено изражение. Изведнъж разбра каква гледка представлява за него. Затворените ѝ очи и извитото тяло буквално го подканяха да се люби с нея. Пръстите му се преместиха по-нагоре и погалиха коляното ѝ. По тялото ѝ пробягаха тръпки на удоволствие и възбуда.

Каси се смути и потрепери. Този мъж не можеше да ѝ харесва! Как бе възможно да се чувства така и в главата ѝ да се въртят такива порочни мисли?! Отдръпна се неохотно и стана.

— Не трябва ли да съберем дърва за огъня и да приготвим нещо за хапване?

Слейд бавно се изправи и въздъхна.

— Мисля, че няма да е зле да се поразходя малко — отвърна той и Каси пак се изчерви.

— Мога ли да направя нещо? — попита тя и бързо добави: — Имам предвид, докато те няма.

— Вътре ще намериш метла и парцали — засмя се той. — Можеш да почистиш, а аз ще запаля огъня, като се върна.

Каси кимна и се отправи към колибата. Имаше нужда да остане за малко сама, за да се успокои. Все още усещаше ръцете му по тялото си. Трябваше да внимава повече — щяха да пристигнат в къщата на Мейсън чак след един ден.

Ами тази нощ! Тя се стъписа. Не си бе помислила, че ще се наложи да спи с него в тази малка къщичка. Каси хвърли поглед към тъмнеещата гора. Ясно беше, че той няма къде другаде да отиде.

— Каси! — извика Слейд. — Внимавай с прилепите.

Той се отдалечи важно, като си подсвиркваше и я остави да гледа след него с отворена уста.

Прилепи!

Тя се обърна и повдигна очи към зловещия вход на колибата. Не се ли опитваше само да я предизвика, да я уплаши? Събра смелост. Разбира се, че бе така.

Пристъпи колебливо към вратата и я откряна. Никакъв звук. Затаи дъх, блъсна я и отскочи назад. Въздъхна дълбоко с облекчение. Нищо не връхлетя отгоре ѝ и тя прекрачи прага с разтуптяно сърце.

Стаята беше тъмна и миришеше на мухъл и влажна дървесина. В далечния десен ъгъл се мъдреше опушена печка, а до нея — маса и стол. Спартански условия, помисли си тя. Забеляза малък бюфет с различни по големина чинии и чаши до стената срещу печката. До него — сандък с навит отгоре спален чувал. Каси поклати глава. Страхотно! Бавно вдигна очи нагоре. Нямаше таван, а направо греди. Но... Нито следа от прилепи!

Един проблем беше отпаднал. Вече можеше да се заеме с решаването на следващия.

Къде щяха да спят със Слейд довечера?

Когато Слейд най-сетне се прибра с дървата за огъня, вече се бе стъмнило. Нямаше намерение да се връща толкова късно, но му се стори, че забеляза орела, който преследваше от седмица. Знаеше, че гнездото му е някъде тук, но не бе успял да определи точното му местоположение. Усилията му се бяха оказали напразни и очакваше Каси да го упрекне, че е закъснял толкова много.

През малкото прозорче на колибата проблясваше светлина и той се усмихна. Поне се бе сетила как да запали фенера. Почувства се виновен. Ами ако не бе успяла, щеше да седи на тъмно и да примира от страх. Слейд се упрекна жестоко за лекомислието си.

Вратата беше леко откряната и той я бутна с върха на ботуша. Меката светлина на фенера се разля през прага. Той влезе, очаквайки да чуе гневна тирада. Вместо това видя Каси, свита на кълбо до сандъка, положила глава на спалния чувал, да спи дълбоко.

Слейд затвори вратата и тихо остави дървата до печката. Забеляза изметения под. Всичко си бе на мястото. Усети сладък аромат

и хвърли поглед на масата. Каси беше набрала букет морави планински цветя и ги бе сложила в чаша за кафе. Докато ги гледаше втренчено, изпита отново съжаление, че я бе оставил толкова дълго да го чака. Съвсем беше забравил за храната. Тя сигурно умираше от глад.

Слейд коленичи до нея. Бузата ѝ бе изцапана, а косата ѝ — привързана отзад с тънка лентичка, отдрана от парцал, беше се свила като котка на топло и тази гледка събуди в душата му чувства, които смяташе за отдавна погребани. Изпита остро желание да я докосне. Имаше нужда някой да го обича, да го желае и да споделя самотата му.

— Каси — тихо я повика той.

Тя се сгуши в съня си и Слейд, както беше протегнал ръце, за да я притегли към себе си, се спря. Нямахте си доверие, Бог знае докъде щеше да стигне. Затова я извика по-високо.

Каси се размърда и тъмните ѝ мигли се повдигнаха.

— Колко е часът? — изправи се тя и сподави прозявката си.

— Ти имаш часовник, забрави ли? — Слейд отвори вратата на железната печка и тя изскърца. — Ти ми кажи.

Каси примижа и погледна часовника на мъждивата светлина.

— Седем и петдесет и две.

Слейд запали клечка кибрит и след малко огънят се разгоря. Затвори вратата на печката и отиде при бюфета.

— За вечеря имаш две възможности. Избирай — каза Слейд, като го отвори и затършува вътре. — Макарони и сирене или сирене и макарони.

— Винаги се обърквам, когато трябва да взимам такива решения. Защо не избереш ти?

Светлината хвърляше златист отблясък върху нежните черти на лицето ѝ. Разрошена, със сънени очи, тя изглеждаше дяволски сладка. Колибата му се стори по-тясна от преди. Той се намръщи и се извърна.

— Слейд?

— Какво? — едва не подскочи, като чу гласа ѝ толкова близо до себе си.

— Чудех се... — Каси се поколеба, после се закашля. — Дали няма някакъв начин да се измия? — пхна ръце в джобовете си и нервно запристъпва.

— Всичко, от което имаш нужда, е в сандъка — кимна Слейд. — След вечеря ще ти донеса вода и ще изляза да се поразходя.

Те тихо се нахраниха и докато Каси прибираще чиниите, той стопли една кофа вода на печката. Съдейки по смутеното ѝ мотаене насам-натам, Слейд разбра, че го чака да излезе. Тръгна към вратата, но след това се върна, извади от сандъка чиста кърпа и риза и ги преметна през рамо.

— Оставям те на спокойствие.

Затвори вратата след себе си и Каси въздъхна облекчено. В тази тясна стая се чувстваше като в клетка. Не можеше да се обърне, без да се блъсне в него.

Не биваше да губи ценно време и побърза към сандъка. Отвори капака и погледна вътре, сякаш там имаше съкровище. При вида на това, което видя, тя се засмя доволно. Огледало, гребен, сапун, кърпи и дори резервна четка за зъби. Под кърпите откри чисти дрехи и надявайки се, че той няма да има нищо против, извади отвътре черен анцуг и зелена памучна риза.

Изкъпа се с топлата вода и сапун, като търка кожата си докато не порозовя, после бързо се облече и седна да го чака. Само след няколко минути, силно почукване я накара да подскочи.

— Облечена ли си? — Слейд пъкна глава през откренатата врата.

— Надявам се, че нямаш нищо против, но взех назаем от теб тези дрехи. — Тя посочи анцуга и ризата.

— На никому не са стояли така добре — пошегува се той.

— Приличам ли на жена, която живее в планината?

Слейд влезе и я огледа. Каси се бе сресала и прибрала косата си отзад на плитка.

— По-скоро на съпруга на мъж, живеещ в планината.

Тъмният му и жаден поглед накара коленете ѝ да се разтреперят. Тя се засмя нервно и скръсти ръце.

— Бях започнала да се безпокоя. Доста време те нямаше.

— Помислих си, че няма да е зле да се измия, иначе можеше да се чудиш какво ли животно се е вмъкнало през нощта в колибата.

— Вече се чудя. — Каси погледна нагоре към гредите и се сгуши. — Шегуваше се за прилепите, нали?

— Не намери ли нито един? — Слейд вдигна очи. — Предполагам, че съм успял най-после да ги прогоня.

Каси въздъхна. Знаеше, че тази нощ няма да мигне. Нямахше дори и походно легло!

— Слейд, чудех се къде ще спим?

— Ами къде... — Той взе спалния чувал и го разстла на пода до печката. — В моето легло, разбира се.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Известно време тя го гледа онемяла.

— Ти... Само един спален чувал ли имаш? — По дяволите, гласът ѝ я издаваше!

— Казах, ще си го поделим. — Слейд коленичи на земята и хвана горния край на спалния чувал. Дръпна ципа и силният стържещ звук на метал се вряза в мозъка ѝ.

— И ти очакваш да се съглася?

— Всъщност — каза той и повдигна вежди, — спалният чувал е мой и аз съм този, който го дели с теб.

Напомняше ѝ, че се бе натрапила и следователно трябваше да спазва неговите правила. Каси погледна „легло“. Не, не влизаше в плановете ѝ да спи с неговия собственик. Сети се за одеялото, което бе видяла в сандъка.

— Ще използвам резервното одеяло.

Той седна на пода и свали ботушите си. Притвори очи и въздъхна:

— Едно одеяло няма да свърши работа. Никак няма да ти бъде удобно да спиш на твърдия под. — И той почука върху дървото, за да потвърди думите си. — Ще трябва да използваме чувала вместо дюшек и да се завием с одеялото.

— Слейд — рече тя и поклати глава, — не мога да спя до теб.

— Защо? — Той се пресегна, свали якето си от стола, сви го на топка и го сложи в горния край за възглавница.

— Много добре разбираш защо.

— Кажи ми все пак.

— Защото... Защото не те познавам.

— А, да... — Слейд легна, подпря се на лакът и впери очи в нея. — Така значи, ако ме познаваше, щеше да спиш с мен.

— Да. Не! Искам да кажа... — вдигна ръце тя и въздъхна нервно, — че просто не го правя.

— Не спиш?

— Разбира се, че спя — присви очи Каси. — Знаеш, какво имам предвид.

— Виж какво, Каси, този под е твърд и студен. Имаме само спален чувал за постеля и едно одеяло. Така че ще се наложи да се топлим взаимно.

— Да се топлим! — Тя отстъпи стъписано. — Слушай Слейд, може би ще трябва да си поделим спалния чувал, но моята топлина си е моя. — Каси обви раменете си с ръце. — Ако ти стане студено, предлагам ти да хвърлиш още някое дърво в печката.

— Не се безпокоя за себе си. — Той стана и извади одеялото от сандъка. — Искам само да ти е удобно. Ако не те беше толкова страх...

— Страх! Кой казва, че ме е страх?

— А как би го нарекла?

— Проява на здрав разум — отвърна тя след кратко колебание.

— Виж — засмя се Слейд, — обещавам да стоя в моята половина и дори с дъх да не те докосвам. — Той се обърна с гръб, зави се със своята част от одеялото и се сви в другия край на спалния чувал. — Как ти се струва?

— Направо страхотно — измърмори иронично Каси.

Нейната половина беше широка приблизително петдесет сантиметра. Побиха я тръпки, но си каза, че е от мразовития нощен въздух и няма нищо общо с факта, че се готви да се пъхне под одеялото при Слейд. Ръцете ѝ бяха ледени и тя ги разтърка, после огледа колибата, като все още се колебаеше.

— Утрешният ден ще бъде дълъг, Каси — рече Слейд с дрезгав сънен глас. — Ако наистина искаш да постъпиш разумно, загаси фенера и лягай. Пътят не е лек, а нямам намерение да те изчаквам, ако се умориш.

Каси присви устни и стисна юмруци. По дяволите! Щеше ли да престане някога да я предизвиква? Вбесена, тя грабна якето си за възглавница и изгаси фенера. Светлината от бавно догарящия огън обля стаята с меки кехлибарени отблясъци. Каси втренчи поглед в широкия гръб на Слейд, поколеба се, пое дъх и се мушна до него. Обърна се на другата страна и се покри със своята част от одеялото, като внимаваше да не го докосва.

Очите ѝ бавно свикнаха с тъмнината. Сенките я плашеха. Ослуша се да чуе някакъв шум, но тишината бе оглушителна. Подът бе

твърд, беше ѝ студено и цялото тяло я болеше.

Ама че история! Накрая на света да спи до мъж, когото почти не познава. Трябваше да мисли за Сара, но не можеше.

Усети уханието на сапуна, с който се беше измил, но миризмата на пот след дългия ден, преминал в път, не бе изчезнала напълно. Мъжете, които бе познавала досега, миришеха на скъпи одеколони. Слейд си имаше своя собствена миризма. От него лъхаше на мъжественост, която не можеше да се купи с пари. Тази миризма бе повече от приятна. Тя беше животински възбуждаща! Откритието я накара да се сгърчи и без да иска, кракът ѝ докосна неговия. Между телата им премина тръпка.

— Каси?

Тя подскочи, като чу името си, и той тихо се засмя.

— Знаеш ли, днес се справи по-добре, отколкото очаквах.

— Благодаря — усмихна се тя и леко се извърна към него.

Когато дишането му стана равномерно, Каси най-после се отпусна. Затвори очи и се сгуши под одеялото. Умората я надви и тя потъна в дълбок сън.

Стоеше в средата на огряна от слънцето ливада. Птички пееха във високите клони на съседния бор. Вятърът разроши косата ѝ и тя я приглади с ръка. В далечния край на ливадата се появи Слейд. Усмихваше се широко и открито. Повика го, но изведнъж той изкрещя нещо и се втурна към нея. В същия миг някаква птица изкряска и се спусна върху главата ѝ. Пърхащите ѝ крила я заудряха по лицето и тя вдигна ръце да се защити...

Когато отвори очи, Каси усети сърцето си бясно да блъска в гърдите и кръвта да пулсира в ушите. Наоколо бе тъмно като в рог. Изведнъж я обзе паника. Нададе лек вик и седна.

— Какво има? — скочи Слейд и я хвана за ръката.

Слейд... Планината... Сара... Тя пое дълбоко дъх и си спомни къде се намира.

— Извинявай, сънувах кошмар.

Той пусна ръката ѝ. Чу го да тършува в тъмното, после запали фенера. Все още трепереща, Каси премигна на светлината. По стените

и в ъглите танцуваха зловещи сенки. Тя притегли одеялото към себе си и огледа стаята с широко отворени очи.

Каквото и да означаваше сънят ѝ, бе се изплашила до смърт. Макар да знаеше, че си търси белята, Слейд не можа да потисне обзелото го чувство да я закриля. Протегна ръце, притегли я и нежно я прегърна.

— Всичко е наред — успокоително прошепна той. — Нищо няма да ти се случи.

Трепереща, тя сграбчи ризата и зарови лице в гърдите му.

— Съжалявам, беше като наистина... Сигурно ме смяташ за глупачка.

— Не, не те мисля за глупачка. — Тя така се беше свила в него, че той едва ли можеше да мисли за нещо. Желанието му да я успокои премина в друго, много по-силно и опасно желание. Тялото му бе усетило близостта ѝ.

— Ще ми мине — прошепна тя.

Дишането ѝ се успокои и ужасът от съня премина. Тя престана да трепери. Трябваше да се отдръпне. Но вместо това постави длан върху гърдите и усети силните удари на сърцето му. Докосна голата кожа, там, където ризата беше разтворена и тялото му потръпна.

Слейд се проклинаше заради липсата на самоконтрол. Близостта ѝ го подлудяваше. Понечи да се отдръпне, но тя вдигна очи и той се притаи. В тях имаше объркване и още нещо. Желание!?

— Кой би помислил? — учудено рече Каси.

— Със сигурност не и аз — устните му се усмихваха.

— Невероятно...

— Невъзможно!

— Не ме интересува, Слейд.

— Нито пък мен.

Устните му потърсиха нейните. Глупаво беше да опитва и несъмнено опасно. Първото им докосване го потвърди. Тя беше самата страст! Толкова необузdana и вълнуваща, че той си помисли дали не сънува. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя прошепна нещо тихо и разпалено. Слейд я притисна силно към себе си и страстно я зацелува. Усети, че пропада в бездна и я повлече със себе си.

Жадна за неговата близост, Каси прокара пръсти по раменете и ги зарови в тъмната му гъста коса. Испита болка от надигналата се в

нея възбуда. Желанието ѝ бе неудържимо. Слейд нетърпеливо отхвърли одеялото настрана и изруга тихо. Прошепна нещо и дълбокият му дрезгав глас разпали още повече огъня в нея.

Тя изгуби представа за реалния свят. Времето и пространството вече не съществуваха. Усещаше само настоятелните му ръце и търсеци устни. Той погали косите ѝ, пробяга с устни по лицето ѝ, целуна шията ѝ... Огненият му дъх я изгаряше.

Слейд не спираше с ласките си и тя въздишаше от удоволствие. Отвори очи и го хвана за раменете, усетила нужда от силата и нежността му.

В този момент забеляза с крайчеца на окото си някакво движение и изпищя.

— Какво... — Преди още да е видял нещо, той чу лекото пърхане на криле и веднага се досети. Прилепите!

По-точно, един прилеп. Каси нададе пронизителен вик, отдръпна се от него и пъкна глава под завивката.

— Каси — опита се да ѝ обясни Слейд, — това е само един малък прилеп. Уплашен е повече и от теб.

— Не ме интересува колко е уплашен, Слейд — извика тя под одеялото. — Махни го оттук.

Той се засмя леко и взе кърпата, която съхнеше до печката. Прилепът беше кацнал над вратата. Слейд се приближи бавно, но когато стигна до него, той изписка и изхвърча. Шумът от криле накара Каси отново да изкрещи панически. Прилепът кацна на бюфета и Слейд се втурна натам. Обърканото и уплашено животинче не успя да избяга навреме. Той хвърли кърпата върху него, улови го, отвори вратата и го пусна навън. Върна се и погледна сгушената фигура на Каси.

— Можеш да излизаш вече.

— Сигурен ли си? — Тя отметна завивката и огледа стаята.

Слейд кимна, седна до нея и оправя косата ѝ.

— Те наистина са безобидни, Каси. Хранят се с буболечки, а не с хора. — Той се засмя и тя вирна възмутено брадичка.

— Наистина ли мислиш, че е смешно? Едва не ме изяде онази мечка, после този прилеп ме изплаши до смърт. Животът тук горе, сред пущинака, е изкривил чувството ти за хумор, Слейд. Трябва да слизаш

от време на време долу сред цивилизацията, за да видиш как живеят нормалните хора. Направо си подивял!

— Кажи ми, Каси, как живеят „нормалните“ хора?

— Ами първо — започна тя и издуха кичур коса от лицето си, — пътуваме от едно място на друго с моторни превозни средства, наречени коли. Има пътища и карти, и хора, които да попиташ за посоката, ако се загубиш...

Нещо, което Каси правеше доста често, помисли си Слейд, но не каза нищо. Облегна се назад и я остави да говори. Харесваше му да я гледа. Лицето ѝ беше зачервено, косата — разрошена, а широко отворените ѝ възбудени очи излъчваха същия златист блясък като фенера.

— Има и едно друго изобретение, наречено телефон. — Тя повдигна вежди подигравателно. — Когато искаш да говориш с някой, не се налага да вървиш с километри пеша. Просто вдигаш слушалката и готово, можеш да разговаряш с човека, все едно че е в същата стая. Невероятно е! Трябва да го видиш. — Каси поклати многозначително глава.

Той се наведе към нея и попита:

— Това покана ли е?

Тя се поколеба, не знаеше дали Слейд се шегува, или говори сериозно. Засмя се нервно и сви рамене.

— Защо не? Потърси ме следващия път, когато дойдеш в Бостън. С удоволствие ще се отплатя за гостоприемството ти. — Каси се огледа и мило се усмихна. — Сериозно, Слейд. Наистина ли ти харесва да живееш така изолиран?

„На теб може би ти харесва да живееш в уединение, но на мен не“ — това бяха последните думи на бившата му жена на раздяла. Тя бе намразила този живот, животът, който той толкова много обичаше. Бе намразила и него.

Слейд погледна изпитателно Каси и се учуди как да ѝ обясни, че планината не е просто място, където живее. Дори и да ѝ обясни, помисли си той, тя няма да го разбере. Както Даян.

Тук горе, насаме с Каси, Слейд бе забравил колко различни са те двамата. Той наистина се чувстваше добре и дълбоко в себе си се надяваше, че и на нея ѝ харесва това място, далеч от града и шума.

Мислеше, че е щастлива. Каси имаше нужда от удобства — ресторанти, магазини, фризьорски салони...

Слейд стана и отиде до фенера.

— Скоро ще съмне — каза той и изгаси светлината. Стаята потъна в мрак. — Смятам, че няма да имаш други стълкновения със свирепи животни, така че бих искал да поспя.

Не бе желал думите му да прозвучат толкова студено, но когато се пъкна под завивката, разбра, че забележката му я бе засегнала. Тя му обърна гръб, без да каже нищо.

Слейд си спомни как само преди минути я държеше мека и топла в ръцете си и си помисли, че едва ли щеше да заспи.

Яйца на прах, консервирани картофи и сушени кайсии.

Каси се вторачи в чинията с храна и усети гърлото си сухо. Хвърли поглед на Слейд, който се хранеше тихо и с охота. Тя нямаше навик да закусва. Кафето ѝ беше напълно достатъчно, но той настоя. А като имаше предвид настроението му тази сутрин, не смяташе да спори с него. Стори ѝ се доста особен.

Колебливо опита яйцата. Бе го попитала само защо живее така. Дори не ѝ отговори. Тя преглътна и впери учуден поглед в чинията. Не бе лошо, помисли си и отрязва парче картоф. И то ѝ се стори вкусно.

Защо беше толкова чувствителен на тази тема? Просто ѝ бе любопитно да разбере защо човек избира да живее като отшелник. Не, той нямаше вид на самотник, нито на аскет. Но и без друго Каси не можеше да определи що за човек е той.

Беше я целунал. Още усещаше вкуса на устните му. В нея бе пламнал истински пожар от чувства. Копнееше да ги изпита, дано само да не се окажат фантазии. През целия си живот не бе допускала грешки, а сега явно го правеше. Височината може би бе повлияла на преценките ѝ за хората и за ситуацияите. Инстинктивно бе усетила колко опасно е да целува Слейд, но не бе пожелала да спре. Сега, когато знаеше, можеше ли просто да го забрави? Разбира се, че можеше.

— Искаш ли още?

Гласът му я стресна и я извади от унеса ѝ. Той я гледаше така странно. Със сигурност се досещаше какво си мисли. В

действителност, Слейд гледаше празната ѝ чиния. Каси също се изненада, когато разбра, че е изяла всичко.

— Не, благодаря — бутна тя чинията си. — Много ми дойде.

— Тогава да почистим и да тръгваме — каза той и допи кафето си. — Ако всичко върви добре, ще пристигнем при Мейсън късно следобед.

— Ще измия чиниите. — Каси бързо стана и взе чиниите.

— Добре — съгласи се той и хлопна вратата след себе си.

Темпото, с което Слейд вървеше, беше изморително за неопитен турист. Той знаеше това, но продължаваше, нетърпелив да отведе час по-скоро Каси при Мейсън и Сара. Идеята да тръгнат през гората не беше добра и той се чувстваше виновен.

Напоследък, изглежда, му идваха само лоши идеи. Като тази целувка, например, миналата нощ. Все още се упрекуваше за това. Не можа да мигне после и през цялото време си мислеше, че тя лежи до него. Без съмнение, Каси го желаше също тъй силно, както и той нея. Трябваше само да протегне ръка и... и какво? Мимолетно приключение на твърдия под върху спалния чувал.

Не бе толкова наивен, та да не разбере, че ако се беше любил с Каси, вече нямаше да бъде същото. Краткото докосване до устните ѝ го бе убедило в това. Вкусът им се бе запечатал в неговото съзнание и караше сърцето му лудо да бие щом си спомнеше за тях. Не искаше да рискува повече. Знаеше, че никога не ще я притежава напълно, дори пътищата им да бяха се пресекли. Нямаше да има сили да си тръгне, след като я остави при Сара. А тъкмо това искаше да направи. Да си тръгне. Да избяга...

Защо тогава си представяше как я целува отново?

Слейд спря на едно сечище, обърна се и не я видя. Само преди миг тя беше на няколко крачки зад него. Или така му се бе сторило? Дали не бе пропуснал нещо? Безпокойството му нарасна. Той присви очи и затърси някаква следа от нея. Ослуша се. Чуваха се единствено птичките и усилващият се вой на вятъра. Реши да се върне и да я потърси. Май пак се бе изгубила.

Какво притежаваше тази жена, че бе обсебила мислите му до такава степен? Беше красива, но... Но не това я отличаваше от

останалите, а духът ѝ, реши той, докато наблюдаваше един елен да пресича бързо пътеката пред него. Предизвикателният блясък в очите ѝ, решително вирнатата ѝ брадичка... Възхищаваше се на упоритостта ѝ. Бе вървяла след него цели три часа, без да се оплаче нито веднъж. Още от началото знаеше, че Каси ще намери Сара, със или без негова помощ. И макар да смяташе, че не е нейна работа да се меси, разбираше желанието ѝ да се увери, че Сара е добре. След като види колко щастливи са двамата с Мейсън, ще си тръгне и всичко ще приключи.

Той спря и се послуша. Трябваше вече да я е открил.

— Каси!

Тишина. Чуваше се само зловещият вой на вятъра. По дяволите! Слейд забърза, като не спираше да вика името ѝ. Защо не му отговаря? Не може да се е отдалечила толкова много.

Всъщност, достатъчен бе един погрешен завой, за да се заблуди. Беше изгубил представа за времето. Мислеше, че са изминали само няколко минути, но вече не бе сигурен. Слейд изруга високо. Как бе могъл толкова да се унесе в мислите си? Бързаше да я заведе там, където искаше, а я изгуби. Ами ако беше се подхлъзнала в пропастта? Той изтръпна от ужас.

Сърцето му бясно се блъскаше в гърдите. Въздухът бе странно натежал. Погледна небето и разбра какво го бе тревожило цяла сутрин. Задаваше се буря.

Стигна мястото, където я видя за последен път. Земята бе изровена, а папратите изпомачкани. Изглежда се бе подхлъзнала и бе се търколила надолу. Повика я. Отново мълчание.

Вдигна очи нагоре. Облаците се движеха бързо, тласкани от вятъра. Същият вятър, който вероятно заглушаваше виковете му. Усети първата едра капка по челото си.

Трябваше незабавно да намери Каси!

ПЕТА ГЛАВА

Каси седна на прогнилия дънер и разтърка глезена си, който бе успяла да изкълчи, стъпвайки в една дупка. Не беше лошо навехнат, ала това не ѝ помогна да се чувства по-малко глупаво. Когато се изправи да продължи, вероятно бе тръгнала в грешна посока.

Тя въздъхна и разтърка врата си. Болеше я. Знаеше, че Слейд ще трябва да я търси. Това щеше да ги забави, а ако съдеше по неговата припряност тази сутрин, беше ясно, че иска да се отърве от нея колкото е възможно по-скоро.

Листата тревожно изшумоляха под напора на вятъра. Трепереща, Каси облече якето си и се огледа. Папратите и горските лилии се полюшваха и наоколо играеха тайнствени сенки.

Обзе я лошо предчувствие и по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Досега не ѝ бе минавало през ум, че Слейд може и да не я намери. Ами ако се е изгубила така, че дори самият той да не е в състояние да я открие? Тя притвори очи, като се опита да сдържи сълзите си. Може би дори не бе забелязал липсата ѝ.

Една капка се търкулна по ръката ѝ, тя отвори очи и погледна нагоре. По небето се носеха тъмни облаци. Във въздуха се усещаше напрежение. Скоро щеше да завали и трябваше да намери подслон, ако искаше да не се измокри до кости.

Ако се скриеше някъде, Слейд можеше никога да не я открие. Не беше ли по-добре да стои на открито? Загърна се още по-плътно с якето и се послуша за някакъв звук, който да ѝ подсказва, че той я търси. Чуваше се единствено ревет на вятъра в клоните над нея. Капките дъжд зачестиха.

Страхът на Слейд премина в паника. Той се провираше през шубраците, чудейки се как е могла да се отдалечи толкова много и все повече се ядосваше на себе си. Каси вероятно бе побързала да го

догони, но ако бе поела в грешна посока, навярно доста се бе отдалечила.

Ако предположението му беше вярно, Каси бе завила надясно и бе тръгнала по тясната еленова пътечка. Слейд забърза напред, като чупеше клонките под краката си.

Във въздуха се усещаше приближаващата буря. Тежки капки дъжд заудряха лицето и се застичаха по дрехите му. Усещаше пулса си в слепоочията. Извика името ѝ, но се съмняваше, че ще го чуе. Очите му зашариха по земята.

Ето! Точно пред себе си видя отпечатъци от ботуши и забърза натам. Други следи не се виждаха, само върхът на едно борово клонче беше пречупен, като че ли се бе задържала за него. Дали не се бе наранила? В далечината се чу гръмотевица. Дъждът се усили.

Мисли, човече, мисли! Слейд се огледа. Накъде ли беше тръгнала? Пътечката свършваше изведнъж. Оттук нататък трябваше да гадае коя посока бе избрала. Вятърът събаряше листа по ботушите му, докато оглеждаше земята. Воден от инстинкта си, зави надясно към един гъсталак на няколко метра от него.

Изведнъж я видя. По тялото му премина вълна на облекчение. Седеше сгушена на един дънер и изглеждаше съвсем нещастна. И трогателно красива. Беше застанала наред сечището под дъжда. Когато го видя, бледото ѝ отчаяно лице светна. Тя се изправи, олюлявайки се, и виновно се усмихна.

С разтуптяно сърце, Слейд се втурна към нея, пусна раницата в краката си и я прегърна.

— Каси, съжалявам!

Той съжаляваше?! Беше сигурна, че ще е разгневен. Но ето, че радостен я притискаше към себе си.

— Не, аз съжалявам — отвърна тя. — Не видях дупката и стъпих в нея. Навехнах леко крака си, но можех да вървя. — Смутена, тя заби поглед в земята. — Предполагам, че пак съм объркала посоката.

— Не, вината е моя. — Слейд повдигна брадичката ѝ. — Толкова се бях разбързал, че не забелязах кога си изчезнала. Не трябваше да те изпускам от очи.

Думите му я успокоиха. Колкото и да не искаше да си признае, беше се изплашила до смърт, а точно сега нямаше сили да се прави на смела. Притисна лицето си в твърдите му мускулести гърди и чу

силните забързани удари на сърцето му. Наистина ли се бе разтревожил за нея? Тя вдигна глава и го погледна в очите. Това, което видя в тях, я стресна и развълнува. Той наистина се бе уплашил за нея.

Вягърът разпиля косата ѝ по лицето и Слейд отмести мокрите кичури настрана. Прокара пръсти по устните ѝ и каза с дрезгав глас:

— Господ да ни е на помощ! Ще си докараме неприятности.

Устните му жадно потърсиха нейните. Неприятности ли, помисли си Каси несвързано. Повече от неприятности. Много повече. Това бе безумство. Благословия ли? Глупости! Та те бяха на седмото небе...

Тя обви врата му с ръце и се притисна към него. Цялата бе желание. Наслаждаваше се на ласките му, забравила за всичко, погълната от чувствата си. Дъждът се бе усилил, а тя продължаваше да се притиска към него, страхувайки се да не развали магията. Той коленичи и я притегли по-близо към себе си. Но това не му бе достатъчно. Проблесна светкавица и Слейд се дръпна задъхан.

— Трябва да се махнем отук и да намерим подслон — извика той, за да заглуши воя на бурята.

Каси кимна замаяна и Слейд я поведе към група високи скали. Побягнаха. Изведнъж, небето като че ли се разтвори — нова светкавица блесна и озари гората, последвана от оглушителен гръм. Той я тикна под една издатина в скалите и заповяда:

— Стой тук! — измъкна от якето си качулка и я надяна на главата си. — Ще се върна след минута.

Не ѝ се искаше да остава сама, но не посмя да спори. Седна, сви колене до гърдите си и зачака. След няколко минути Слейд наистина се върна.

— Намерих подслон — каза той и я издърпа от прикритието на скалите. По носа му се стичаше вода. Повед я внимателно към друга, по-голяма група скали. Ботушите ѝ бяха подгизнали от кал, а мократа ѝ коса бе залепнала за главата.

Изведнъж се озоваха пред отвора на нещо подобно на пещера. Вътре беше тъмно като в рог. Слейд влезе вътре пръв и протегна ръка.

— Страх ме е — поклати глава Каси.

Той я хвана, дръпна я и тя политна през отвора, като изпищя и се просна на земята.

Каси се сви в очакване някое животно да ги нападне. Един господ знаеше какви пълзящи гадини живееха вътре.

— Слейд, моля те! Не може да няма нещо друго наблизко. Колиба или изоставена хижа. Само не тази пещера.

Той се засмя, извади от раницата си фенерче и освети стените и ъглите.

— Вече проверих. Никой не се е настанил тук, засега е изцяло на наше разположение.

— Страхотно! — Каси потрепери и проследи с поглед лъча светлина. Пещерата беше по-голяма отколкото предполагаше.

Навън бурята беше в разгара си. Мълния раздра небето и освети вътрешността на пещерата.

Слейд надникна навън.

— Скоро няма да спре — въздъхна той. Насочи фенерчето към тавана и забеляза в скалата отвор. — Можем да запалим огън — посочи дупката Слейд. — Димът ще излиза оттам. — Целуна я бързо по устните и пхна фенерчето в ръцете ѝ. — Ще отида да потърся дърва.

След петнадесет минути в пещерата пращеше малък, но силен огън, който ги стопли.

Слейд разрови жаравата с пръчка, докато наблюдаваше Каси, която свали якето си и тръсна глава. Капчици вода изсъскаха в пламъците. Тя прокара пръсти през косата си и той проследи движението ѝ с поглед. Тъмните кичури проблясваха на светлината на огъня с червеникав оттенък. Бузите ѝ бяха зачервени, а златистокафявите ѝ очи блестяха като на котка. Дори и мокра, Каси бе красива. Внезапно го обзе такова желание, че той се изплаши от самия себе си. Чуваше, че тя говори нещо за дъжда и косата си, но не можеше да се съсредоточи върху думите ѝ.

— Каси — прекъсна я той, — не мислиш ли, че трябва да си поговорим за това, което се случи?

Пръстите ѝ престанаха да се движат и тя вдигна очи. Срещна твърдия му поглед. Изчерви се и нервно се засмя.

— Изпаднала в беда девойка целува добрия рицар? — Тонът ѝ бе закачлив, но не и очите. В тях все още просветваше страст и той с мъка се сдържа да не я притисне в обятията си.

— Желая те, Каси!

Думите му я улучиха като мълния. Тя пое дълбоко дъх. Беше ѝ заявил, че когато поиска да спи с нея просто ще ѝ го каже. Но не бе очаквала това да се случи и се смути.

— Ти сам го каза. Ще последват неприятности.

— Фактът си е факт, независимо от това дали го искаме, или не.

Беше прав. И двамата го знаеха още от момента, в който я бе целунал в хижата. Чувството им бе прекалено силно и прекалено истинско, за да се преструват, че не съществува или да не му обръщат внимание.

Тя се загледа в пламъците.

— Искях да предпазя сестра си от грешка, а сега ми се струва, че аз съм тази, която прави грешка. — Каси го погледна отново и въздъхна. — Кой ще спасява мен?

И като че ли да подсили думите ѝ, една светкавица просветна през отвора над главите им и тя ахна уплашено.

Слейд се приближи, взе ръката ѝ и нежно погали пръстите ѝ. Струваше му се, че въздухът в пещерата е също толкова наелектризиран, колкото и този навън.

— И от какво по-точно трябва да те спасяват?

— От самата мен — прошепна Каси. Дори и при най-лекото докосване от негова страна, пулсът ѝ се ускоряваше. Тя дръпна ръката си. — Краткотрайните връзки не са в моя стил.

Той изтръпна.

— Не съм мислил за това по този начин.

— Наистина ли? — Каси повдигна вежди. — А какво точно си мислеше?

Слейд понечи да ѝ отговори, но разбра, че няма да може. Засмя се леко и поклати глава.

— Е добре, изобщо не съм мислил.

Тя се опита да сдържи усмивката си. И двамата не бяха мислили сериозно.

— Слейд, глупаво ще е да отричаме, че между нас има привличане. Ние сме зрели, възрастни хора. Трябваше да го предположим...

— И преди ли ти се е случвало?

— Разбира се — излъга Каси.

— С кой? — присви очи той.

Не смяташе да остави нещата неизяснени.

— С, хъм... С Боби Детуайлър.

— И кой е този Боби Детуайлър?

— Бях лудо влюбена в него. — На лицето ѝ се изписа глупаво изражение. Засмя се.

— Кога? — Слейд явно изпитваше ревност.

— В седми клас. — Повече не можеше да лъже. Тя престана да се смее и стана сериозна. — Е добре, никога не съм се чувствала така, както сега. — Каси взе едно клонче и го хвърли в огъня. — Най-близката ми и продължителна връзка беше с главния финансов ревизор на баща ми.

— И какво стана? — попита той, макар да не искаше да знае за това.

— Ами — сви рамене тя, — когато стана дума за женитба и той поиска да види доходите ми за последните три години, разбрах, че имам проблем. А когато започна да говори за бъдещите ни деца като за „възхитителни малки разточителства“, разбрах, че той има проблем. — Каси се усмихна. — След тази „пламенна“ връзка реших, че е по-добре да остана за известно време сама. — Тя вдигна поглед. — А ти? Какво ще кажеш за себе си?

Слейд я гледа известно време втренчено, без да продума, после хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето.

— През целия си живот не съм изпитвал толкова силно желание към някоя жена, Каси! Дори и към собствената си съпруга.

— Съпруга! — Боже господи, не бе и помисляла, че може да е женен! Тя се дръпна от него, но той я сграбчи за раменете.

— Бивша съпруга — поясни Слейд и се усмихна. — Разведохме се преди две години.

Каси се отпусна в ръцете му успокоена. Испита странно чувство на негодувание към тази непозната жена.

— Защо?

Той я пусна, обърна се и втренчи поглед в пламъците.

— Един ден тя — Даян — отиде в града и просто не се върна.

Каси усети горчивината в гласа му и се учуди дали Слейд все още обичаше бившата си съпруга. Предположението я изпълни с ревност и без много да мисли рече:

— Тази жена е била глупачка.

Думите ѝ го стреснаха и той вдигна очи от огъня.

— За нея беше трудно да живее тук горе, откъсната от хората и града, от семейството си. Нямаше къде да отиде и да покаже някоя нова рокля, липсваха ѝ хубавите ресторанти. — Слейд хвърли шепа борови иглички в огъня и се загледа в пламъка им. — Между нас всичко свърши много преди развода... Тя тръгна по своя път, аз по моя и оттогава не съм я виждал.

Каси почувства, че макар Слейд да не обичаше вече тази жена, тя определено бе оставила върху живота му отпечатък. И той не смяташе да допусне отново някого в своя живот или в сърцето си. Нали затова живееше сам тук горе?

Слейд се усмихна и оправи един непокорен кичур, паднал върху лицето ѝ. Пръстите му се спряха на ухото ѝ, после бавно се спуснаха по шията. Очите им се срещнаха. Навън дъждът плющеше ритмично и се сливаше с пращенето на огъня. Кожата ѝ настръхна от допира му. Каси притвори очи и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Това не ѝ помогна.

Ръката му се плъзна зад врата ѝ и той нежно я придърпа към себе си. Устните му докоснаха слепоочието ѝ.

— Независимо какво мислиш за мен, Каси, краткотрайните връзки не са и в моя стил. — Тя усети по бузите си топлия му дъх и се отпусна в обятията му. — Но каквото и да има между нас, не бих искал то да си отиде, без дори да сме се опитали да го задържим.

Предишната им целувка беше безумна, отчаяна. Тази сега бе съвсем различна. Меките му нежни устни докоснаха нейните. Огънят, който Каси чувстваше дълбоко в себе си, бавно се разгаряше. Желанието постепенно се разля по тялото ѝ. Тя докосна лицето, врата му, плъзна ръка по гърдите и усети тежките удари на сърцето му. Прониза я остра, мъчителна и сладка болка. Мирисът на дъжд и пушек, на мъжественост и гора изпълни цялото ѝ същество. Искаше ѝ се да се изгуби в обятията му и да забрави за околния свят.

Ръцете му се плъзнаха под пуловера ѝ и издърпаха краищата на фланелката ѝ. Когато задебелите му длани докоснаха кожата на гърба ѝ, тя леко изстена и изви тялото си към неговото.

Слейд искаше да ѝ говори, да ѝ каже какво чувства, но устните ѝ целуваха така еротично ухото му, че той не бе в състояние да говори. Усещаше копринената ѝ кожа под пръстите си. Докосна всяка една

извивка от гърба ѝ и плъзна ръце към гърдите ѝ. Изпитваше желание да я милва цялата.

Той ги погали и задебелите му пръсти са закачиха в мекото дантелено бельо. Бавно проследи очертанията на твърдите ѝ зърна. Задъхана, тя го прегърна още по-силно и прошепна името му. Слейд изпита желание да я има веднага — тук, в тази пещера! Бързо и яростно, подобно на бурята, която се вихреше навън.

От огъня хвърчаха искри и изгасваха на земята около тях. Пръстите му се опитаха да откопчечат джинсите ѝ и се пъгнаха под колана. Кожата ѝ беше гореща и влажна и му се прииска да опита вкуса ѝ. Постла якето си на земята и нежно я положи долу, като се бореше с желанието си да я направи по-бързо своя.

Той направо я подлудяваше. Силното му тяло, покриващо нейното, събуди в Каси първични желания, които напиреха в нея с такава настоятелност, че тя се изплаши. Не, ужаси се и притихна под него.

— Слейд?

— Ммм...

Той притисна устни в нейните, докато ръцете му я галеха възбуждащо. Вече бе забравила какво искаше да му каже. Може би още една целувка...

Не. Тя сложи ръце на гърдите му и леко го отблъсна. Слейд не се отдръпна, но вдигна глава. Срећна въпросителния му поглед.

— Аз... Не съм готова за това.

За момент си помисли, че не е чул добре. После видя очите ѝ. Макар в тях все още да проблясваше страст, Слейд забеляза и нещо друго. Страх. Уязвимост. Той тихо изруга и се отдръпна. Какво си мислеше тя? Че ще я принуди насила? Изправи се и прокара ръка през косата си, като се опита да успокои тежките удари на сърцето си.

Каси оправи дрехите си, завъртя се на една страна и се подпря на лакът. Тялото ѝ негодуваше срещу разума и тя се опита да се успокои.

— Съжалявам, Слейд.

— Аз също — поклати глава той. — Това изобщо не трябваше да се случва.

Думите му я смразиха. Искаше да му каже само, че съжалява задето не можа да му отвърне със същото.

— Не се безпокой, Слейд. Повече няма да се повтори.

Той я прегърна и я притегли към себе си толкова бързо, че Каси не успя да се възпротиви.

— По дяволите, не това имах предвид! Не съжалявам за случилото се и можеш да бъдеш сигурна, че ще се повтори! — Слейд я пусна. — Исках само да знаеш, че не те доведох тук с тази цел.

Тя кимна, прекалено смутена от думите му, за да каже нещо. Защо ще мисли така за него? Не й ли бе доказал неведнъж, че може да му се довери?

Той я докосна по лицето. Каси потрепери и клепките й се отпуснаха. Слейд се отдръпна с въздишка и затърси нещо в раницата.

— Поне можем да задоволим една основна нужда — усмихна се той и извади две блокчета шоколад.

Хвърли й едното и тя го улови. Не беше и помисляла за храна. Но изведнъж почувства ужасен глад. Той бръкна отново в раницата и измъкна пакет сушени ябълки.

— Случайно да имаш вътре и сешоар? — пошегува се Каси и отметна разпилялата се по лицето й коса.

— Не, но имам друго добро средство. — Слейд извади гребен.

Тя се зарадва и остави шоколада. Първо по-важното.

Слейд се облегна назад и се загледа в нея докато се решеше. Млечнобялата й кожа блестеше на светлината на огъня. Все още усещаше вкуса й, нейната сладост, която караше сърцето му лудо да бие. Отмести поглед встрани, като се опита да се съсредоточи върху обяда си. Но вече бе загубил апетит.

Когато приключи с ресането, Каси му върна гребена и той го прибра.

— Благодаря. Какво имаш още в чантата с вълшебства? — кимна любопитно тя към раницата.

— Нищо, което би представлявало интерес за теб.

— Покажи ми все пак. — Каси взе една сушена ябълка и я лапна.

Слейд сви рамене и бръкна в раницата. Извади внимателно две малки стъклени бурканчета и й ги подаде. Тя присви очи, взе едното и погледна вътре. Голям черен бръмбар с червена ивица на гърба яростно се бореше да се изкачи по стената на буркана. Каси моментално го изпусна.

Той се засмя и го вдигна. Почука по стъклото.

— Не е хубаво от твоя страна, Каси. Как би се почувствала, ако някой те изпусне така?

— Какво ще правиш с това? — Тя потрепери и вдигна ръка. — Не ми казвай. Събираш ги, нали?

— Само редките екземпляри.

Каси погледна втория буркан. Насекомото вътре беше зелено и мършаво, с изпъкнали очи.

— А как познаваш дали са редки, или не? — Според нея всички бръмбари бяха еднакви. А ако бяха мъртви, толкова по-добре.

— Навремето учих ентомология. Трябваше да избираме между нея и психологията.

— И ти избра бръмбарите пред хората?

— Много по-лесни са за разбиране...

Слейд внимателно пъкна стъклените обратно в раницата. Каси не знаеше дали се шегува, или говори сериозно.

Изведнъж усети колко тихо бе станало. Хвърли поглед навън и разбра, че дъждът беше спрял. Слънцето бе огряло мократа земя. Тя обърна глава към Слейд. За момент й се стори, че забеляза в сивите му очи разочарование. Нежелание да тръгнат. Но то бързо изчезна.

— Можеш ли да ходиш? — попита той и посочи крака й. Тя кимна, Слейд й подаде ръка да стане и взе раницата. Посипа пръст върху огъня, за да го загаси напълно и се отправи към изхода на пещерата.

— Време е да завършим онова, което започнахме — каза той.

Каси го последва, като се чудеше дали думите му означават заплаха, или обещание.

В далечината все още се чуваха гръмотевици.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато излязоха от пещерата, Каси бе обзета от нови усещания. През разпръснатите високи купести облаци струеше слънчева светлина и мокрите борови иглички блестяха като сребро. От земята се вдигаше пара. Замаяна, тя притвори очи, усети мириса на влажна почва и свеж въздух и го пое с пълни гърди. Вятърът свистеше във високите клони на дърветата, където безброй птички възбудено цвърчаха.

Как не бе забелязала досега това великолепиe? Изведнъж разбра защо Слейд се разстрои, когато го попита как е възможно да му харесват тези пуциначи. Не беше нещо, което можеш да обясниш. Трябваше да го почувстваш.

Каси жадно поглъщаше с очи красотата, която бе по-опияняваща и от вино. Коленете ѝ се разтрепериха и тя се опря на Слейд.

— Добре ли си? — попита той и я погледна загрижено.

Каси не можа да намери думи да обясни какво чувства в този момент. Само кимна, замаяна от великолепието, което се ширеше пред нея.

— Какво има? — Слейд хвана ръцете ѝ. — Да не е глезенът ти?

— Не, добре съм. — Тя докосна гърдите му, за да го увери, след това се обърна и впери поглед в гората. — Просто е толкова... толкова красиво!

Думите ѝ го изпълниха с гордост. Той я притегли в обятията си, насърчен от нейното одобрение и от близостта ѝ. Беше забравил какво означава да държиш в ръцете си жена и да ѝ даваш част от себе си. Косата ѝ докосна бузата му и Слейд усети нейния мирис, свеж и трептящ като чистия въздух.

Дълбоко в душата му се надигна желание, не сексуално, а търсещо взаимност и разбиране. След развода смяташе, че самотата му стига, че я предпочита... Сега, когато вече познаваше Каси, изведнъж бе започнал да се съмнява в това.

Разбра, че не я бе преценил правилно. Отначало я помисли за богата глезна, но тя бе нахълтала в колибата му, решена на всичко, за

да види сестра си и да я отведе обратно вкъщи. Насила дори, ако се налагаше. По устните му пробяга усмивка. Спомни си деня, в който я видя за първи път, святкащите ѝ очи, нейната упорито вирната брадичка, когато ѝ каза да си върви. Настойчивостта, която тогава го беше разярила, сега му се струваше възхитителна.

Не бе очаквал от нея да издържи. Не бе и искал. Дали щеше да се чувства доволен, ако се беше предала? Каси не само издържа, но дори не се оплака. Той се усмихна широко. Е, като се изключи прилепа.

— Май се влюбих!

Думите ѝ го стреснаха и го върнаха в настоящето. Тя бе вперила поглед нагоре, очарована от красотата на една чудно хубава дъга, която се извиваше в небето и изчезваше зад малка горичка. След секунда Слейд разбра, че Каси говореше за гората.

Той се усмихна, спомняйки си кога за първи път се бе влюбил в планината — първата година, когато следваше в университета, по време на един излет сред природата с учебна цел. Не беше лесно да съобщи на родителите си, че повече не иска да става лекар. И до ден-дневен майка му казваше, че по-добре да си беше счупил крака или да го бе подгонило някое диво животно. Бе съгласна с всичко, което можеше да го спечели за медицината.

Наблизо изжува пчела и Каси се притисна до Слейд. Той отпъди насекомото с ръка и си помисли, че би се изправил и срещу разярен лъв, само да я подържи още малко в прегръдката си.

— Колко остава още? — попита тя. В гласа ѝ се четеше съжаление. На нея също не ѝ се тръгваше.

— Час, може би два, зависи от крака ти. — Когато беше близо до Каси, времето спираше. Дойде му наум, че тя нито веднъж не бе погледнала проклетия си часовник, откакто бяха влезли в пещерата, за да изчакат бурята да отmine. Може би и тя изпитваше същото.

Каси се дръпна от ръцете му, оставяйки у него странно усещане за празнота и болезнена нужда да я притегли отново към себе си.

— По-добре да тръгваме — опита се да се усмихне тя.

Слейд кимна, вдигна раницата си и пое в посоката, която щеше да изведе Каси при сестра ѝ и вън от неговия живот.

Тя стоеше на билото на един хълм и гледаше надолу. Горската къща, сгушена в сенчеста горичка, се намираще на около петдесетина метра от малко езеро. Изглеждаше прясно боядисана, а алуминиевият покрив бе наскоро поправян, както се виждаше от лъскавите петна по него. През квадратните прозорчета от двете страни на вратата се виждаха дантелени перденца, а до стълбите бяха подредени нарязани дърва.

Изобщо не си бе представяла, че Сара може да се усамоти тук. Тя винаги бе имала нужда да бъде заобиколена от хора, първа приемаше поканите за събиранията, бе член на няколко клуба, изобщо водеше активен светски и всякакъв живот. Как беше възможно да е щастлива тук, далеч от всичко, с което бе свикнала?

Спокойствието, обзело Каси през последните няколко часа, премина в съмнение. Тишината и красотата на планината я бяха приспали и тя бе забравила защо е тук. Нали трябваше да отведе Сара къщи, там, където ѝ беше мястото.

Приблжиха на около десетина метра от къщата. Отвътре се носеха звуците на радио, пееше Джанет Джексън — любимата певица на Сара. Във въздуха се носеше миризмата на нещо вкусно, което се печеше. Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение при мисълта, че след малко щеше да види сестра си.

Но първо трябваше да свърши нещо.

Повика Слейд и той се обърна. Настигна го и хвана ръката му.

— Искам да ти благодаря, че ме доведе тук.

Слейд я погледна така странно, че тя потрепери от някакво предчувствие.

— Каси — колебливо рече той, — аз... наистина трябва да ти обясня...

— Каси!

Тя се обърна, чула познатия глас, и замръзна. Сара стоеше пред вратата на къщата, а на лицето ѝ беше изписана истинска изненада.

— Сара!

Те се втурнаха една към друга и се прегърнаха, смеейки се, после се заплакаха.

— Откъде се взе тук? — Сара я пусна и се дръпна назад.

— Слейд ме доведе. — Каси избърса сълзите си.

— Слейд те доведе!?! — Сара се вторачи в него с широко отворени очи. Той стоеше на няколко крачки от тях. Погледът ѝ се премести в посоката, от която бяха се появили сестра ѝ и Слейд. Тя сви вежди обърквана, и се обърна към Каси.

— И как го намери?

Каси отстъпи назад и огледа сестра си. Русата ѝ коса беше завързана високо, носеше широка фланелка и джинси. Изглеждаше както винаги красива и съвсем здрава, въпреки че кожата ѝ бе малко бледа.

— На писмото ти имаше пощенско клеймо от Кугър Пас. — Каси обвини с ръка раменете на Сара и я притисна. — Не е необходимо да си голям детектив, за да откриеш това място, макар че името Мейсън ме заблуди. В града ме упътиха и така попаднах при Слейд. — Тя му хвърли поглед и се усмихна. — После го убедих да ме доведе при теб.

— Все пак, не разбирам как сте стигнали дотук.

— През гората. — Каси посочи натам, откъдето бяха дошли, и изправи рамене. — Не беше толкова ужасно, колкото си го представях, с изключение на мечката и прилепа. — Тя не сметна за необходимо да спомене, че е спала върху един спален чувал със Слейд и че си изгуби ума и почти се люби с него. Тези неща бяха малко трудни за обяснение.

— Мечка?! Прилеп?! — Сара я гледеше невярващо. — Пеша ли си дошла дотук?

— Е добре, какво толкова ужасяващо има? — Каси вирна брадичка. — Може да не съм в най-добра форма, но мога да се справя с една малка разходка. Освен това, трябваше да поговоря с теб и тъй като нямаше как да ти позвъня...

— Нямахте как да ми позвъниш?! — повтори Сара.

Каси се поколеба.

— Слейд ми каза, че нямаш телефон. — Тя присви очи и му хвърли един поглед. Той правеше знак с очи на Сара. — Нямаш, нали?

— Ами... не.

— Ето защо, Сара, не смятах да седя и да чакам, докато Слейд дойде да поговори с теб. Трябваше да те видя, да се уверя, че си добре. — И да те отведе вкъщи, мислено добави Каси.

— Разбира се, че съм добре. Чувствам се прекрасно. — Сара обвини талията ѝ с ръка. — Защо не влезем вътре? Наистина бих искала

да науча повече за тази твоя разходка. — Тя хвърли на Слейд любопитен поглед.

Вътре в къщата беше чисто и подредено. Мебелировката бе скромна, но създаваше уют. Каси седна на едно кафяво канапе на цветя, облегна се на възглавницата и въздъхна доволно. Слейд застана отстрани, близо до камината, а Сара се настани до нея на малка, ръждива на цвят, кушетка. Каси започна да разказва как бе открила Слейд, взимайки го за Мейсън, и как преди две сутрини го последва в гората. Сара ахна при споменаването на мечката и се смя на случката с прилепа. Когато Каси свърши, сестра ѝ се обърна към Слейд. Твърдият ѝ поглед срещна безизразното му лице.

— Каси — изправи се тя и коленичи до стола ѝ, — зная, че вие с татко имате добри намерения, но нямаше нужда да си създаваш всички тези грижи.

— Грижи? — Каси се облегна назад и вдигна раздражено ръка. — Прелетях три хиляди километра, пропътувах с кола още сто и десет, след това два дни вървах през пущинака и ти наричаш това просто грижи?

— Казах ти да не се опитваш да ме търсиш — поправи се Сара. — Щастлива съм тук с Мейсън, наистина съм щастлива! Нищо и никой не е в състояние да ме накара да променя решението си.

Изненадана от решителността в гласа на сестра си, Каси се замисли върху думите ѝ.

— Ако си толкова сигурна в това, тогава защо избяга тайно? Защо не доведе Мейсън вкъщи, за да обсъдим заедно нещата? — Слейд изсумтя възмутено, но Каси не му обърна внимание и продължи. — За бога, Сара, ти напусна училище! Как можеш да захвърлиш всичко просто така и да избягаш с мъж, който дори не познаваш? — Тя стана от стола и отиде до прозореца, който гледаше към един склон, осеян с диви жълти цветя. — Ние те обичаме. Как си могла да помислиш, че с татко ще седим безучастни и няма да направим нищо, за да те предпазим от грешка.

— Виж — каза Сара и присви устни, — може да не съм постъпила правилно, но има едно нещо, в което съм сигурна. Нашата връзка с Мейсън не е грешка.

Каси остана изненадана. Сара никога не беше показвала характер и винаги бе отстъпвала, когато я поставяха натясно. Все пак, Каси

отказваше да повярва, че тя наистина разбираше какво говори и върши.

— И на теб ти харесва да живееш така уединено? Тук горе, сред пущинаците?

— Е, може би не през цялото време, но...

— Добре. А приятелите ти? А градския живот...

— Хората се променят. — Сара пъкна ръце в джобовите на джинсите си и хвърли неспокоен поглед на Слейд. Той стоеше облегнат на камината със скръстени ръце и свъсени вежди. Изчервявайки се, тя пристъпи към сестра си и твърдо заяви: — Тези неща вече нямат значение за мен. А освен това, ние няма...

— Сега говориш така — поклати глава Каси.

— Каси...

— А след седмица? Как ще се чувстваш тогава?

— Каси...

— Или след шест месеца, или...

— Каси! — сграбчи я Сара за раменете. — Ще ме изслушаш ли? Няма да се чувствам по-различно. Ще бъда по-щастлива от всякога.

Когато Каси притвори очи безсилна и въздъхна, тя неочаквано призна:

— Бременна съм.

Бременна! Каси се ококори.

— Какво?

— Казах... — Сара взе ръцете на сестра си в своите. — Ще имам бебе.

Каси отправи поглед към Слейд, готова да го обвини, че е скрил от нея, но, като видя шокираното му изражение, предположи, че той също не е знаел.

— О, Сара, можеше да дойдеш при мен — прегърна я Каси. — Не е трябвало да бягаш с този мъж, само защото си бременна.

Сара въздъхна и се отдръпна.

— Гледай ме и ме слушай внимателно, защото повече няма да повтарям. Ще се омъжа, защото обичам Мейсън, а и той ме обича. Това бебе е чудесен дар, плод на любовта ни и нито татко, нито ти, никой няма право да се меси в живота ни.

Слисана от тихия, но твърд глас на Сара, Каси замръзна на мястото си.

— Да се меся? Нима се меся? — В гърдите ѝ се надигна болка. — Извинявай, Сара. Може би си права. — Тя се взря в сестра си със замъглени от сълзи очи. — Може би хората наистина се променят.

— О, Каси, съжалявам — прегърна я Сара. — Не това исках да кажа. — Тя отпусна ръце и наведе глава. — Действително обърках всичко.

Слейд не можеше да издържа повече. Каси прекаляваше.

— Грешката не е твоя — каза той, като застана в средата на стаята, — а на сестра ти. — Гласът му прозвуча успокоително, ала очите му, приковани в Каси, бяха твърди като стомана.

Това преля чашата. Нещата трябваше да се уредят между нея и Сара и той нямаше право да си пъха носа там, където не му е работа. Каси заобиколи Сара и се изправи пред него. Известно време те стояха така и се гледаха гневно като боксьори, чакащи гонга.

— Защо се месиш?

— Някой трябва да защити Сара от твоята тирания.

— Тирания! Ще ти кажа кой е тиранинът, Слейд Мейсън. Ти! Ти ме влачи през тази ужасна гора, знаейки, че съм изплашена до смърт. Надсмиваше ми се и ме притесняваше през цялото време, като се надяваше, че няма да издържа и ще те помоля да ме върнеш обратно. — Тя вирна брадичка и отметна коса. — Обичам Сара и се тревожа за нея. Ако това ме прави тиранин, добре, но аз няма да стоя така и да гледам как сестра ми се погубва, без дори да се опитам да я спра.

Буреносни облаци се надигнаха в очите на Слейд. Той се наведе толкова близо до нея, че носовете им почти се допряха.

— А аз няма да стоя и да гледам как разрушаваш щастието им!

През целия си живот не бе изпитвала по-голямо желание да удари някого. Тя стисна юмруци, възнамерявайки добре да подреди арогантната му физиономия.

— Единственият, който се меси тук, си ти. Опитвам се да помогна на Сара и ако не можеш да го разбереш, то тогава си също толкова сляп, колкото и твоите глупави прилепи.

— О, аз съм сляп, добре — презрително процеди Слейд. — Наистина си мислех, че изпитваш някакви чувства.

Очите им се срещнаха и на двамата им стана ясно, че нямаше предвид Сара. Каси се приближи, искаше да му каже, че греша, но млъкна, защото Сара ги наблюдаваше.

— Изглежда, аз направих грешка. — Слейд тихо изруга, обърна се рязко и излезе, като затръшна вратата.

Тя тръгна след него, не смяташе да му позволи да се измъкне, без да са довършили спора, но изведнъж спря. Не можеше просто да го последва. Прикри неудобството си с усмивка, обърна се и посрещна погледа на сестра си.

Очите на Сара светеха от учудване.

— Искаш нещо да ми кажеш ли?

— Не, разбира се. — Каси пхна ръце в джобове си. — Със Слейд не се разбираме много добре.

— Хм! — Сара погледна втренчено към вратата. — Предполагам, че е така.

Каси не смяташе да обсъжда повече отношенията им със Слейд.

— Сара, съжалявам, че избухнах. Бях толкова разтревожена. След като мама умря, на теб не ти беше никак лесно, не исках да те видя да страдаш отново.

— И на двете не ни беше лесно — прегърна я Сара. — Просто ти се научи по-добре от мен да го прикриваш. Зная, че през последните две години извърших някои необмислени неща, но в случая не е така.

Тя въздъхна и погледна Каси в очите.

— А що се отнася до колежа, мястото ми просто не беше там. Преди да срещна Мейсън, никъде не се чувствах добре. — Сара се усмихна, като си спомни. — Той имаше изложба в малка галерия в Ню Йорк, стоеше отстрани и наблюдаваше как хората разглеждат работите му. Толкова бях впечатлена от него, че не съм сигурна кога точно се влюбих, но стана почти веднага, след като го видях. Поканих го на вечеря, а после го прелъстих при първия удобен случай — Сара се разсмя, като забеляза смаяното лице на Каси. — Нямах намерение да го оставя да си отиде. Не смятах да седя и да чакам той да направи решителната стъпка.

— Ти си само на осемнадесет години, Сара — поклати глава Каси и въздъхна. — Имаш още толкова много време да...

— Следващия месец ще навърша деветнадесет — прекъсна я тя. — За първи път в живота си зная какво искам и няма да променя решението си. Вие с татко просто трябва да го приемете.

Изведнъж Каси осъзна, че тя трябваше да му съобщи новината. Мисълта предизвика остра болка в слепоочията ѝ.

— Добре, сестричке, убеди ме. — Тя хвана Сара за ръката и я поведе към кушетката. — Какво ще кажеш да ме осведомиш за всички пикантни подробности около бъдещия ми зет и баща на моята племенница или племенник.

Слейд ядосано крачеше по брега на езерото. По дяволите, тази жена наистина можеше да вбеси човек! И като си помисли как успя да го убеди, че иска само да говори със Сара и да се увери, че е добре. Нахвърли се върху нея и дори не попита за Мейсън. Все едно, че не съществуваше.

Действително ли смяташе, че може да се меси в живота на Сара и да я подмамва с приказки за лустросан живот? Само парите ли бяха от значение за Каси? При Даян със сигурност беше така. Какъв глупак е бил да вярва, че тя е по-различна!

А що се отнася до грешките, очевидно ужасно се бе заблудил по отношение на Каси Филипс. Но това, което действително го влудяваше, беше фактът, че след всичко случило се, все още я желаше. Бе усетил пак по време на спора как пламъците на страстта обхващат тялото и разпалват кръвта му.

Ако не беше излязъл от къщата, щеше да я целуне пред очите на Сара. Слейд забави крачка и се усмихна отмъстително, като се чудеше какво би направила Каси в такъв момент. Това щеше да я накара да млъкне. Или да я подтикне към убийство.

Не, той поклати глава, Сара не биваше да гледа такива неща. Особено сега, когато очакваше дете.

Тази новина наистина го бе изненадала. Мейсън и Сара щяха да имат бебе. Невероятно! Чудесно!

Даян не искаше деца. Но след като бракът им се разпадна, това можеше само да го радва. Но не беше така. Често си бе представял как учи сина си да плува и да лови риба в някое кристалносиньо езеро, подобно на това тук.

Загледа се в гладката като огледало повърхност на водата. Вечерният ветрец довя жалния вик на гмурец. Може би Сара и Мейсън щяха да му дават детето от време на време.

— Слейд, стари приятелю!

Слейд се обърна стреснат, като чу познатия глас. Мейсън се зададе от гората, праметнал платнена торба през рамо. Износените му джинси и риза бяха изпоцапани с графит.

— Хей, радвам се да те видя, братовчеде — засмя се широко Мейсън.

Слейд направи опит да се усмихне и стисна протегнатата му ръка. Не беше сигурен как щеше да посрещне братовчед му неочакваната гостенка.

— Всичко наред ли е? — попита Мейсън. Изведнъж лицето му стана сериозно и той погледна разтревожено към къщата. — Какво има? Добре ли е Сара?

Слейд го хвана за ръката.

— Сара е добре. Дори много добре. Току-що я видях, чувства се прекрасно.

— Слава богу! — Мейсън видимо се успокои. — Все още не мога да разбера какво търси при мъж като мен.

— Аз също — поклати глава Слейд. — Затова се навъртам наоколо, чакам да промени решението си.

— Прекалено стар си за нея — подразни го Мейсън. — Освен това... — Лицето му се смекчи и той хвърли поглед към къщата. — Ще трябва да се пребориш с мен — засмя се Мейсън. — Наскоро разбрахме, че ще си имаме бебе.

— Чух за това. Честито! — Слейд поздрави братовчед си и го потупа по рамото.

Очевидно смутен от внезапния изблик на чувства между тях, Мейсън пъкна ръце в джобовете си и помръдна рамене.

— Е, какво те води насам? Да не би да ти е омръзнало да гледаш само собствената си физиономия?

— Ако беше така — пошегува се Слейд, — нямаше да съм тук и да се любувам на твоята. Сара е единствената причина, поради която рискувах живота и краката си, за да дойда.

— Какво си направил? — сви тъмните си вежди Мейсън.

— Това е дълга история — въздъхна Слейд и погледна към къщата. — Пригответи се да я чуеш.

СЕДМА ГЛАВА

Приличат повече на братя, отколкото на братовчеди, помисли си Каси, когато двамата мъже влязоха в стаята. Мейсън беше по-млад и по-сдържан от Слейд, с остри черти и сериозни кафяви очи. Погледът му се насочи право към нея.

— Каси, това е Мейсън. Запознайте се — рече Сара.

Каси кимна, но не помръдна. Хвърли поглед на Слейд, който се бе вторачил в нея намръщено. Боже господи, какво си мислеха тези мъже? Че ще изведе Сара под дулото на пистолет? Тя се приближи, вдигна глава и срещна твърдия поглед на Мейсън.

— Искам да ти кажа само едно нещо — той я пронизваше с очи.

Каси се усмихна и му подаде ръка.

— Добре дошъл в нашето семейство.

Изражението на Мейсън омекна и на лицето му се изписа изненада, която се замени с облекчение. Устните му се извиха в усмивка и той стисна ръката ѝ.

— Благодаря!

Каси хвърли поглед на Слейд. Макар да не се усмихваше, в очите му се забелязваха весели пламъчета.

— Разбирам, че доста сте се измъчили, докато намерите сестра си — рече Мейсън и я прегърна през раменете.

— Не беше толкова трудно — нарочно рече тя и погледна Слейд.

— Съжалявам, Каси, трябваше да дойда в Бостън и да...

— Нямаше да му позволя — прекъсна Сара Мейсън. — Бърза да довърши три картини за изложба в Ню Йорк, която ще се открие няколко дни след сватбата ни. Освен това — въздъхна тя, — познаваш татко. Не бях сигурна докъде можеше да стигне, за да осуети женитбата ни. А тя не бива да се отлага.

Каси прекрасно я разбираше. Баща ѝ бе способен на всичко, когато го предизвикат. За него Сара си беше още дете.

— Каси, нали ще дойдеш на сватбата? — попита плахо Сара.

— Как можеш да задаваш такива въпроси? Разбира се, ще дойда.

— А татко? Мислиш ли, че ще успееш да го убедиш?

— Няма съмнение — отвърна тя с увереност, каквато изобщо не чувстваше. — Ще поговоря с него, ще му обясня, че вече си голяма и трябва да вземаш решенията си сама. Той ще разбере.

— Да разбере?! — По лицето на Сара се изписа съмнение. — За един и същи човек ли говорим?

— Не се безпокой за това — стисна ръката ѝ Каси. — Ще дойде.

Сара се усмихна и погледна Мейсън. Беше очевидно, че го обича, а и той нея. Сега само трябваше да убеди баща си.

Какво да се прави, мрачно си помисли Каси и погледна Слейд. Вървеше ѝ на упорити мъже.

Чувстваше се като в рая. Каси протегна крак над ръба на ваната и потъна още по-дълбоко в топлата вода. Мислено благослови Сара, която се съгласи сама да измие съдовете и я изпрати в банята. За нея беше облекчение да се измъкне, след като Слейд почти не ѝ проговори по време на вечерята. Имаше странното усещане, че Сара внимателно наблюдаваше неочакваните си гости, както се наблюдава насекомо под микроскоп. Тя чувстваше, че нещо става между тях двамата и чакаше обяснение. Ала Каси още не можеше да ѝ даде такова.

Когато излезе от банята и отиде в дневната, тя с радост установи, че Мейсън и Слейд бяха излезли да се поразходят. Сара, макар да гореше от нетърпение да поговори със сестра си, беше толкова изморена, че с мъка държеше очите си отворени. Остави ѝ на кушетката възглавница и одеяло, целуна я по бузата и отиде да си легне.

Като остана сама, Каси погледна часовника. Десет часа. Господи! Не беше свикнала да заспива по това време. Но какво друго можеше да прави тук горе? Нямаше настроение да разговаря със Слейд тази вечер. Изгаси светлината и се сви на кушетката. Отблясъците на загасващия огън, които озаряваха стаята ѝ, действаха хипнотизиращо. Навън, в нощта се носеха гласовете на безброй щурчета, а някъде в тъмнината се чуваше жабешко крякане. Притвори очи и се унесе.

— Каси?

Тя се стресна и подскочи. Одеялото ѝ падна на пода.

— Слейд? — Сигурно бе задрямала, защото не бе чула никой да влиза. Беше тъмно и видя само как един мъжки силует коленичи до нея.

— Аз съм Мейсън. Можем ли да поговорим?

Каси се огледа, търсейки да съзре още нечия сянка. Бяха сами. Слейд явно се къпеше, защото чуваше плясък на вода в банята. От устните ѝ се отрони въздишка на облекчение.

— Разбира се. — Каси седна в леглото и прокара ръка през косата си.

Известно време той мълча, сякаш се чудеше как да започне.

— Аз... Исках само да знаеш, че наистина обичам сестра ти. Тя е най-хубавото нещо в живота ми.

Каси понечи да запали лампата, но се отказа. Знаеше колко трудно е за повечето мъже да признават чувствата си. Фактът, че Мейсън изливаше душата си пред нея, я поласка. Тя сложи ръката си върху неговата.

— Не е нужно да ми го казваш. Виждам колко щастлива е Сара.

Каси усети усмивката му в тъмнината.

— Все още се чудя защо избра мен. Не мога да ѝ осигуря живота, с който е свикнала, а и често ще ми се налага да оставам сам, заради работата ми. — Мейсън поклати глава. — Бог ми е свидетел, че се опитах да я разубедя в началото, но Сара беше непоколебима. — Той тихо се засмя. — Благодарен съм, че не ме послуша. Както и да е — каза Мейсън и се закашля, — признавам, че не се зарадвах днес, като те видях. Тя непрекъснато говори за теб. Зная колко много ти се възхищава и се страхувах, че няма да ме одобриш.

— Мейсън, аз...

— Не — прекъсна я той, — позволи ми да довърша. Искам да ти се извиня, че те бях преценил погрешно. Сега разбирам колко много обичаш Сара и че се тревожиш за нея. Ако беше моя сестра, щях да постъпя по същия начин.

Е, поне един мъж тук разсъждаваше разумно. Тя хвърли поглед към банята. Водата беше спряла да тече.

— Честно да си призная, не мислех, че си подходящ за Сара. Сега, след като се запознах с теб, разбрах, че съм грешила. Днес видях колко променена е тя и бих казала, че точно ти си този, от когото има

нужда. Мисля, че сте чудесна двойка. — Каси го целуна по бузата. — Сара е щастливо момиче.

— Благодаря! — Той сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна. — Бих искал и баща ти да мисли така.

— Не се безпокой за баща ми — отвърна тя и изправи рамене. — Време е да разбере, че не може винаги да става както той иска.

— Благодаря, Каси — повтори Мейсън и се изправи. — Сара е права. Ти наистина си чудесна! — Той се наведе и я целуна по бузата. После се обърна и си тръгна, като я остави сама в тъмнината.

Каси чу, че вратата на банята хлопна, легна бързо и се покри с одеялото. Не искаше да вижда Слейд. Все още не бе преглътнала обидата от думите, които ѝ каза днес следобед, и се чувстваше уязвена.

Той застана до нея и се поколеба. Сърцето ѝ бясно се блъскаше в гърдите. Беше почти сигурна, че Слейд го чува. Той се отдалечи и тихо разстла спалния чувал на пода. Пошумоля известно време и утихна. Каси въздъхна с облекчение и си помисли, че ѝ предстои дълга нощ.

След като два часа се въртя, опитвайки се да се намести удобно, тя разбра, че няма да може да заспи.

Причината за това беше той. Присъствието му изпълваше стаята. Тя чуваше до себе си дълбокото му и равномерно дишане. През цялото време не беше мигнала, а Слейд си спеше спокойно като младенец. Идваше ѝ да го удуши.

Мина ѝ мисълта да отиде и да се мушне при него в спалния чувал. Но продължи да лежи с широко отворени очи и мислено да се проклина. Трябваше да изгони Слейд от ума си. Не си заслужаваше да се тревожи заради него. Той беше надменен и хладно разсъдлив, дори студен. Скептичен и подозрителен... Каквото и да си казваше не можеше да избяга от чувството, че се влюбва в него.

Невъзможно! Каси поклати глава и отхвърли тази мисъл. Как е възможно да си въобразява, че е влюбена в този мъж, след като го познава едва от три дни? Това беше просто невъзможно. Не биваше да позволява да се случи подобно нещо.

Тя стана от кушетката и взе одеялото със себе си. Имаше нужда да освежи главата си и да подиша малко чист въздух. Далеч от Слейд.

Обу чехлите, които Сара ѝ беше дала, и бавно отиде до вратата. Тихо натисна дръжката и се измъкна навън.

Кожата ѝ настръхна от хладния нощен въздух. Загърна се плътно и се отпрати към езерото, привлечена от сребристите отблясъци на лунната светлина по водната повърхност. Гората зад нея беше непрогледно тъмна, но Каси не изпитваше никакъв страх. Тук имаше толкова неща, които харесваше: ухайни борове, тучни ливади, буйни папрати и чист въздух. И Слейд...

Той напълно се заблуждаваше по отношение на нея. Спореха прекалено много. Той беше твърдоглав, властен, упорит и непреклонен. Предпочиташе по-привързаните към семейството и къщата мъже. Солидни, на които можеше да се разчита. Слейд дори нямаше работа. Рано или късно все трябваше да се захване с нещо. Но Каси знаеше, че той е от мъжете, които се влюбват веднъж и завинаги. Жената, на която щеше да подари сърцето си, можеше да бъде сигурна, че е обичана. Опита се да си представи как би изглеждал животът ѝ с него.

— Студено ли ти е?

Стресната, тя се обърна и едва не се препъна.

— За бога, Слейд, ужасно ме изплаши! — Каси притисна ръка към гърдите си, опитвайки се да успокои своето сърце.

— Извинявай — усмихна се той. — Изглежда свикнах да се грижа за теб.

Стана ѝ хубаво от думите му. Одеялото се плъзна от раменете ѝ, тя го придърпа, като се загърна по-плътно в него.

— Съжалявам, ако съм те събудила. Мислех си, че мога да се разходя до езерото, без да се изгубя.

— Не зная, Каси. Доста опасно е. — Слейд се огледа в тъмното и приближи до нея. — Наоколо има доста свирепи животни.

— Е, засега — подразни го тя — единственото, което съм срещнала, си ти.

— Затова пък съм най-опасното!

Каси нервно се засмя, обзета от познато предчувствие.

— Слейд, бих искала да ти обясня...

— Не — поклати глава той, — мисля, че е време аз да ти кажа някои неща за...

— Не е нужно да ми казваш нищо. — Тя скръсти ръце и заби поглед в земята. — Не постъпих съвсем честно.

С развята риза и разрошена коса, Слейд я гледаше втренчено. Изглежда водеше вътрешна борба със себе си, дали да ѝ позволи да говори. Каси побърза да продължи, страхувайки се да не загуби самообладание.

— Когато те срещнах за първи път — започна тя, — помислих, че си надут тип и бях готова на всичко, за да ме заведеш при Сара. Не се съмнявах, че ще я убедя да се върне къщи. Никога не съм имала намерение само да поговоря с нея. Смятах да я прибера обратно. Не защото баща ми го искаше, а защото твърдо вярвах, че се е забъркала в нещо и има нужда от моята помощ. — Каси въздъхна. — Нямах доверие, че може да взема самостоятелни решения. Вече ѝ се извиних за това. — Далечен вълчи вой я накара да се загърне още по-плътно. — Чувствах, че трябва да проявя настойтелност. Предполагах, че ако наистина обича Мейсън, нищо няма да е в състояние да я накара да промени решението си.

Слейд я прегърна.

— Каси, разбирам те и...

— И не ми се сърдиш?! — Тя пхна ръката си в неговата.

Беше сърдит единствено на себе си. През цялата нощ си мислеше как да ѝ се извини. Беше излязъл с това намерение. Искаше да ѝ разкаже и някои неща за себе си. Видя я да стои край езерото, завита в бялото одеяло. Луната блестеше в косата ѝ и той почувства странна болка в гърдите. Каси приличаше на видение. Но не беше. Меките ѝ и топли пръсти, които го докосваха, му напомниха колко истинска бе тя. Испита силно желание да опита отново вкуса на устните ѝ.

Слейд я притегли към себе си. Усети топлината на тялото ѝ и свежото му ухание. Каси вдигна лице. Леко отворените ѝ устни бяха толкова съблазнителни, че той забрави какво мислеше да ѝ каже. В този момент му се струваше много по-важно да ѝ докаже чувствата си.

Наведе се към нея, сякаш да ѝ прошепне нещо, и бавно впи устните си в нейните. Страстта ги завладя мигновено. Слейд усещаше, че тялото му изгаря от желание, но не искаше да пропусне нито един сладостен миг. Леката ѝ въздишка разпали още по-силно разгорелия се в него огън. Когато тя се повдигна на пръсти и се притисна към него, той не издържа. Зарови ръце в косите ѝ и отдръпна главата ѝ назад.

Очите им се срещнаха за момент, после Слейд впи устни в нейните. Меки като кадифе, те предизвикаха у него истинска наслада. Каси леко изстена и той я повали на хладната земя. Нищо, дори гръмотевична буря, не можеше вече да го спре.

Тя почувства, че пада и усети под гърба си меките, ухаещи борови иглички. Ноздрите ѝ потрепнаха от мириса на влажна пръст. Слейд придърпа още по-плътно одеялото, като целуваше брадичката и шията ѝ.

Каси прокара ръце по гърдите му, проследявайки линиите на мускулите. Разгорещеното му тяло излъчваше енергия и сила и тя изгаряше от нетърпение да го докосва. Разкопча ризата му с треперещи пръсти и плъзна ръце под нея. Той пое дълбоко дъх и това я разпали още повече. Каси обходи с длани покритите му с твърди косъмчета гърди.

Слейд задъхано произнесе името ѝ и захапа устните ѝ с дълбок, страстен стон. Тя отвърна на целувката му със същия плам. Силното му и необуздано желание се предаде и на нея.

Този път Каси знаеше какво иска. Леко го отблъсна и той неохотно се подчини на мълчаливата ѝ молба. Господ да ми е на помощ, ако промени решението си, помисли си мрачно Слейд и пусна ръцете ѝ. Никога не бе желал някоя жена така отчаяно, както тази.

Каси го искаше също тъй жадно. Очите ѝ се замъглиха от страст, а устните ѝ, все още влажни и подпухнали от целувките му, се разтвориха в безмълвно очакване. Тя повдигна ръка към най-горното копче на нощницата си и го откопча. После пръстите ѝ се преместиха на следващото и на по-следващото. Слейд усети, че гърлото му пресъхва и точно, когато си мислеше, че вече не издържа, Каси свали дрехата и я хвърли зад себе си.

Беше толкова красива! Лунната светлина се разля по бледата ѝ кожа. Тя се изправи, отметна назад своите тъмни коси и откри голите си рамене и гърди. Кръвта запулсира в слепоочията му. Той не можеше да помръдне, нито да каже нещо. Беше вперил поглед в нея, сякаш искаше да запечата образа ѝ в съзнанието си завинаги.

Възхищението, което Каси съзря в очите на Слейд, я развълнува. Никога преди не се бе събличала така пред мъж. Но сега ѝ изглеждаше толкова естествено. Всичко, свързано с него, ѝ изглеждаше естествено. Женският ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че където и да бе срещнала

Слейд, щеше да е без значение. Силата на привличането му нямаше нищо общо с дивата природа, която ги заобикаляше, както се бе опитала да убеди сама себе си в пещерата, след като го бе целунала.

Тя докосна шията му с пръсти, после с устни. Той я прегърна и я притегли към себе си. Голите им тела се допряха и Каси изстена. Гърдите ѝ се притиснаха в неговите и тя изтръпна от удоволствие. Промълви тихо името му и зарови ръце в косите му, целувайки го безспир.

Слейд обхвана гърдите ѝ, наведе се и нежно ги докосна с устни. Каси пламна цялата и си помисли, че ще извика. Хвана главата му и го насърчи, макар да искаше той да престане.

— Слейд, недей — помоли тя.

Задъхан, той се надвеси над нея и нежно я положи по гръб на одеялото. Плъзна ръката си по бедрото ѝ. В гърлото му се надигна сподавен стон. Да се любят бе естествено и непорочно като гората, която ги заобикаляше. Каси докосна стегнатия му корем, после се премести по-надолу и с треперещи пръсти отвори ципа му.

Изплъзна се от прегръдката му и свали джинсите от стройните му бедра, като го докосна с гърдите си. Слейд стисна силно раменете ѝ и тя потръпна от сладката болка.

Тялото му се изопна и той се задъха, докато ѝ помагаше. Обърна я пак нежно по гръб и я придърпа под себе си. Погали вътрешната страна на бедрото ѝ и плъзна ръка нагоре. Когато се сля с нея, тя изстена името му и се опита да го притисне още по-силно към себе си. Слейд се отдръпна, подпря се на лакти и жадно впи устни в нейните.

Страстта се разгаряше в тях все по-силно и по-силно, докато най-накрая ги погълна и заблестя над тях в неизразимо удоволствие. Той се отпусна върху нея, зарови лице в косите ѝ и прошепна нещо, но сърцето ѝ биеше така лудо, че тя не можа да го чуе. Каси целуна рамото му и усети соления вкус на влажната му кожа.

Вятърът шумолеше във високите клони на боровете, сякаш нашепваше тихо: „Обичам те, обичам те...“ и тя зашепна заедно с него.

— Хей, сънливци, ставайте!

Каси чу гласа на Сара, изпъшка и зарови лице във възглавницата. Господи, премигна тя уморено и погледна през прозореца, едва бе

съмнало.

Пет минутки само. Каси се зави през глава, но шумът, идващ от кухнята, я разбуди съвсем. Слейд се размърда в спалния чувал на пода.

Тя повдигна усмихната глава и го погледна през разрошената си коса. Очите му бяха затворени и в съня лицето му изглеждаше блажено спокойно. Какво щеше да прави сега? Беше се влюбила безнадеждно в мъж, който едва познаваше. Не знаеше докъде щеше да я доведе това, но се чувстваше чудесно със Слейд.

Нямаше да е лесно да го убеди. Беше й дал ясно да разбере, че му харесва да живее сам. Не бе готов, а и нямаше желание да се обвързва с жена. Отхвърлен от бившата си съпруга, той не смяташе, че има нужда от нова.

Ще бъде търпелива. Ще чака, докато и Слейд разбере това, което тя бе разбрала: те си принадлежаха.

Каси погледна лицето му. Тъмносивите му очи също я наблюдаваха. Той й се усмихна и тя потрепери. Невероятно! Беше удивена, че можеше да го желае толкова скоро и така силно след нощта, която бяха прекарали заедно.

Сара извика, че излиза за малко и задната врата се хлопна.

Каси подпря главата си с ръка и се извърна с лице към Слейд.

— Изглеждаш ужасно — каза му нежно тя.

— Не съм изненадан — отвърна той с дрезгав, сънен глас. — Миналата нощ излязох да се поразходя и една котка ме нападна. — Слейд потърка гърдите си. — Имам дори и белези.

— Така ли? — изчерви се Каси и се изправи на лакти. — Може би не си се борил мъжки с нея.

Той поклати глава.

— Беше най-дивата котка, която съм срещал в живота си. Едва успях да се измъкна жив.

Тя се засмя и му протегна ръка. Пръстите им се преплетоха. Слейд се измъкна от спалния чувал и коленичи до нея. Устните му леко докоснаха нейните.

— Можеш да останеш тук няколко дни.

Каси знаеше, че не му бе никак лесно да й предложи това.

— Звучи прекрасно! — Тя обви лицето му с ръце и го целуна. — Но трябва да се връщам, преди баща ми да е изпратил подире ми детектив.

— Зная едно място, където можем да се скрием — той прокара пръст по брадичката ѝ и я целуна.

— Ако не се върна, ще си изгубя работата — засмя се тихо тя.

Слейд настръхна, отдръпна се и я погледна.

— Нямах търпение да се махнеш оттук.

Той очакваше тя да си тръгне скоро, но не му хареса, че толкова бързаше. Беше си свършила работата и искаше да си върви.

— Не е така, Слейд — каза Каси и се изправи. — Докато се върнем и взема обратно самолет, ще е изминала почти седмица, откакто ме няма на работа. Тук горе, седем дни може и да не са много време, но в града цели цивилизации могат да се появят и изчезнат.

Както и хората, които обичаме, помисли си горчиво той и се изправи.

Тя се опита да го спре и застана пред него.

— Слейд, не си мисли, че искам...

— Добро утро.

И двамата се стреснаха. Каси дръпна ръката си от Слейд и се обърна. Сара стоеше зад тях с кошница яйца. От кога ли бе там? — учуди се Каси и тихо въздъхна.

— Сара! — Каси усети, че се изчервява. — Аз... Тъкмо казвах на Слейд, че днес трябва да си тръгна.

— Толкова скоро? — В очите на Сара проблесна разочарование. — Та ти току-що пристигна.

— Необходими ни бяха два дни, за да стигнем дотук. Ако искам да се върна на работа до вторник, ще се наложи да тръгнем тази сутрин.

Сара се обърна към Слейд. Веждите ѝ се повдигнаха въпросително.

Той се размърда неспокойно.

— Каси, трябва да ти обясня нещо — засмя се нервно Слейд. — Може да се каже дори комично...

Като съдеше по притесненото изражение на Сара и вината, изписала се по лицето на Слейд, Каси имаше ясното усещане, че това, което щеше да ѝ каже той, съвсем нямаше да бъде смешно. Тя скръсти ръце и се обърна към него.

— Нямам нищо против да се посмея.

В този момент Мейсън нахълта през задната врата.

— Хей, Слейд, току-що ми се обадиха по радиостанцията. Частта за камиона ми е пристигнала. Хайде, отиваме до града. — Като видя трите чифта очи, вперени в него, Мейсън замръзна. Пъхна ръце в джобовете си и сви рамене.

Каси бавно се обърна към Слейд.

— Радиостанция? Кола?

— Опитах се да ти кажа, че...

— Да видим дали правилно съм разбрала. — Тя стоеше неподвижно, втренчила поглед в него. — Могли сме да се обадим тук по радиостанция?

— Ами, да. Аз наистина имам...

— И сме могли да дойдем дотук с кола?

— Можехме, но...

Каси се завъртя настрана, измърмори нещо, после се обърна отново към него с ръце на хълбоците.

— Ти ме накара да повярвам, че няма друг път дотук, освен през гората.

— Казах ти, че това е най-прекият път, а не най-бързият.

Каси бе толкова разярена, че Слейд имаше чувството, че ще го убие. Той се обърна към Сара и Мейсън за помощ. Но те бяха изчезнали. Слейд се закашля и погледна Каси.

— Исках да ти обясня миналата нощ.

— Можеш да го направиш сега — скръсти ръце тя.

Слейд не беше сигурен в това. Не разбираше сам себе си. Въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Онази сутрин, когато ме проследи и ме обвини, че съм искал да се измъкна, за да предупредя Сара, си помислих, че мога да ти дам урок, като те накарам да повървиш няколко часа из планината.

— Няколко часа! Вървахме почти два дни. И кой, по дяволите, си ти, та да ми даваш урок!?

Слейд тръгна към нея, но тя отстъпи назад и той спря.

— Така започна, Кас — тихо каза Слейд, — но след няколко часа разбрах, че искам да съм с теб. Исках да ти покажа планината, каквато аз я виждам.

— Така значи! Едва не ме нападна мечка, която ти, разбира се, не видя, един прилеп ме изплаши до смърт, спях на твърд под и за малко

не се удавих в бурята и всичко това се случи, защото си разбрал, че искаш да бъдеш с мен.

— Съжалявам, че си се чувствала толкова ужасно — каза той и брадичката му се изопна.

— Единственото ужасно нещо е фактът, че ме излъга.

— Не исках...

— А какво си искал, Слейд? Толкова ли няма какво да правиш, докато „гледаш как растат дърветата“, та смяташ за забавно да ме влачиш из гората? — Каси се поколеба, после в главата ѝ проблесна някаква мисъл и очите ѝ се разшириха. — Това също беше лъжа, нали? Удобен начин да се измъкнеш. Тези бръмбари, които носиш със себе си, познанията ти за прилепите. Не се скиташ просто така тук горе. Работата ти го изисква, нали?

Той кимна и въздъхна.

— Преподавател съм в университета „Булдер“. Сега съм в творчески отпуск. Правя проучвания върху естествената среда на биологичните видове.

— Изминалата нощ също ли бе част от твоята малка игра? — Тя притвори очи, като се опитваше да сдържи сълзите си. — Какъв урок искаше да ми дадеш, правейки любов с мен?

— По дяволите, Каси! — Слейд я сграбчи ядосано за раменете. — Това не е истина и ти го знаеш.

— Истина? — Тя се дръпна като опарена. — Какво разбираш под истина? Толкова дълго време си бил сам тук горе, че си забравил значението на думата. — Каси разтърка ръцете си, сякаш искаше да изтрие желанието, което почувства при допира му. — Не се безпокой, Слейд, ще го преживея. Ние, момичетата от града, сме по-корави, отколкото изглеждаме. Зная, че нищо не сме си обещавали. Просто се поддадохме на емоции, това е.

— Вярваш ли си? — Той стисна юмруците си толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Не ѝ се искаше да е така. Изпитваше болка при мисълта, че е била само едно развлечение за самотния мъж в планината.

— Имам идея. Можеш да се заемеш с проучвания върху момичетата от града, които не вярват, че могат да бъдат лъгани от мъже. Чух, че сме в списъка на застрашените видове.

Слейд почервения от гняв. Брадичката му потрепери. Отвори уста да каже нещо, но се отказа. Обърна се и излезе ядосано навън.

Каси тръгна след него, но се препъна в спалния чувал. По лицето ѝ потекоха сълзи, тя изруга тихо и го ритна.

ОСМА ГЛАВА

— Тези двама кандидати са най-обещаващи, Каси. Единият има по-голям опит, но трябва да кажа, че съм впечатлена от ентусиазма на другия.

Ентусиазъм... Каси се облегна назад и се заслуша в доклада на своята помощничка. Погледна огромния куп документи на бюрото си и въздъхна. Ентусиазъм и то в големи количества — точно от това имаше нужда сега.

— Джаки — разсеяно попита тя, — успя ли да разбереш нещо за медицинската осигуровка на Франк Томпсън?

— Франк Томпсън?

— От техническото обслужване. Следващата седмица ще го оперират и искам да съм сигурна, че ще има достатъчно средства не само за операцията, но и през двата месеца на възстановяване.

— Ясно. — Джаки отвори бележника си и си записа. — Та този първият кандидат, с по-големия опит...

— Готово ли е препоръчителното писмо за Сю Яброф? — прекъсна я Каси. — Тя е от най-добрите ни специалисти, които някога сме имали, и искам да има отлични препоръки, когато се премести в Калифорния.

— Тази сутрин го подписа, Кас. — Джаки мушна писалката зад ухото си и се усмихна.

— Ооо! — Каси взе молива си и се загледа в него.

Джаки поклати глава и огромните ѝ обици издрънчаха. Прочете набързо списъка на срещите и служебните събирания за следващата седмица.

Каси гледаше втренчено саксията с филодендрона на бюрото си. Един паяк плетеше паяжина между листата му. Тя се наведе напред, като се чудеше как е оцелял в тази среда, към която очевидно не принадлежеше.

— Тук е замесен мъж, нали?

Бузите на Каси пламнаха и тя рязко се изправи.

— Какво?

— В главата ти се върти мъж.

— Не зная за какво говориш. — Каси прелисти някакви документи на бюрото си.

— Слушай, миличка, когато става въпрос за мъже, няма по-голям специалист от мен. Неслучайно съм сменила трима съпрузи. Откакто се върна от Колорадо си някак... разсеяна.

Разсеяна не бе точната дума. Каси знаеше, че Джаки каза това от вежливост.

— Извинявай, Джаки — въздъхна тя. — Просто се безпокоя, че не успях да убедя татко да дойде на сватбата на Сара.

— Съжалявам, Кас. — Джаки се облегна на стола си и я погледна подозрително. — Зная, че си разстроена за това, но имам чувството, че не ми казваш всичко. — Тя погледна дългите си червени нокти и повдигна вежди. — Далеч съм от мисълта да се меся, но по погледа ти познавам, че си влюбена.

— Уверявам те, че няма никакъв мъж — отвърна Каси малко студено.

— Щом така казваш — намуси се Джаки, очевидно обидена, че Каси не ѝ се доверява. — Но ако се отнася за мъж — продължи тя, — мога да те посъветвам от какъв тип мъже да се пазиш.

Разговорът се насочваше ту към едни служители, ту към други и Джаки скоро започна да съжалява, че няма с кого да отиде на пикника в дома на един от най-богатите клиенти на компанията.

Толкова ли ми личи? — помисли си мрачно Каси.

Две седмици се беше мъчила да прогони Слейд от мислите си, но умът ѝ непрекъснато се връщаше на бурята, лунната светлина, тъмната коса и сивите му очи. Стомахът ѝ се сви на топка и дълбоко в гърдите си почувства болка. Пътуването със самолета на връщане беше ужасно. Щеше да го види след осем дни на сватбата на сестра си и да го напусне отново. Как да понесе същата тази болка толкова скоро?

— Каси?

— Ммм — Джаки се намръщи и Каси осъзна, че не е чула нищо от думите на помощничката си. — Извинявай, Джаки, просто мисля за много неща в момента. Защо не отидеш да обядваш, а по-късно ще си поговорим? Имам нужда от малко тишина, за да довърша докладите за седмицата.

— Щом си сигурна... — По лицето на Джаки се изписа съмнение.

— Сигурна съм — усмихна се Каси и я отпрати. — Тръгвай. А, Джаки?

— Да? — спря се на вратата секретарката ѝ.

— По въпроса за двамата кандидати, за които говореше. Назначи този, който ти е направил впечатление с ентузиазма си.

Джаки се усмихна и затвори вратата.

Останала сама, Каси се облегна назад и въздъхна дълбоко. Радваше се, че има работа, с която да се залиса. Трябваше само да се съсредоточи.

Тя взе една папка с документи и се зачуди какво бе правил Слейд през последните две седмици, дали изобщо се бе сетил за нея. Как можа да я унижи така? Да я излъже и да я използва? В гърлото ѝ заседна буца. Притвори очи и преглътна парещите сълзи. Каква глупачка се бе оказала! Повече няма да му позволи да се доближи до нея. Никога!

Изведнъж вратата се отвори и Джаки се втурна вътре, като я затвори след себе си.

— Той е мой! — облегна се тя на вратата с широко отворени очи. — Видях го първа, не можеш да ми го отнемеш.

Каси я погледна изненадано. Секретарката ѝ навярно бе откачила.

— За какво, по дяволите, говориш?

Джаки се дръпна от вратата и се приближи до нея.

— Запътил се е насам и ако види първо мен, може би ще ми излезе късметът.

На вратата се почука кратко, но ясно.

— Бързо! — помоли я тя. — Скрый се под бюрото.

— За бога — каза Каси и поклати глава, — какво си...

Вратата се отвори и на нея застана Слейд. Също както когато го видя за първи път, само че без пушката. Главата ѝ се замая. Краката ѝ се подкосиха. Слава богу, че беше седнала. Стоманеносивите му очи се насочиха право в нея.

Страхувайки се да не скочи и да се втурне към него, тя се хвана здраво за хромовите облегалки на стола и му кимна.

— Слейд!?

Той ѝ отвърна и Каси видя в очите му да проблясва нещо. Разкаяние? Искане ти се, Касандра Филипс, каза си тя. Лицето му беше напрегнато и бръчките около очите му личаха по-ясно. Държеше найлонова торба с надпис от летището в Бостън.

— Познавате ли се? — Джакс беше поразена. Не всеки ден в кабинета на Каси влизаха мъже като Слейд.

Тя кимна.

— Слейд, това е Джакс Милър. Джакс, Слейд Мейсън.

— Радвам се да се запозная с вас — топло поздрави той и се усмихна.

— Мили боже — отвърна Джакс, останала без дъх.

Слейд я погледна с любопитство и тя се изчерви.

— Исках да кажа, приятно ми е, много ми е приятно. — Тя хвърли бърз поглед на Каси, после на него. — Ами — Джакс пое дълбоко дъх, — аз ще отида да обядвам.

Каси не каза нищо. Джакс мина покрай Слейд, въздъхна и затвори вратата след себе си.

— Какво правиш тук? — попита тя и се облегна назад.

Устните му се извиха в лукава усмивка.

— Каза ми следващия път, когато дойда в Бостън, да ти се обадя. — Слейд се приближи към нея и седна на ръба на полираното ѝ дъбово бюро. — И ето ме тук.

Точно това бе проблемът. Цели две седмици се бе опитвала да убеди себе си, че повече не иска да види този мъж. А ето, че той се появи и разби на пух и прах всичките ѝ аргументи. Тя едва се съдържаше да не се хвърли в обятията му, но гордостта я възпираше.

Телефонът иззвъня. Каси изруга наум и го вдигна.

— Да?

Слейд се дръпна от бюрото ѝ, страхувайки се да не се поддаде на изкушението да я измъкне от стола и да я притегли към себе си. Каси изглеждаше точно както си я бе представял в кабинета ѝ: леко гримирана, с прибрана назад коса. Беше облечена в стилин син костюм и бяла копринена блуза. Черни обувки с високи токчета. Господи, колко харесваше жена на високи токчета! Хвърли поглед на дългите ѝ крака, подаващи се от късата до коленете пола.

Чувстваше се като пума в клетка. Изправи се и се заразхожда из кабинета, за да стои на разстояние от нея. През последните две

седмици се беше заровил в работата си и правеше отчаяни опити да я забрави. Нищо не излезе. Както не излезе нищо и от намеренията му, с които дойде тук. Искаше да поговори с баща ѝ и веднага да си тръгне. Знаеше, че ако я види, нямаше да спре дотам. И какво направи, като слезе от самолета? Отиде право при нея. Мислеше си само как да я вземе в обятията си и да забрави за всичко останало.

Той въздъхна леко, пъхна ръце в джобовете си и се зае да изучава една модернистична картина, закачена в кабинета. Но колкото и да се взираше в нея, тя не му помогна.

Каси затвори телефона и въздъхна.

— Слейд — тихо каза тя, — какво правиш тук? — Притаи дъх и зачака отговора му.

Слейд седна отново на ръба на бюрото ѝ. Забеляза под очите ѝ леки бръчици на умора и се зачуди, дали и тя като него не е могла да спи през последните две седмици.

— Дойдох да говоря с баща ти.

— За какво си дошъл? — изненада се Каси, разочарована.

— Преди три дни Сара се обади на баща ти да го помоли да промени решението си и да дойде на сватбата. Той категорично ѝ отказа и я посъветва да прекрати това безразсъдство и да се върне къщи.

Каси въздъхна и облегна глава на стола. Тя знаеше за разговора. Не беше преставала да спори с баща си оттогава, но той остана твърд.

— Все още се мъча да го убедя, Слейд. Обещах да го доведа и ще го направя. Дори ако се наложи да го упоя и да го вържа. Но защо ти си тук, а не Мейсън? — наведе се рязко напред Каси и свъси вежди. — Добре ли е Сара? — сграбчи го тя за ръката.

— Добре е, Каси. Докторът обясни на Мейсън, че голяма част от жените стават по-чувствителни през първите месеци на бременността. Той смята, че Сара има просто лек пристъп на депресия. Мейсън дори предложи да отложи сватбата, за да даде на баща ти още малко време да свикне. Мислеше, че ще помогне по този начин, но Сара реши, че е променил решението си да се ожени за нея и плака цял ден след това. Тогава Мейсън дойде да ме пита дали не бих стоял със Сара, докато отиде да се види с баща ти. — Каси стисна ръката му и Слейд инстинктивно я погали.

— Имайки предвид състоянието на Сара — продължи той — и факта, че Мейсън не е довършил две от картините си за изложбата, помислих си, че е много по-логично аз да дойда да говоря с баща ти.

Каси погледна ръката му, покриваща нейната и усети милувката му. Това ѝ бе достатъчно. И най-лекото докосване караше сърцето ѝ бясно да препуска като лист, подгонен от вятъра. Тя се дръпна и нервно се усмихна.

— Добрият рицар отново идва на помощ.

— Не съм тук само за това, Каси — намръщи се Слейд.

Думите му събудиха у нея надежда, макар да не знаеше на какво се надява. Кожата ѝ все още пареше от ласките му. Той посегна към нея.

— Имам нужда...

Телефонът извънтя. Слейд дръпна ръката си, като изруга и впери поглед в тавана. Каси пое дълбоко дъх и вдигна слушалката. Нареди на телефонистката да задържа разговорите, затвори и се обърна към него.

— Слейд, аз...

Той отвори найлоновата торба и думите замръзнаха на устата ѝ. Извади отвътре пухкаво кафяво мече-игралка, завързано с лъскава червена панделка.

— Както ти казах — Слейд ѝ подаде мечето, — искам да ти се извиня. Съжалявам, че те накарах да вървиш през гората и създадох у теб грешна представа за себе си.

Виновната му усмивка накара сърцето ѝ да се разтопи. Разумът и логиката ѝ подсказваха, че ще си причини отново болка, ако не се отдръпне. Но сърцето ѝ заповядваше друго.

Тя сложи ръце на раменете му и повдигна устни към неговите. В този момент вратата на кабинета се отвори.

— Татко! — Каси бързо се дръпна от Слейд.

На прага стоеше Мартин Филипс. Лицето му бе изненадано и разгневено.

— Какво става тук, Каси?

Слейд нямаше нужда от много време, за да прецени Мартин Филипс: побелял, набит мъж, който вдъхваше уважение със самото си присъствие. Проницателните му очи гледаха въпросително Слейд и чакаха отговор.

— Татко, аз...

Каси се мъчеше да оправи положението. Това ли беше момичето, което се противопостави на високомерния непознат и не се побоя от пущинака, за да спаси Сара? Бедата, в която тя бе изпаднала, разстрои Слейд и той се зачуди какъв ли деспотичен и властен баща трябва да беше Мартин Филипс, за да превърне дива котка като Каси в уплашено малко котенце? В гърдите му се надигна гняв.

Слейд прекоси стаята и се изправи срещу възрастния мъж.

— Господин Филипс, казвам се Слейд Мейсън. Тук съм във връзка с братовчед си Хауард Мейсън и Сара. Искам да говоря с вас за решението ви да не дойдете на сватбата.

Бързата реакция на Слейд завари Мартин неподготвен. Той повдигна рамене.

— Мисля, че това не е ваша работа, млади момко.

— Сега вече е. — Слейд забеляза студения му поглед. — Мейсън ми е като брат и аз много държа на Сара.

— А ти какво правеше в ръцете на този мъж, когато влязох? — обърна се Мартин към Каси.

Слейд не смяташе да стои безучастен, докато Каси обясняваше на баща си нещо, което не бе негова работа. Когато тя понечи да отговори, той рязко я прекъсна:

— Това, господин Филипс, засяга само Каси и мен. Дойдох тук, за да обсъдя с вас молбата на Сара да присъствате на сватбата ѝ следващата седмица.

Мартин скръсти нетърпеливо ръце и се обърна към него.

— Защо ти? — Той погледна противника си скептично. — Защо ти си тук, а не мъжът, в който си въобразява, че е влюбена дъщеря ми?

Основателен въпрос. Мартин Филипс не би уважавал човек, който не смее да поеме отговорност. Но Слейд беше обещал на Сара да не казва на баща ѝ за бебето.

— Мейсън — Хауард — не искаше да остави Сара сама.

В тъмните очи на Мартин се появи страх. Властното му изражение изведнъж се замени с бащинска загриженост. Той пристъпи напред разтревожено.

— Нещо не е наред със Сара ли? Болна ли е? Господ да ми е на помощ, ако...

— Татко.

Каси застана между Слейд и баща си. Беше се успокоила вече, макар стомахът ѝ да бе все още свит. Тя нежно докосна ръката на баща си.

— Татко, Сара е добре. Слейд иска да каже, че Сара е... — Каси се опита да намери точната дума — ... разстроена.

— Разстроена — презрително повтори Мартин. — Мейсън не може да дойде тук, защото Сара е разстроена.

Каси осъзна, че думата бе непонятна за баща ѝ. Самото понятие беше абсурдно за него.

— Е, нямах предвид точно това — опита се да смекчи казаното тя. — Сара е просто много... чувствителна сега.

Добре я свърших, помисли си Каси. Не разстроена, ами чувствителна. Друга дума, която баща ѝ не приемаше.

— Чувствителна — погледна я той изкосо с присвити очи. — И аз трябва да отлетя за Колорадо и да благословя безумната женитба на дъщеря си, защото тя е чувствителна.

Каси вътрешно изстена. Защо винаги така се случва, когато спори с баща си?

— Нямах предвид...

— Господин Филипс — спокойно се намеси Слейд, — доколкото разбирам, Каси се опитва да ви каже, че всяко момиче се вълнува преди сватбата си. Несъмнено, Сара е доста разтревожена, че баща ѝ няма да присъства.

Мартин Филипс се обърна към Слейд и се замисли над думите му. Те, определено, бяха разбираеми за него.

— Как ви беше името? — попита той.

— Слейд. Слейд Мейсън.

Каси наблюдаваше двамата мъже със затаен дъх. Приличаха на лъв и пума, и никой не бе свикнал да губи.

Слейд протегна ръка. Мартин се поколеба, но срещна твърдия поглед на младия мъж и подаде своята.

— Да чуем какво ще ни кажете, господин Мейсън. — Мартин постави ръка на рамото му. — Признавам, че съм любопитен да науча нещо за мъжа, който така е завъртял главата на дъщеря ми. — Той се обърна към Каси. — Ще бъдем в кабинета ми. Би ли изпратила малко кафе? Секретарката ми отиде на обяд.

Те се запътиха към вратата, без дори да погледнат слисаната Каси. Не можеше да повярва. Баща ѝ действително щеше да изслуша Слейд. Удивително! Тя поклати глава, вдигна телефона и помоли администраторката на етаж на баща ѝ да се погрижи за кафето.

Тридесет минути по-късно, когато Слейд най-последно се върна, Каси крачеше нервно напред-назад из кабинета си. Тя спря и се обърна към него, без да смее да си поеме дъх.

— Е?

Той седна на ръба на бюрото и забеляза ябълката, която си беше приготвила за обяд.

— Искаш ли я?

— Слейд, отговори на въпроса ми — махна раздражено с ръка Каси.

— Ще бъде там — усмихна се доволно той.

Заля я вълна на облекчение. Тя въздъхна дълбоко, като едва се сдържаше да не се хвърли на врата му и да го разцелува.

— Мога ли да попитам как успя да извършиш този херкулесов подвиг? — Каси се почувства малко засегната. Слейд бе успял там, където тя се беше провалила.

— Ами — каза той и избърса ябълката в ризата си, — само го помолих.

Помолил го? Само го помолил?! Тя скръсти ръце и впери в него невярващ поглед. Две седмици се бе молила и не бе постигнала нищо.

— И ти очакваш да ти повярвам?

Слейд сви рамене и захвапа ябълката. След като подъвчи малко замислено, той каза:

— Обясних му също, че Сара и Мейсън ще се оженят със или без неговата благословия. Много по-лесно ще е да отиде, отколкото да не го направи и да съжалява за това.

Каси потъна в стола си разстроена.

— Точно същия аргумент използвах и аз — възропта тя. Знаеше защо баща ѝ не я послуша. Беше жена.

— Каси? — Слейд повдигна брадичката ѝ с пръст и тя го погледна. Остави ябълката на бюрото и каза: — Важното е, че ще дойде. Нали така?

Той се наведе към нея и тя усети смесения аромат на ябълка и на някакъв одеколон, ухаещ на мускус.

Сърцето ѝ бясно се блъскаше в гърдите.

— Прав си, разбира се — прошепна тя, като се усмихна леко. — Единствено това е важно.

Слейд я гледа известно време втренчено, после властно я претегли към себе си. Устните му жадно и настойчиво се впиха в нейните. Каси сложи ръце на гърдите му, за да го отблъсне, но вместо това го дръпна по-близо, проклинайки се за слабостта си. Тялото ѝ оживя под ръцете му и когато той прошепна нейното име, по кожата ѝ полазиха тръпки. Внезапно я обзе силно, болезнено желание да бъде галена, милвана, целувана...

Слейд се откъсна от нея и се изправи. Замаяна, тя усети някаква слабост и празнота.

Той отиде до прозореца и се загледа в града, разпрострял се отдолу. Пое дълбоко дъх и тъжно въздъхна.

— Каси, имам билет за самолета в шест и тридесет тази вечер.

В шест и тридесет? Тя го погледна объркана.

— Няма ли да останеш?

— Не мога — поклати глава Слейд.

Не може или не иска? Как бе възможно да я целува така, а после неочаквано да ѝ съобщи, че заминава след няколко часа?

Значи той наистина бе дошъл само да говори с баща ѝ. И да успокои виновната си съвест, задето я излъга в планината. В очите ѝ запариха сълзи. Каква глупачка беше да мисли, че е дошъл да я види, да бъде с нея. Беше ѝ дал ясно да разбере, че харесва живота си такъв, какъвто е: самотен и прост. Защо помисли, че е променил решението си?

Но въпреки това, Каси знаеше, че Слейд я обича. Чувстваше го, когато я докосваше, виждаше го в очите му. Той се страхуваше да са влюби отново. По-скоро предпочиташе да се раздели с нея, отколкото да поеме риска.

— Е, тогава — каза тя, като се обърна, — предлагам да използваме пълноценно няколкото часа, които имаме.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— И ти наричаш това легло? — прошепна Слейд в ухото на Каси.

Тя нервно помръдна и той се запита, дали не го доведе тук с някакви други намерения.

— Леглото е прекрасно — защити го Каси, като вирна брадичката си. — Може би е обикновено, но практично. — Тя хвърли поглед на Слейд през рамо и в златистокафявите ѝ очи се появи закачливо пламъче. — Положително е по-удобно от спален чувал.

— Пол Ревер ли каза? — Той се обърна назад недоверчиво.

— Самият той — кимна Каси.

Двамата се загледаха в леглото, а екскурзоводката продължи да разказва за живота в Бостън през осемнадесети век на групата туристи, които изпълваха малката спалня на един от най-известните американски герои. Слейд не чу нито дума. Беше прекалено зает да наблюдава Каси. Наслаждаваше се на дългите ѝ боси крака, подаващи се от късите розови панталони, с които се беше преоблякла в работата. Фланелка ѝ бе прилепнала към влажната кожа. Малки капчици пот се бяха събрали върху горната ѝ устна. Той понечи да ги изтрие, но се възпря и пъкна ръце в джобовете си, като се застави да слуша екскурзоводката.

— ... най-старата къща в Бостън. Пол Ревер е живял тук от хиляда седемстотин и седемдесета до хиляда и осемстотната година...

Офисът на Каси бе в центъра на града и те се разходиха пеша. Бяха в парк с лодки, посетиха тристагодишна църква, старата община, мястото на бостънското клане. Не можеше да отрече, че градът бе красив, с богата история, изключителна архитектура и множество паметници.

Но все пак бе град. Горещ и задимен.

Каси се облегна назад, за да позволи на един турист да направи снимка, и Слейд усети как тялото му се изопна. Откакто я целуна тази сутрин, избягваше да я докосва, защото се страхуваше, че ако го

направи ще изгуби контрол. По-добре е така, каза си той, като държеше ръцете си неподвижно отстрани.

Тя притисна рамо в гърдите му и Слейд отново изпита желание да я прегърне. Изведнъж стаята му се стори тясна. Избърса потта от челото си и стисна юмруци. Кичури мокра коса обгръщаха зачервеното ѝ лице. Каси бързаше да му покаже Бостън и сега изглеждаше така, като че ли всеки миг щеше да припадне. Той я хвана за ръка.

— Хайде да се махаме оттук и да отидем да хапнем нещо — каза Слейд и я издърпа от групата.

Лицето ѝ светна. Излязоха навън и той също се почувства облекчен от разстоянието между тях.

Няколко минути по-късно влязоха в голямо заведение. Във въздуха се носеше миризма на пица, кренвирши и подправки. Слейд поръча сандвичи и сода и си проправи обратно път до Каси, която го чакаше встрани.

— Няма къде да седнем — опита се да надвика тя шума. Каси посочи едно свободно място на барплота срещу тях.

Беше почти невъзможно да разговарят и Слейд огледа хората наоколо: две малки момчета се боричкаха за бутилка кетчуп, възрастна двойка изучаваше някаква карта, бизнесмен четеше вестник.

Той настръхна. Мъжът не четеше вестника си, а гледаше втренчено Каси.

Слейд почувства как настръхна. Брадичката му се изопна. Не му харесваше някой да зяпа Каси. Особено както този, като че ли я разсъбличаше с очи. Слейд си представяше, че тя се среща точно с такива мъже. Адвокат или може би инвеститор, който в свободното си време моделира дрехи.

Мъжът видя, че той го наблюдава, и бързо отклони поглед. Добре направи, помисли си Слейд. Тъкмо смяташе да го удари.

— Какво има? — извика Каси в ухото му.

— Нищо — троснато ѝ отвърна той. Как да ѝ каже, че внезапно бе изпитал ревност, че не можеше да понася мисълта, че тя се среща с други мъже и някой друг я целува и докосва? Нямахше право, макар това да го измъчваше.

Каси се вгледа в лицето на Слейд. Очите му бяха потъмнели и разгневени като буреносни облаци. Беше ги присвил и се бе вторачил

насреща си. Проследи погледа му, но видя само един мъж да чете вестник.

— Нищо ли? — рязко попита тя. — Цял следобед нещо те измъчва и не смееш да го споделиш. Не ми казвай, че няма нищо!

Искаше ѝ се да прекарат хубаво няколкото часа, които им оставаха, но плановете ѝ се провалиха. Неговата мълчаливост, заедно с факта, че не я бе докоснал нито веднъж, макар че тя му даде много възможности, опънаха нервите ѝ до крайност. Чувстваше се нещастна и се опитваше да забрави, че мъжът, когото обичаше, щеше да я напусне след няколко часа. Цялото ѝ тяло изпитваше болка.

Той продължи да се мръщи, без да каже нищо, и Каси не издържа.

— Може би идеята не беше добра, Слейд. — Тя остави сандвича си и го загъна. — Цял следобед се държиш ужасно. Ако не искаш да бъдеш с мен, просто кажи. Има много таксите за летището, а и мен ме чака доста работа.

За какво, по дяволите, говори тя? Той я гледа известно време смаяно, без да отговори. Да не иска да бъде с нея?! Та той не понасяше мисълта, че може да е далеч от нея.

— Изглежда жегата ти се е отразила, Каси — провлече Слейд. — Ти си гледаш часовника всеки пет минути, като че ли нямаш търпение да се отървеш от мен. А що се отнася до работата ти, не аз предложих да се освободиш следобед и да разгледаме Бостън.

Това я засегна. Прекалено дълбоко. В гърдите ѝ се надигна болка и Каси отстъпи назад.

— Исках да ти покажа Бостън — тихо каза тя, толкова тихо, че не бе сигурна дали той я чу сред шума. — Исках да ти покажа някои красиви места, както ти направи в планината. Исках да почувстваш, макар и за малко, магията на този град. — Каси обърна глава и преглътна сълзите си. — Поглеждах часовника си, защото си страхувах, че времето минава твърде бързо.

Слейд нямаше намерение да я нарани. Толкова бе погълнат от собствените си чувства и не бе разбрал, че се държи глупаво. Тя се обърна и той хвана ръката ѝ.

— Каси, съжалявам. — Тя не го погледна, но престана да се дърпа. — Бостън е красив град, ала не в това е проблемът.

— А в какво? — отблъсна ръката му Каси.

Слейд едва не се разсмя. Добър въпрос! Внезапно гърлото му пресъхна и той вдигна содата си, като съжали, че не беше нещо по-силно.

— Аз... опитвам се да...

Чу се писък и единият от малчуганите се втурна към него и блъсна ръката му, като разля цялото съдържание на чашата върху му. Второто момче хукна след първото, стискайки пластмасовата бутилка с кетчуп, но не уцели набелязаната жертва и изпомаза Слейд отпред.

Той замръзна на мястото си от изненада. Застанал неподвижно, Слейд бавно погледна надолу. Кетчуп и сода се стичаха по панталоните му. Ризата му беше мокра и изпоцапана от горе до долу.

— Боби, Джонатан! — изкрещя една жена на двете момчета. — Вижте какво направихте! — Взе шепа салфетки и започна да попива гърдите на Слейд. Когато ръката ѝ слезе по-надолу, той ги грабна от нея.

— Съжалявам, ужасно съжалявам — занарежда тя, после се обърна към децата си с присвити очи. По лицата им се изписа страх. Тръгнаха да бягат, но майка им ги сграбчи за яките на ризите и ги изправи пред Слейд.

— Ако ми изпратите сметката, с удоволствие ще...

— Няма нищо — махна с ръка той и взе чистите салфетки, които Каси му подаде. — Ще се оправя.

— Извинете се — смъмри тя синовете си и ги разтърси. Момчетата наведоха глави и измърмориха някакво извинение. После жената ги дръпна, като се зарече да ги накаже.

Каси погледна джинсите на Слейд. По средата им се стичаше кетчуп.

— Не мисля, че мога да ти помогна — тя едва се сдържаше да не се разсмее.

Той се избърса, но стана по-лошо. Каси въздъхна и скръсти ръце.

— Е, Слейд, нямаш друг избор. — Тя взе чантата си и поклати глава. — Изглежда ще трябва да дойдеш вкъщи с мен.

Слейд стоеше чисто гол наред банята и гледаше облаците пара. Докосна гърдите си и се намръщи. Бяха лепкави и миришеха на засъхнала сода и кетчуп.

— Имаш ли нужда от нещо? — извика Каси от другата страна на вратата, където събираше дрехите му, хвърлени в коридора.

От нея, помисли си неволно той. Но това, от което имаше нужда и онова, което му бе позволено бяха две различни неща.

— Само кърпа.

— Има една неупотребявана в шкафа за бельо до душа.

За момент настъпи тишина и Слейд реши, че тя си е отишла. Изпита най-невероятно желание да отвори вратата и да я дръпне вътре при себе си. Посегна към бравата, но замръзна на мястото си, когато чу отново гласа ѝ.

— Ще отида да пусна тези неща в пералнята, Слейд — извика Каси. — Бързо ще се върна.

Той пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Не се притеснявай — измърмори той.

Слейд не искаше нищо друго, освен да бъде с Каси, но знаеше, че така тя щеше да се чувства по-зле, когато си тръгнеш след няколко часа.

Слейд отвори вратата на душ кабината и застана под силната струя гореща вода. Мирисът на нейния сапун и шампоан предизвикваха усещане за нейното присъствие. При мисълта, че може да не я види отново, стомахът му се сви.

Взе сапуна и започна яростно да търка гърдите и ръцете си. О, щеше да я види, разбира се, след седмица на сватбата. След това щяха да се срещат от време на време. Това не го успокои, а само усили болката му. Не беше достатъчно просто да я вижда. Имаше нужда от много повече: да се събужда сутрин до нея в леглото, да вижда палтото ѝ на закачалката, когато вечер се прибира вкъщи, четката ѝ за зъби до своята.

Той стисна зъби и пусна студената вода.

Така беше по-лесно. Нямахте да се наложи да спорят за дългите часове, които прекарваше в работа. Понякога отсъстваше с дни. Щеше да ѝ бъде неприятно, че не могат да отидат на кино или на ресторант, когато им се приискаше. Тя никога нямаше да бъде щастлива в планината, а той не можеше да приеме живота в града.

Слейд затвори очи и пъкна главата си под водата. Стоеше така, без да си поема дъх, надявайки се студената вода да проясни главата му и да облекчи болката в гърдите му.

Внезапно вратата на душ кабината се отвори.

Той се стресна и замръзна на мястото си.

Отвън стоеше Каси, сложила нерешително ръка на стъклената врата. Беше се загърнала в пухкава синя кърпа, под която Слейд знаеше, че няма нищо. Широко отворените ѝ очи го гледаха очакващо.

Той бе толкова смаян, че не можеше да намери думи. Желанието го разкъсваше отвътре и отслабваше съпротивата му. Никога досега не бе копнял така за някоя жена и за никоя друга нямаше да копнее. Изопнатото му тяло потрепери. Слейд продължи да я наблюдава омагьосан, докато в погледа ѝ не се появи несигурност и тя наведе гъстите си мигли, въздъхвайки колебливо.

Каси усещаше как вътрешностите ѝ се разпадаха на малки парчета. Какво си мислеше тя? Че е достатъчно само да се хвърли на врата му и той ще падне на колене, и ще ѝ се закълне във вечна любов?

Може би точно на това се бе надявала като същинска глупачка. Макар да не го беше заявявал, Каси истински вярваше, че дълбоко в себе си Слейд я обича така, както и тя него. Очевидно грешеше.

Неспособна да издържи повече на отказа му, тя хвърли поглед на босите си крака и изпита желание да изчезне, ако можеше. Бе унижително да стои така, само с една кърпа на себе си. Но смущението ѝ беше нищо, в сравнение с болката, която я поглъщаше. Коленете ѝ трепереха толкова силно, че дори не бе в състояние да се оттегли с достойнство.

Каси тъкмо се готвеше да си тръгне, когато мократа му ръка хвана нейната.

— Каси!

Тя не смееше да го погледне. Той нежно я притегли до ръба на кабината. Тя замръзна на мястото си, очаквайки Слейд да каже: „Благодаря, но не мога да го направя“.

Той пристъпи по-близо. Ръката му се плъзна по нейната и докосна мястото, където кърпата свършваше и започваше кожата. Сърцето ѝ биеше силно и тежко. Слейд пхна пръста си под кърпата и с едно леко дръпване я свали в краката ѝ. Той пое дълбоко дъх и тя доби смелост.

— Толкова си красива! — прошепна Слейд и я погали по гърдите. Каси потрепери при допира му и прехапа долната си устна.

От пръстите му покапа вода и се плъзна по тялото ѝ. Той я проследи с ръка.

Каси замижа от удоволствие.

— Аз... мислех, че не ме искаш.

Слейд докосна леко гърдите ѝ. Хвана ръката ѝ и я насочи към себе си. Тя усети с върховете на пръстите си гладката, стегната кожа и отвори очи.

— Още ли смяташ, че не те искам? — леко се засмя той.

Самият допир до него неимоверно я възбуждаше и я караше да губи разсъдък. Никога досега не се беше чувствала така с мъж. Слейд изстена, като продължи да изследва красотата на тялото ѝ.

— Люби ме, Слейд! — прошепна Каси.

Той я дръпна под душа при себе си. Когато водата удари гърба ѝ, очите ѝ се разшириха и тя извика.

Слейд я обгърна с ръце, повдигна я и я отместил настрана.

— Искан да се поразхладя.

Каси се пресегна зад него и завъртя крана на топлата вода, после обвил ръце около врата му.

— Вече нямаш нужда от това — задъхано прошепна тя.

Той я притисна до стената и Каси усети хладината на плочките. Парата ги обгръщаше отвсякъде. Мокротото му тяло беше стегнато и гладко. Тя повдигна лицето си към неговото и когато Слейд я целуна, Каси цялата пламна в огън. Езикът му потърси нейния и жадно вкуси от насладата. Сапунените му ръце се плъзгаха идеално по тялото ѝ, като галеха възбуждащо кожата ѝ. Удоволствието, което изпитваше, направо я подлудяваше.

Обзе я желание, страстно и всепроникващо. Мускулите му се свиваха и отпускаха под немирните ѝ ръце. Той целуна очите, брадичката ѝ, после наведе глава и допря устни до върха на гърдата ѝ. Пое го с уста и тя изстена, като зарови ръце в мократа му коса и го притегли към себе си. Имаше чувството, че ще умре без близостта му. Езикът и зъбите му умело вършеха работата си, а когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, Каси прехапа долната си устна, за да не извика.

Тя искаше да го помоли да побърза, но на Слейд изглежда това му харесваше. Едва ли би могла да си представи по-сладко и

мъчително изтезание. Опря главата си в стената. Пръстите му проникнаха в нея и Каси ахна, като заби нокти в гърба му.

— Слейд, моля те... не издържам повече.

Мократа ѝ коса покриваше лицето и раменете ѝ. Слейд я гали, целува и възбужда, докато Каси не промълви името му ридаетки.

Той изстена и впи устни в нейните. Повдигна я, нагласи я към себе си и тя инстинктивно обви краката си около него. Те бавно задвижиха телата си, после забързаха. Слейд притисна устни до шията ѝ, повтаряйки името ѝ отново и отново...

Силна и мощна вълна на облекчение заля и двамата. Каси заглуши вика си в рамото му. Ехото на неговия екстаз отекна в стените.

Те бавно се свлякоха на пода.

Бели облаци пара се виеха из банята. Каси имаше усещането, че се носи върху тях. С натежали очи наблюдаваше как Слейд подрежда кърпите, които небрежно бяха захвърляли на земята. Той се изтегна до нея, придърпа тялото ѝ до своето и тя обви ръце около врата му.

— Мисля, че не мога да помръдна — прошепна Каси и се сгуши в гърдите му.

— Напълно те разбирам. — Ръцете му проследиха извивката на гърба ѝ, после се плъзнаха надолу и обхванаха заобления ѝ ханш. — Ходенето из града е изморително.

— Ммм — измърка доволно тя и се притисна по-близо.

Бавно, чувствено бедрата му се заклатиха срещу нейните. Каси почувства с удивление силна и пареща болка. Толкова скоро и все пак, толкова естествено. Тя притисна устни до влажната му кожа. Ухапа леко гърдите му и той изстена.

Каси знаеше, че времето им изтича. Самолетът му скоро щеше да излети. Всяка минута, всяка секунда бяха ценни. Ако не можеше да го изрече с думи, то поне щеше да му покаже колко много го обича. Когато се върнеше в Колорадо, той трябваше да знае. И да помни. Винаги да го помни.

Ръцете и устата ѝ изследваха разгорещената му влажна кожа. Галеше го нежно, настоятелно, докато Слейд не стисна главата ѝ в ръце и притегли устните ѝ до своите, после я издърпа върху себе си. Той обсебваше чувствата ѝ, сърцето ѝ, тялото ѝ. Те се движеха ритмично и тя се вкопчи в него, когато насладата ѝ достигна връхната

си точка. Слейд хвана бедрата ѝ здраво и потъна в нея, после пое дълбоко дъх, треперещ, и се отпусна.

Каси падна върху гърдите му и той я прегърна. Сърцето ѝ биеше лудо също като неговото.

— А каза, че не можеш да помръднеш — задъхано прошепна Слейд в ухото ѝ.

— Сега вече наистина е така. — Тя положи уморено глава на рамото му.

Той се засмя и се обърна настрани, повличайки и нея. Каси приличаше на мокра парцалива кукла в ръцете му.

Слейд целуна затворените ѝ очи, тя въздъхна и той я притисна към себе си. Имаше нужда от близостта ѝ. Лицето ѝ бе зачервено и влажно, тъмната ѝ мокра коса блестеше върху гърдите му. Беше обвил главата ѝ с ръка и я наблюдаваше, като се опитваше да не обръща внимание на болката, загнездила се в сърцето му.

— Слейд — тихо и уморено рече Каси.

— Ммм — докосна с устни рамото ѝ.

— Трябва да сложа дрехите ти в сушилнята, в противен случай няма да успееш да тръгнеш навреме.

— Ще ги облека мокри. — Слейд погали гърдите ѝ. Беше толкова мека и сладка.

Тя въздъхна и нежно отмести ръката му.

— Не искаш да изпуснеш полета си, нали?

Обзе го необясним, неоправдан гняв. Той я пусна, изправи се седнал и приглади мократа си коса.

— Не, ние не искаме това, нали?

Каси го погледна учудено и Слейд бързо извърна очи. Не бе желал думите му да прозвучат толкова студено, но тялото му все още гореше от допира с нейното и той се почувства като изхвърлен през вратата. И макар че това трябваше да го успокои, самоувереността, с която тя възприемаше заминаването му направо го вбеси.

— В чекмеджето до мивката има гребен — каза Каси и се загърна в една кърпа. Целуна го леко по бузата и се изправи. — Ще се погрижа за дрехите ти и ще се облека. Ще ни остане достатъчно време да стигнем на летището.

— Чудесно — измърмори Слейд, любувайки се на голите ѝ крака, докато тя излизаше от банята. Дълги, добре оформени крака,

които само преди няколко минути се бяха увивали около тялото му. В него отново се надигна желание. Той го обузда, после го прогони от ума си. Нямахме време. Трябваше да хване самолета.

Час по-късно те пътуваха за летището. Слейд погледна часовника в колата на Каси. Пет и петдесет. Самолетът му излиташе в шест и тридесет.

Имаше задръстване, свиреха клаксони, мотористи си правеха неприлични знаци, колите рязко се изпреварваха една друга.

До него Каси, привидно спокойна, потупваше с пръсти в такт с радиото. Той неспокойно барабанеше по бедрото си.

— Ще успеем ли? — попита Слейд.

— Разбира се — усмихна му се тя.

Когато най-после пристигнаха на летището, самолетът му тъкмо излиташе.

Докато Каси паркираше колата, той влезе вътре. Срецнаха се на билетното гише.

— Успя ли да си вземеш билет за друг полет?

Слейд поклати глава.

— Всички полети до неделя сутрин са запълнени. — Той въздъхна и огледа чакалнята. — Мога да отида на хотел или да остана да чакам тук.

— Имаш и друга възможност. — Каси пое дълбоко дъх и намести по-високо тънката кожена дръжка на чантата си. Слейд я погледна твърдо. — Можеш да останеш при мен.

— Каси, аз... — Той въздъхна, извърна глава, после отново се обърна към нея. В очите му се четеше нерешителност.

— Какво има? — опита се да се усмихне тя. — Не можеш да се примириш с мисълта, че ще поживееш два дни в града?

Слейд реши да запуши устата ѝ с целувка, но вместо това скръсти ръце и повдигна вежди.

— Да не би да ме предизвикваш?

— Два дни на оцеляване в града, Слейд. Мисля, че ще се справиш.

Съмняваше се. Но това нямаше нищо общо с града, а с Каси.

— Сигурен съм, че вече имаш нещо запланувано — предположи той. — Само ще ти преча.

— Наистина съм поканена на пикник във вилата на един клиент, но събиранията са част от пътя към оцеляването.

— Не съм взел нищо със себе си — засмя се Слейд.

— Какво ми каза в планината? — усмихна се тя. — Ще си поделим нещата, а каквото нямам ще го купим от магазина.

Той стана сериозен.

— Каси, знаеш защо не трябва да оставам.

— За бога — раздразнено каза тя, — предлагам ти само подслон. Дори имам още една спалня, която се заключва. Можеш да спиш там, ако толкова се страхуваш да останеш насаме с мен.

Ужасно се страхуваше. Всяка минута, прекарана с нея, правеше заминаването му все по-трудно. Хвърли бърз поглед на шумната, претъпкана чакалня. Искаше ли да прекара двата дни тук и да спи на твърд пластмасов стол, или да отиде при Каси и да бъде с нея?

Може би беше глупак, но не чак такъв.

Слейд ѝ се усмихна.

— Каж ми — хвана я той за ръката и я поведе към паркинга, — спалнята отвън или отвътре се заключва?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Някъде лаеше куче. Слейд отвори очи, но силната слънчева светлина го накара да ги затвори отново. Каси се сгуши още повече в извивката на ръката му и прехвърли хубавия си дълъг крак върху неговия.

Леглото ѝ приличаше на гигантска възглавница. Той я притегли към себе си и двамата потънаха дълбоко в мекия дюшек. Да прави любов с нея в легло беше не по-малко приятно, отколкото под душа или в гората. Целуна я по косата и се отпусна, наслаждавайки се на топлата ѝ мека кожа. Те бяха родени един за друг. Слейд не можеше да ѝ се насити. С удоволствие би лежал до нея цял ден.

Беше съгласен да прекара целия си живот така.

Той се намръщи и отхвърли тази мисъл. Имаше на разположение по-малко от двадесет и четири часа. Двадесет и четири часа, през които да съхрани всяка усмивка, всеки жест, гласът ѝ, усещането за допира до кожата ѝ. Прокара пръсти по рамото ѝ и тя се сгуши по-близо до него. Толкова много неща искаше да запази в спомените си. Зимите в планината бяха дълги и студени.

Изведнъж в апартамента до тях гръмко запя мъж, който се мъчеше да подражава на Франк Синатра. Слейд стисна зъби и погледна спокойно спящата Каси. Тъмната ѝ разрошена коса се беше разпиляла по възглавницата. Лицето ѝ бе бледо и деликатно, а розовите ѝ устни примамливо канеха. Той постави ръката си на заобления ѝ ханш и бавно плъзна пръсти нагоре по гърба ѝ. Тя измърмори нещо сънено и изви тялото си към него. Слейд я прегърна и си представи какво изпитва орелът, когато се спуска на земята, а после отново се извисява към небето. Погали бедрото, след това корема ѝ...

Отвън под прозорците силно изсвири клаксон и той подскочи. Стресната от рязкото му движение, Каси се притисна в него и попита уплашено:

— Какво става?

— Нищо ли не чу? — Слейд отметна завивките и тръгна да става.

— Къде отиваш?

— Да кажа на този идиот да престане.

— О, недей — дръпна го тя. — Това е господин Майърс, идва да вземе госпожа Андерсън за обичайната им съботна утринна разходка. Тя е на седемдесет, а той на седемдесет и две. Трудно му е да изкачва стълбите, за да я вземе, затова винаги дава сигнал с клаксона.

Омилостивен, Слейд се пхна отново под завивките и я притегли към себе си. Потърка нос във врата ѝ и я целуна зад ухото. Каси изстена и обви ръце около него, като шепнеше името му.

В съседния апартамент мъжът продължаваше да пее. Слейд се изправи ядосано.

— Сега пък какво има?

— Как можеш да спиш на целия този шум?

— Единственото нещо, което ми пречи да спя, е твоето непрекъснато подскачане — въздъхна Каси. Тя се наведе напред и обви кръста му с ръце. Почувства топлината на голото му тяло и усети как гърдите ѝ настръхват. Зарови лице във врата му и го целуна.

Той се обърна и я дръпна със себе си на леглото. Устните му докоснаха шията ѝ, после слязоха надолу до гърдите ѝ. Изведнъж Слейд вдигна глава и се послуша.

— Имаш ли куче?

— Не — задъхано отвърна Каси и го притегли към себе си.

Той я целуна продължително и страстно, после се дръпна отново.

— Струва ми се, че в хола лае куче.

Тя въздъхна и се обърна.

— Това е кучето на съседа от другата страна. — Каси стана и облече къс копринен халат. — Излизат на сутрешна разходка.

— Ооо! — Слейд протегна ръка към нея, но тя я хвана и я задържа.

Каси се намръщи и седна отново на леглото.

— Слейд — колебливо каза тя, — трябва да ти призная нещо.

— Какво? — изправи се той. В гласа ѝ имаше нещо, което не му хареса.

— Вчера, когато отивахме на летището...

— Да?

— Ами, аз... не минах по прекия път.

— Не мина по прекия път? — повдигна вежди Слейд.

— Да — закашля се Каси. — По пътя, по който минах, нямаше начин да стигнем навреме.

Той я гледаше втренчено, докато осмисляше думите ѝ.

— Искаш да кажеш, че нарочно си го направила, за да изпусна самолета.

Тя бавно пое дъх и се изправи.

— Да. — Слейд не каза нищо и Каси попита: — Сърдиш ли се?

— Да се сърдя? — повтори той и отметна завивките. — Защо да се сърдя? — Слейд се измъкна от леглото. Движенията му бяха точни и ловки като на котка, която се готви да хване птичка. Неслучайно го бе оприличила на пума.

По лукавия пламък в очите му Каси разбра, че той не се сърдеше, но скоро щеше да си отмъсти. Тя отстъпи към вратата.

— Да поговорим на закуска, съгласен ли си? Отивам да я приготвя.

Когато Каси излезе, Слейд седна на леглото и се замисли върху това, което току-що му бе признала. Нима е постъпила така, за да може той да остане? Как да ѝ се сърди? Слейд се разсмя. Нали и той постъпи по същия начин в планината? Цели два дни я разкарва, защото искаше да бъде с нея.

Той легна и зарови лице във възглавницата, като вдъхна мириса ѝ. Почувства хлад и самота. Не бяха изминали и две минути, откакто тя излезе и вече му липсваше.

Ако не беше изпуснал полета си, сега щеше да си е вкъщи. И щеше да пропусне най-невероятната нощ в живота си. След като тръгнаха от летището, спряха да вземат някои тоалетни принадлежности за него, а после се върнаха в апартамента ѝ. Имаха намерение да излязат да вечерят, но си легнаха. И двамата знаеха, че ще стане така, защото го искаха. Той седна и обу дънките си.

Излезе от спалнята, като се усмихваше и се отпрати към кухнята. Чу кучето да лае пред входната врата и без да се замисли я отвори.

Посрещна го изненаданата физиономия на съседката. Тя стоеше в коридора с вестник в едната ръка, а в другата бе хванала каишката на кучето. Като видя Слейд, то се разлая още по-силно. Жената се вторачи в голите му гърди с отворена уста. Той се намръщи и хлопна вратата.

— Позвъни ли някой? — извика Каси от кухнята.

— Съседката ти.

— Какво искаше? — попита тя, влизайки в дневната с кана кафе.

— Нямам представа — сви рамене Слейд.

Каси погледна към вратата, после към него, въздъхна и поклати глава.

— Винаги ли си бил такъв мизантроп?

— Аз, мизантроп? — сложи ръце на гърдите си той, като че ли го бяха пронизали. — Та аз обичам хората. — Слейд се приближи до Каси с обидено изражение. Взе кафето от ръцете ѝ, постави го на масата и я притегли към себе си. — Не понасям единствено съседите. Особено — той наведе устни към нейните — твоите съседи.

Когато Слейд я целуна, тя моментално забрави за съседите. Постави ръце на гърдите му и усети силното туптене на сърцето му.

— В колко часа е този обяд? — прошепна той, като я целуваше.

— Ммм? — Пръстите му извършваха някакви вълшебни движения по гърба ѝ, които я възбуждаха.

— Обядът на вилата, на който обезателно трябва да присъстваш.

— А, този обяд. — Кожата ѝ настръхна от допира му. Беше ѝ трудно да мисли. — В два часа — въздъхна тя и плъзна ръце по раменете му. Изпънатото му тяло излъчваше сила, която я караше да благоговее пред него.

— Тогава, както казваш ти, да се постарая да използваме времето си пълноценно. — Той обви талията ѝ с ръце и плътно я притисна до себе си.

Каси страстно го целуна. Тя по-скоро усети, отколкото чу слабото стенание, надигнало се в гърлото му. Слейд я прегърна още по-силно и двамата се сляха в едно.

Заляха я вълни от чувства. Коприненият ѝ халат му пречеше и той го разтвори. Телата им се докоснаха и през нея премина тръпка на удоволствие. Нито един мъж преди не я бе карал да се чувства така, толкова свободна, без всякакви задръжки. Каси бе сигурна, че това никога нямаше да се повтори с друг. Слейд не беше готов да чуе думите, но тя изпитваше нужда да му покаже колко много го обича.

Халатът ѝ се свлече на пода. Той прошепна името ѝ задъхано, опитните му ръце нежно галеха гърдите ѝ. Каси изстена и зарови пръсти в косата му. Изведнъж се уплаши да не би Слейд да я пусне.

— Прегърни ме — тихо каза тя.

Двамата тръгнаха към спалнята прегърнати, като се галеха и целуваха така пламенно, че останаха без дъх. Като че ли отново бяха в планината и бурята вилнееше около тях. Само че сега бурята беше вътре в нея и караше сърцето ѝ лудо да препуска. Той я положи на леглото и покри тялото ѝ със своето. Каси потъна заедно с него и двамата се понесоха във вихъра на страстта.

Вилата се оказа триетажна резиденция с тридесет и две стаи и се намираше на нос Код. Разноцветни балони украсяваха отрупаните с храна маси, морският ветрец разносяше леката джазова музика и тихия говор на множеството богати гости, които стояха на групи на голяма дървена платформа с изглед към носа. Повечето от тях бяха облечени в блузи с поло яки и носеха спортни обувки.

Слейд хвърли поглед на своите дрехи — синя риза и джинси. Малко неподходящи за случая. Помисли си, че обича приемите толкова, колкото Каси обичаше прилепите.

— Ей, как се справяш? — появи се Каси и му подаде чаша шампанско.

Слънцето блестеше в косата ѝ. Топлите ѝ кафяви очи му се усмихваха с любов. Той я гледаше замаяно. Изведнъж му дойде наум налудничавата идея да я отвлече. Просто да си събере багажа и да я вземе със себе си в Колорадо. Да рискува, като се надява да не ѝ омръзне самотата и самия той. Ревът на океана и звъntenето на чашите с шампанско го върнаха отново към действителността. Нейната действителност.

— Попитях — наведе се тя към него — как се чувстваш?

— Страхотно! Забавлявам се много добре. — Усети лекия аромат на парфюма ѝ. Испита желание да я прегърне и да ѝ покаже точно „как се чувства“. Преполови чашата с шампанско и попита: — Вече стана ли време да си ходим?

— Ами, да видим — засмя се Каси и погледна часовника си. — Тук сме от четири минути, така че след още три или четири можем да се измъкнем. — Тя огледа гостите. — Трябва да остана поне докато баща ми пристигне. Домакинът, Чарлс Овърбей, е един от най-богатите му клиенти.

При други обстоятелства Слейд не би се зарадвал да види баща ѝ, но след като това щеше да му позволи да остане насаме с нея, той зачака с нетърпение неговото появяване. За момента трябваше да се задоволи с удоволствието да я наблюдава. Вятърът подхвана полите на синята ѝ рокля на точки и ги завъртя около глезените. Тук сред богатшите, Каси се чувстваше съвсем като у дома си. Косата ѝ свободно се вееше и тя се усмихваше топло и приветливо на всички, които минаваха покрай нея. Личеше си, че този начин на живот ѝ харесва. Пръстите му стиснаха чашата с шампанско и той я пресуши.

— Каси!

Тя се обърна и видя Джаки да ѝ маха от вратата на верандата. Сърцето ѝ замря. Искаше да бъде насаме със Слейд през времето, което им оставаше. Джаки надуваше отдалеч неженените мъже и понякога, какъвто беше случаят сега, ставаше направо досадна.

— Здравей, Каси. — Очите ѝ бяха вперени в Слейд. — Здравейте, господин Мейсън!

— Моля те, наричай ме Слейд.

Непременно ли трябва да ѝ се усмихва по този начин? — помисли си раздражено Каси. И защо Джаки го гледа така, като че ли за първи път вижда мъж? Тя се усмихна пресилено. Джаки се разприказва за това колко много ѝ харесва Колорадо и попита Слейд с какво се занимава там. Радостно изписка, като разбра, че е университетски преподавател. Разбира се, той трябваше да ѝ разкаже всичко, окуражи го тя.

Когато Джаки докосна ръката му и се засмя, търпението на Каси се изчерпа. Тя пристъпи напред, готова да го измъкне, ако се наложи, ала една ръка я хвана за лакътя и я спря. Каси изпъшка тихо, като видя кой беше.

— Касандра, радвам се да те видя.

— Аз също, Джаред.

Тя понечи да го целуне по бузата, но той се извъртя и устните им се докоснаха. Каси се усмихна сковано.

Джаред изглеждаше така, като че ли току-що бе слязъл от яхтата си. Лицето му бе загоряло, а кестенявата му коса на места беше изрусяла. Белите му зъби блеснаха във фалшива усмивка, ала Джаки, застанала между двамата красиви мъже, имаше чувството, че е попаднала в рая.

— Джаред, това е Слейд Мейсън. — Каси се обърна към Слейд и забеляза потъмнелите му очи. — Слейд, това е Джаред Овърбей, синът на нашия домакин.

Двамата се здрависаха сърдечно, но между тях се усещаше напрежение.

— Изглеждате ми познат — каза Джаред. — Сигурно сме се виждали в клуба.

— Съмнявам се — поклати глава Слейд.

— Слейд е от Колорадо — обясни Каси.

— Аха. — Той погледна Слейд отвисоко. — По работа ли сте тук?

— По лични въпроси.

Слейд обърна очи към нея и тя усети как сърцето ѝ се разтуптя. Лицето ѝ почервеня.

Каси изправи рамене и откъсна поглед от него.

— Джаки, кога ще пристигне баща ми?

— Нима не знаеш? — искрено се изненада тя. — Той няма да дойде. Трябваше да отиде на някаква друга важна среща.

Направо страхотно, мислено се ядоса Каси. В такъв случай щеше да се наложи да остане по-дълго. Тези неща бяха част от работата ѝ, независимо дали ѝ харесваше, или не. Но точно сега, нямаше никакво желание за това.

— Тъкмо казвах на баща ми, че отдавна не си идвала да играеш тенис — обърна се Джаред към нея. — Настояваме да дойдеш в неделя.

— Ами аз... не съм сигурна...

— Можеш да доведеш и господин Мейсън. — Джаред осъзна, че Джаки беше до тях и ги слушаше, и покани от неудобство и нея. — Разбира се, ти също си добре дошла.

Тя засия. Слейд се намръщи, а Каси направо беше готова да се разплаче.

— Благодаря за поканата — хладно рече Слейд, — но си заминавам.

— Тогава няма причини Каси да не дойде — усмихна се Джаред. — След играта ще си устроим малко угощение. — Той хвана Каси за ръката и каза: — Господин Мейсън, Джаки, извинете ни за момент, но

трябва да поговоря с Касандра по работа. Обещавам да ви я върна бързо.

Слейд присви очи и Каси го погледна извинително. Когато Джаред я поведе, той стисна зъби. По дяволите! Беше го довела тук, надявайки се да бъде с него, докато изпълняваше задълженията си. Изкушаваше се да си тръгне, а после да мисли как ще отговаря пред баща си. Обърна се и погледна Слейд, който я наблюдаваше със студено изражение. Тя се приготви да се върне, но в този момент домакинът, бащата на Джаред, се приближи. Вече нямаше как да се измъкне. Бяха я хванали и трябваше да изтърпи всичко докрай. Усмихна се на Чарлс Овърбей и му благодари за поканата, после я отведеха още по-далеч от Слейд.

По-късно, каза си тя. По-късно ще отиде при него и ще наваксат изгубеното време.

Слейд вече си мислеше, че няма да издържи докрай.

Той кимаше вежливо на привлекателна блондинка, която разказваше подробности от пътуването си до Колорадо миналата година. Главата го болеше от напрежение. Лицето му бе замръзнало в любезна усмивка. Съпругът на дамата, който току-що му бе обяснил надълго и нашироко причините за спада в пазара, се наведе към него и поверително му съобщи, че може да му направи отстъпка за някаква стока.

Слейд нито чуваше, нито възприемаше нещо.

Извини се на очарователната двойка и тръгна да търси Каси. Хубавецът Джаред се беше лепнал за нея и цял следобед не я пусна. След като огледа наоколо и не ги видя, той почувства как стомахът му се сви и стисна зъби.

Беше му омръзнало вече и реши да се махне от това чуждо за него място.

В този момент я съзря. Стоеше сама на брега, скръстила ръце зад гърба си. Сандалите ѝ лежаха в пясъка до босите ѝ крака. Тя повдигна лице към слънцето. Вятърът развя лъскавата ѝ копринена коса и повдигна полата ѝ, оголвайки дългите ѝ красиви бедра.

Дъхът му спря. Струваше му се по-хубава от всякога. Нещо го стисна за гърлото и усети в гърдите си болка.

Без съмнение, той я обичаше и винаги щеше да я обича. „Ако наистина обичаш някого, трябва да го оставиш да постъпи както той иска“, беше казал на Каси, когато се срещнаха за първи път. Разбира се, тогава бе имал предвид Сара. Сега се сети за думите си и разбра, че в тях има истина.

Една чайка се спусна и кацна на няколко крачки от нея. Лицето на Каси се озари от усмивка и целият бряг светна.

Той я обичаше, обожаваше я... И трябваше да я остави да постъпи както тя иска.

Каси усети някой да се приближава и се обърна. Като видя Слейд, тя се усмихна още по-широко, после лицето ѝ помръкна. Изражението му я изплаши. Знаеше, че ще трябва да поговорят, преди да си замине, но ѝ се струваше рано за това. Твърде рано. Слейд спря пред нея и погледите им се срещнаха.

— Тъкмо се готвех да се върна в къщата — опита се да се усмихне Каси.

— Време е да тръгвам, Каси.

Тя се раздвижи.

— Само ще кажа довиждане и...

— Ти няма да идваш с мен — спря я той с ръка.

Остра болка прониза тялото и сърцето ѝ. Каси прехапа устни и се обърна настрана.

— Защо?

— Нищо няма да се получи между нас — тихо каза Слейд. — За кратко време да, но не повече. Твоето място е тук.

По дяволите с тази негова упоритост! Тя вирна брадичка.

— И разбира се, ти си този, който трябва да вземе решението вместо мен.

— Да. — Той отмести очите си от нея и се загледа в океана.

Обзе я внезапен гняв, който заглуши болката.

— Ти си лицемер, Слейд Мейсън! — каза Каси възмутено. — Можеш да даваш съвети, но не и сам да ги изпълняваш.

— За какво говориш? — погледна я той.

— Когато дойдох в Колорадо с намерението да върна Сара вкъщи, ти ми каза, че никой няма право да решава вместо другите.

— Има разлика. — Слейд присви очи.

— Наистина ли? — скръсти ръце Каси. — И каква е тя?

Безсилен да ѝ отговори, той прокара ръка през косата си и изруга.

— Каси, бил съм там и преди. Видях какво означава за една жена да живее в планината. Ти сама го каза, когато за първи път дойде в хижата ми — уединението ще те накара да полудееш. И накрая ще ме намразиш. — Слейд въздъхна уморено. — Не искам да рискувам.

— Не искаш да рискуваш? — Тя се приближи и вдигна лицето си към неговото. — Чуй ме и то много добре ме чуй, господине! Аз не съм бившата ти съпруга. Изобщо не ме интересува как сте живели двамата. Това няма нищо общо с мен и теб.

— Има и още нещо, Каси. — Той посочи с ръка огромната къща на брега. — Там, където съм, няма приеми и яhti. Много скоро ще се почувстваш отегчена.

За първи път тя изпита желание да го удари. Обзе я силен гняв. Каси стисна юмруци, като едва се сдържаше да не се нахвърли върху него.

— Това е част от моя живот, Слейд! — каза тя с разтреперан глас. — Не е необходимо да го защитавам пред теб. Но ти си глупак, ако смяташ, че има нещо по-важно за мен от нас двамата.

Каси се извърна, пое дълбоко дъх и отново се обърна към него.

— Знаеш ли от какво имаш нужда, Слейд? — Тя посочи с пръст в гърдите му. — Имаш нужда от много повече вяра. Уморих се да те убеждавам, че между нас има нещо по-особено, което си заслужава риска, от който толкова много се страхуваш. Ако не можеш да го разбереш, тогава просто се върни в Колорадо. — Каси се приближи и повдигна лицето си към неговото. — Направи ми тази услуга, Слейд. А когато има буря, спомняй си за усещането, което ти даваха устните и кожата ми. Когато вървиш през гората, спомняй си как за първи път се любихме на тревата. Когато се къпеш, спомняй си как ме държеше в прегръдките си. — Тя се отдръпна настрана с насълзени очи. — Спомняй си за мен, Слейд, защото само това ще ти остане — спомените.

Каси грабна сандалите си и тръгна обратно към къщата и гостите, напускайки неговия живот.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят на сватбата беше прекрасен.

Небето над планината бе кристалносиньо, чистият и свеж горски въздух ухаеше на бор. Всички в Кугър Пас с нетърпение очакваха женитбата на Мейсън и Сара. Целият град бе поканен на тържеството. Слейд спря камиона си пред обредната зала, чиито врати бяха украсени с розови панделки и балони.

Прекрасна гледка, помисли си Слейд и загаси мотора. Радваше се за Сара и Мейсън. Скоро щяха да имат бебе. То щеше да порасне, а те да остарееят заедно. Очакваха ги радостни години, изпълнени с любов.

Слейд жадуваше да види Каси. Дланите на ръцете му се изпотиха, когато си представи, че тя вероятно беше вече вътре и чакаше. Разбира се, не него. Преди седем дни Каси си тръгна, като му показа ясно, че следващата стъпка трябва да направи той. През това време стотици пъти опита да направи тази стъпка. По пътя за летището едва не накара шофьора да обърне и преди да излети на няколко пъти с мъка се удържа да не се върне. През цялата седмица бе искал да ѝ се обади, да чуе гласа ѝ. Да ѝ признае любовта си. Беше мислил дълго върху това, което му каза тя на брега. Наистина нямаше право да взема решения вместо нея. Знаеше, че е права. Съзнаваше, че бе искал да предпази не само Каси, но и себе си от несполучлива връзка. Тя имаше право и затова, че той се страхуваше да поеме риска. Мисълта, че я бе имал и я бе оставил да си тръгне, бе непоносима. Той не само желаше да живее с Каси, но и да се ожени за нея.

Каси закопча най-горното копче на атлазено дантелената рокля на сестра си, оправи кичурче коса, което се бе измъкнало от вдигнатата ѝ нагоре коса, после я обърна към себе си и отстъпи назад. Лицето на Сара се бе позачервило и грееше от щастие. Нещо се стегна в гърдите ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, недей — помоли я Сара. — Обеща ми да не го правиш. Ако заплачеш и аз ще се разплача и... — Тя изохка, обърна се и се спусна към тоалетката. Взе една салфетка и я притисна до очите си. — Виж на какво заприличах, Кас!

Тя застана зад нея и погледна отражението ѝ в огледалото.

— Ти си най-красивата булка на света! — наведе се и я прегърна. — Мама щеше да е щастлива да те види.

Те стояха известно време прегърнати, без да кажат нещо.

— И ти изглеждаш великолепно. Роклята ти отива страхотно. Несъмнено розовото е твоят цвят.

— Скоро може да стане и твой цвят — подхвърли Каси.

— Розово или синьо, еднакво щастлива ще бъда.

— Кога ще кажеш на татко?

Сара въздъхна и я погледна.

— Мейсън искаше да му каже вчера, когато пристигнахте, но беше толкова късно, че сметнах идеята за не особено добра.

— Съжалявам — усмихна се извинително Каси. — Аз карах и завих в погрешна посока.

— Няма нищо. Предложих да му оставим бележка, преди да тръгнем на сватбено пътешествие. Взехме решение да му кажем по време на празненството. Надявам се да бъдеш с нас.

— Много бих се радвала — стисна ръката ѝ Каси.

— Между другото, кога ще признаеш на Слейд чувствата си?

— Какво? — Тя погледна сестра си изненадано.

— Кога ще кажеш на Слейд, че го обичаш?

Каси бе готова да отрече, но не биваше да крие истината от сестра си. Но все още не беше готова да я признае.

— Защо ще му казвам, че го обичам?

— Ами, първо, защото той страда по теб. И второ, защото наистина е така. Имам предвид, че го обичаш.

Страхувайки се да не би Сара да забележи треперещите ѝ ръце, Каси взе една салфетка и избърса очите си.

— Не зная за какво говориш. Слейд изобщо не страда по мен.

— О, точно така! — засмя се Сара. — Затова през последните четири дни не можеше да си намери място и непрекъснато ме питаше за теб, като се стараеше да научи колкото се може повече. Разбира се,

опитваше се да го прикрие, давайки си вид, че се интересува от мен, но за каквото и да говорехме, нещата винаги се свеждаха до теб.

Сърцето на Каси биеше така лудо, че трябваше да си поеме дъх, за да се успокои.

— Какви въпроси?

— По-лесно ще е да ти кажа за какво не ме пита — отвърна Сара. — Питаше за всичко — като се започне от музиката, която харесваш, и се стигне до храната, която предпочиташ.

— Сигурно си се побъркала, сестричке!

— Знам само, че откакто познавам Слейд не съм го чула да говори толкова много. През последните дни той не млъкна.

— Защо ще пита за мен?

Сара завъртя очи и въздъхна.

— Ти си по-голяма и би трябвало да разбираш тези неща по-добре от мен. За бога, Каси, той те обича!

Каси притвори очи и усети как по тялото ѝ премина остра болка.

— Точно тук грешиш — тихо прошепна тя. — Хвърлих му се на шията, а той ме отблъсна.

— Каси...

— Достатъчно! Днес ти се омъжваш и ще си говорим само за хубави неща. По-късно ще се занимаваме с моите проблеми.

— Добре, Кас — кимна Сара и въздъхна. — Както кажеш. Само запомни, че Слейд те обича, независимо от това дали го признава, или не. Ти също го обичаш. Не е необходимо да усложняваш нещата.

От залата се понесоха звуци на орган и те обърнаха глави.

— Време е — прошепна Сара с широко отворени очи.

— Ще отида да им кажа, че си готова — предложи Каси.

Когато излезе в коридора, се поколеба, размишлявайки върху думите на Сара, като се чудеше кога малката ѝ сестричка бе успяла да порасне толкова много и да поумнее. Погледна вратата, после дъното на коридора, където чакаха гостите.

Слейд!

Разнесоха се звуците на сватбения марш и тя се усмихна.

Часът бе настъпил.

Слейд знаеше, че трябва да гледа булката, но в момента, в който Каси се появи, всичко около него — Мейсън, гостите, органистът — всичко изчезна в мъгла и остана само тя.

Беше великолепна! Видение в розова дантела и перли, от което дъхът му спря. На устните ѝ грееше лъчезарна усмивка, а очите ѝ радостно блестяха. Беше събрала косата си на кок, обкичен с малки бели и розови цветчета. Той едва се сдържа да не се приближи и да я докосне.

Преди да заеме мястото си, Каси се обърна и го погледна. Очите ѝ го потърсиха и тя му се усмихна. В този кратък миг у него отново проблесна надежда. Бе очаквал да го посрещне хладно. Може би тъкмо заради нейната непредсказуемост я обичаше толкова много!

Опита се да се заслуша в думите на свещеника, в обещанията за вярност на Мейсън и Сара, но мислите и очите му непрекъснато се насочваха към Каси. Представяше си същата тази картина със себе си на мястото на Мейсън и Каси на мястото на Сара. Спомни си за последната седмица, за всяка минута, прекарана без нея. Искаше винаги да бъде до него.

Страхът, че може да го напусне по-късно, най-после бе отстъпил пред страха да я загуби завинаги.

Органът засвири и те тръгнаха заедно по пътеката, хванати под ръка. Когато стигнаха до края, той я дръпна настрана, където можеха да останат насаме. Един фотограф им попречи, а няколко секунди по-късно Каси го остави и отиде при гостите.

След обяда и тостовете с шампанско, когато тя танцуваше за втори път с Том Милър, собственик на „Сено и фуражи“ в Кугър Пас, Слейд реши, че бе чакал достатъчно дълго. Том неохотно му отстъпи мястото си.

— О, Слейд! — усмихна се Каси и сложи ръка на рамото му.

Как можеше да бъде толкова спокойна, да му се усмихва любезно и да го поздравява така все едно нищо не се е случило?! Цяла седмица се бе измъчвал и бе мислил за нея, а тя се държеше с него, сякаш бе някой от клиентите на баща ѝ.

Добре, помисли си той, може би не заслужавам сърдечно посрещане. Слейд знаеше, че я бе наранил и тя имаше нужда от малко време, за да превъзмогне болката и обидата.

— Изглеждаш прекрасно, Каси!

— Благодаря, ти също.

Погледът ѝ се плъзгаше през рамото му, покрай другите танцуващи двойки. Той се обърна и го проследи. В ъгъла стоеше Сара, а до нея Мейсън бе навел глава и я слушаше.

— Каси — нетърпеливо каза Слейд и вниманието ѝ се насочи отново към него. — Каси! — повтори той с по-тих глас. — Бих искал да ти се извиня.

Слейд усети как тялото ѝ потрепери.

— Да ми се извиниш! За какво?

Музиката стана по-бърза. Той изруга, сграбчи я за ръката и я дръпна настрана. Пое си дъх и забързано изрече:

— Съжалявам, че постъпих така глупаво!

— Няма нищо. Всичко е наред. — Каси се наведе и докосна лицето си до неговото.

— Какво искаш да кажеш с това всичко е наред? — хвана я Слейд за раменете отчаян.

— Какво очакваш да ти отговоря? — усмихна се тя.

По дяволите, тя пак усложняваше нещата! И защо надничаше през рамото му?

Слейд се обърна раздразнен и забеляза, че баща ѝ се бе присъединил към Сара и Мейсън.

— Каси, аз...

— Слейд — прекъсна го тя, като докосна ръката му, — може ли да довършим този разговор по-късно? Трябва да помогна на Сара.

Каси се завъртя и се отдалечи бързо, преди да е успял да ѝ отговори. Да довършат разговора по-късно? Слейд сви юмруци ядосано и усети в гърдите си болка.

Той превключи на трета и запраши с колата по тесния планински път към хижата си. Облаци прах покриха страничното огледало, а изпод камиона му хвърчаха камъчета във всички посоки.

Дори не си бе взела довиждане с него!

Как можа да си тръгне така? Остана да я чака като нетърпелив тийнейджър, готов да ѝ признае, че я обича и иска да се ожени за нея, но Мейсън му каза, че си е заминала и повече няма да се връща.

Болката отново се надигна в гърдите му. Каси бе най-хубавото нещо в живота му, а я остави да си отиде. Обзе го гняв и той се прокле за глупостта си.

Клоните на боровете се удряха в предното му стъкло. Съзнаваше, че кара твърде бързо, но му бе все едно. Камionenът попадна в дупка и от тласъка Слейд удари главата си в покрива на кабината и политна напред. Нещо издрънча силно, колата подскочи и спря.

Той изруга, отвори вратата и излезе навън сред облаци от прах. Втурна се към предницата на колата, като кашляше. По дяволите! Предната дясна гума се бе спукала. Коленичи, за да я огледа, и продължи да ругае.

— Страхотно, направо страхотно! — извика Слейд и едва се удържа да не изрита колата. Погледна бялата си риза и костюма. Трябваше да извади резервната гума.

Налагаше се да отиде до хижата пеша, да се преоблече и след това да се върне. Една катеричка изцвърча в клоните на трепетликата и врътна опашка. Той се намръщи и тръгна, като си мърмореше нещо.

След няколко метра забеляза знака, който беше поставил, за да не влизат други хора в земите му. Спря и се вгледа в него, приближи се, ритна го и го събори на земята. Владенията на пумата! По дяволите!

Проклет да е, ако остави Каси Филипс да му избяга! Ще отиде в Бостън и ще я накара да го изслуша. Тя ще се омъжи за него, каквото ще да става. Слейд се изсмя саркастично. Нищо, свързано с Каси, не беше просто.

Всяка измината стъпка му напомняше, че се връща в празната къща. Изкачи се по стълбите целия потънал в прах. Главата го болеше от удара, а в чорапа му се бе пъхнало някакво камъче и го нараняваше.

Отвори вратата и я затръшна след себе си. Запъти се към банята, но изведнъж замръзна на мястото си.

До масата в кухнята седеше Каси, облечена в джинси и синя риза. Беше разпънала пред себе си карта и задълбочено я изучаваше. Той стоеше и я гледаше безмълвен, страхувайки се, че има халюцинации.

Тя вдигна очи.

— Здравей, Слейд. Надявах се, че ще се върнеш и ще ми помогнеш с това.

Искаше да изтича към нея и да я прегърне, но краката му отказваха да помръднат. Беше толкова сигурен, че се е върнала в Бостън и го е изоставила.

— Да ти помогна? — най-сетне успя да промълви той замаяно.

— Да. — Каси погледна отново картата. — Просто не разбирам.

— Мислех, че си заминала за Бостън — колебливо се приближи Слейд.

— Това е част от проблема — каза тя и потупа с пръст картата. — Бях тръгнала, но се изгубих.

— Изгубила си се? — Той стоеше до нея и се наслаждаваше на уханието на цветя, което се разнасяше от косата ѝ.

— Ами, така си мислех, докато не разгледах по-внимателно тази карта.

Слейд хвърли поглед на картата през рамото ѝ. Мястото, където би трябвало да се намира хижата му, бе заградено с червено кръгче. Имаше отбелязани и няколко пътя. Всички те водеха към Кугър Пас.

— Най-накрая разбрах, че този е правилният. — Каси посочи пътя, водещ към дома му, и го погледна. — Всъщност — рече тя, като се взря в напрегнатото му лице, — това е единственият път.

Той хвана ръката ѝ, издърпа я от стола и я притегли към себе си, притваряйки очи. Каси положи глава на гърдите му и Слейд нежно я прегърна. Страхуваше се, че ако я притисне така, както му се искаше, може да я задуши. Зашепна името ѝ, допрял устни до косата ѝ.

— Толкова глупаво постъпих...

— А, така ли?

— Опитвах се да ти се извиня на сватбата, преди да си тръгнеш.

— Нали ти обещах да довършим разговора по-късно? — Тя се сгуши в прегръдките му.

— Като стана въпрос за това — Слейд повдигна лицето ѝ и я погледна, — ще ми кажеш ли защо си тръгна така неочаквано?

— Исках да видя изражението на баща си, когато Сара му съобщи, че ще става дядо — усмихна се Каси. — След като научи, изражението му бе такова, че не можах да разбера дали се готви да удари Мейсън, или да го разцелува.

— И какво стана?

— Целуна Сара и прегърна Мейсън, а после ми се скара, че съм скрила от него — засмя се тя. — Мисля, че никога не съм го виждала

по-щастлив.

— Какво ще кажеш да го направим двойно по-щастлив?

Каси го погледна смутено.

— Искам да се омъжиш за мен, Каси.

— Мислил ли си за това сериозно? — Тя се дръпна назад изненадана.

— Стотици пъти през последната седмица — засмя се той и я прегърна. — Всеки път, когато се разхождах навън, наблюдавах дърветата... — Устните му докоснаха нейните.

Каси отвърна страстно на целувката му и се притисна в него. Заля я вълна от чувства.

— Искаш да кажеш, че нещо от онова, което ти говорих, е променило отношението ти?

— Невинаги успявам да осъзная навреме някои неща — прегърна я Слейд, — но щом веднъж хвана нещо, никога не го изпускам.

Тя притисна устни до врата му и прошепна:

— Надявам се, че говориш за мен.

— Точно така. Обичам те, Кас! Не си представям, че мога да живея тук или където и да било другаде без теб.

— Няма да ме загубиш, Слейд. — Тя обви с ръце врата му. — Единственото място, където искам да живея, е тук, с теб.

Той я прегърна, целуна я по слепоочието, после по челото. Когато поднесе ръката ѝ към устните си, изведнъж се спря.

— Къде е часовникът ти?

— За какво ми е часовник в планината? Ще ставаме със слънцето и ще си лягаме, щом се стъмни — погали го Каси. — Или може би по-рано?

Слейд я притисна нежно. Ако зависеше от него, нямаше да стават от леглото.

— Остава ми още година, за да завърша научната си работа — колебливо каза той. — Винаги можем да се преместим в Денвър, ако...

Тя се намръщи и го прекъсна.

— Слейд, изслушай ме. Харесва ми тук горе. Ако ми доскучае, мога да отида на гости на Сара, а скоро ще се роди и бебето. Пък и Денвър не е толкова далеч, за бога!

Той искаше Каси да бъде сигурна. Наистина сигурна.

— А какво ще стане с работата ти?

— Реших, че, дори и да не ме обичаш повече, е време да променя живота си. Казах на баща си да намери нов директор на отдела. — Тя се усмихна. — Мисля да се занимавам със социални проблеми. Ще изкарам само една специализация в университета.

— Трябва да те предупредя. Зимите тук са студени и дълги. Понякога не се прибирам с дни и много рядко идвам навреме...

— Ако се опитваш да се измъкнеш, за да не се ожениш за мен, този път няма да ти се размине!

Слейд се засмя и я целуна по шията.

— Обичам те!

— И аз те обичам! Мисълта да прекарам с теб студените, дълги зими ми действа особено възбуждащо.

Каси се повдигна, целуна го и се притисна към него. Той я прегърна силно и впи устни в нейните, докато и двамата останаха без дъх. Тя се дръпна, едва дишайки.

— Слейд — прошепна Каси и започна да разкопчава прашната му риза, — мисля, че имаме нужда от една баня.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.